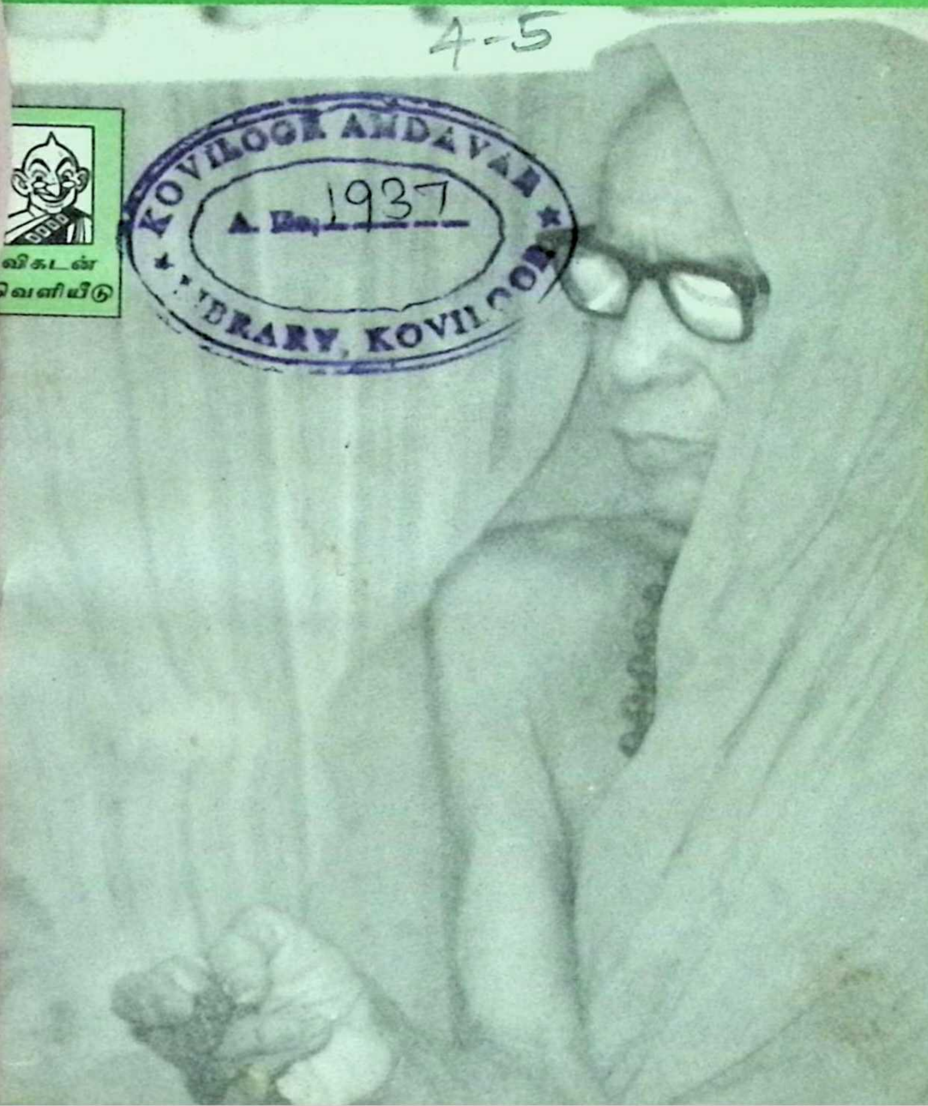
அருள் உரை

விகடன்
வெளியீடு

ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி
சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

69

விகடன்
வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: டிசம்பர், 1993.

பின் அட்டை ஓவியம். சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) நான்காம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப் பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

ஸொத்துப் பரிபாலன அனுபவம் அவசியம்!

இப்படி ஊர் நிர்வாஹ ஸபைக்காரர்களுக்கு ஸொத்தினால் தகுதி ஏற்படுத்தியிருப்பதற்கு இன்னொரு காரணமும் இருக் கிறது. இவர்கள் பொதுச்சொத்துக்களைப் பராமரிக்கவும், வகையறிந்து செலவழிக்கவும், முறைப்படிக் கணக்கு வைத்துக் கொள்ளவும் அறிந்திருக்க வேண்டுமல்லவா? எனவேதான் ஸொந்தச் சொத்தின் பரிபாலனத்தில் இவர்களுக்கு அனுபவம் இருந்தால் நல்லது என்று இப்படி ஷரத்துச் செய்திருக்கிறார்கள். திடீரென்று ஸொந்தமாக ஒரு ஸொத்தைப் பெற்றவன் அதைத் 'தாம் தூம்' என்று செலவு செய்யும் வாய்ப்பு எப்படி அதிகமோ, அப்படியே ஸொத்தில்லாதவனிடம் ஊர்ப் பொதுச் சொத்தின் நிர்வாஹத்தைத் தந்தாலும் 'தாம் தூம்' தர்பார் நடத்தக் கூடும். அல்லது இன்னொரு 'எக்ஸ்ட்ரீ'மாக ரொம்பவும் யோசனை பண்ணிப் பண்ணி ரொம்பவும் சுஷ்கமாகவே பட்டுவாடா பண்ணி, 'பப்ளிக் வெல்ஃபேர்' (பொது நலப்பணி) அதற்குரிய ஜரூருடன் நடக்கவிடாமல் செய்துவிடுவான். இதனாலெல்லாந்தான் ஸொத்துடைமை ஒரு க்வாலிஃபிகேஷனாக வைக்கப்பட்டது.

'வரி கட்டும் ஸொத்தின் பரிபாலனத்தில் ஒருத்தனுக்கு உள்ள அக்கறை, அபிமானம், சிக்கனம் முதலியன வரி கட்டாத ஸொத்து விஷயமாக இருக்காது; எனவே இப்படிப்பட்ட வனிடம் ஊர்ஸொத்தை ஒப்படைக்கப்படாது' என்பது போலவே இன்னொன்று; சொந்த பூமியிலே வீடு கட்டிக் கொள்ளாமல் ஏதோ புறம்போக்கை வளைத்துப் போட்டு

தன்னுடையதாய் ஜீர்ணம் செய்துகொண்டு அதிலே வீடு கட்டிக்கொண்டவனென்றால், இப்படி வளைத்துப் போட்டு ஏப்பம் விடுகிற ஸமாசாரத்தை நாளைக்கு ஸபையின் வ்யவஹாரத்திலும் அவன் மேற்கொள்ளக்கூடும். அதனால்தான் கிராம சபைக்கு மெம்பராகிறவன் 'தன்மனையிலே அகமெடுத்துக் கொண்டிருப்பவ'னாக இருக்க வேண்டுமென்று விதி செய்திருக்கிறார்கள். பொது வ்யவஹாரத்தின் சுத்திக்காக இப்படியெல்லாம் தர்மவேலி போட்டிருப்பதை ஜனநாயகம் என்ற மயக்கத்தில் கண்டனம் செய்வதும், அவிழ்த்து விடுவதும் ஜன ஸமூஹத்துக்குச் செய்கிற அபகாரமாகவே முடியும்.

அடுத்தபடியாக வயஸுத் தகுதி. போனால் போகிறதென்று இதற்குமட்டும் நம் ஜனநாயகக் குடியரசிலும் ஒரு கீழ் வரம்பு, இருபத்தைந்தோ முப்பதோ எதுவோ ஒன்று வைத்துவிட்டு மேல் வரம்பு இல்லாமல் விட்டிருக்கிறார்கள். 'இளம் தலைமுறை', 'வருங்கால வாரிசு' என்றெல்லாம் பெயரைக் கொடுத்து அனுபவமில்லாத சிறுவர்களையும் தங்கள் தங்கள் கட்சிகளுக்குள் இழுத்துக்கொள்ளும் போக்கு தற்போது உண்டாகி இருக்கிறது. இவர்களுடைய ஆதரவைப் பெறுவதற்காகக் கீழ் வரம்பை இன்னம் கீழே கொண்டுபோனாலும் போகலாம். தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்களைப் போலவே தேர்ந்தெடுக்கப்படுபவர்களான 'வோட்டர்' (வாக்காளர்)களுக்கும் வைக்கப்பட்டுள்ள ஒரே தகுதி கீழ்வரம்பு வயஸுதான். இருபத்தொன்றில் 'மேஜர்' என்பதைப் பதினெட்டாக மாற்றி, அப்போதே வோட்டுரிமை தந்து வோட்டர் ஆக்கிவிட வேண்டுமென்று இப்போது ஒரு பேச்சு இருப்பதாகத் தெரிகிறது.

தற்காலக் 'கண்டதே காட்சி'க் கோலத்தில், வாழ்க்கையில் அடிபட்டு, கஷ்ட – ஸுகங்ளை அலசிப் பார்த்துப் புரிந்து கொள்ளும் அனுபவ ஞானம், சென்றுபோன தலைமுறையினரையும்விட புதுத் தலைமுறையினருக்கு 'லேட்'டாகத்தான் உண்டாவதாகத் தெரிகிறது.

'மடத்துக்குள்ளே முட்டாக்குப் போட்டு உட்கார்த்தி வைத்திருக்கிற உனக்கு அதைப் பற்றி என்ன தெரியும்? அந்த ஸயன்ஸ், இந்த ஸயன்ஸ், புதுப்புது நிர்வாஹ முறைகள்,

வியாபார முறைகள், டெக்னாலஜிகள், கலை ஆராய்ச்சிகள் என்று நாளுக்கு நாள் நாங்கள் என்ன போடு போடுகிறோம் தெரியுமா? இதனால் ஜெனரல் நாலட்ஜ் லெவலே (பொது அறிவு மட்டமே) ரொம்பவும் உசந்துவிட்டது. ஸ்கூல் பசங்கள் கூட யூனியன், பார்லிமென்ட் எல்லாம் வைத்துக் கொள்கிற அளவுக்கு எல்லாருக்கும் அறிவு வெளிச்சம் கொடுத்து விட்டோமாக்கும்' என்று சொல்லலாம்.

இதெல்லாம் உண்மையாக இருக்கலாம். ஆனால் இது அவ்வளவுமே மூளையும், தற்காலிக இந்த்ரியஸௌகமும் ஸம்பந்தப்பட்ட விஷயம்தான். 'வாழ்க்கை என்ன? எதனால் அது ஸாரப்படும்?' என்பதைப் புரிந்துகொள்ள வைக்க இவை ஒன்றும் உதவவில்லை. அதோடு இல்லை. நேர்மாறாக, இந்தக் கண்டுபிடிப்புகளின் ஜ்வலிப்பில் உண்டான glare-னால் (கண் கூசலினால்) வாழ்க்கையை உள்ளபடிப் புரிந்து கொள்வதில் ஜனங்கள் முன்னைவிடப் பின்னேதான் போய், அனுபவத்தில் குறைந்தவர்களாக ஆகிவருகிறார்கள். என்னை மடத்துக் குள்ளே முட்டாக்குப் போட்டு உட்கார்த்தி வைத்திருந்தாலும் பலதரப்பட்ட ஜனங்களும் இங்கே வந்து குறைகளைச் சொல்லிக் கொள்கிறார்கள் அல்லவா? இவர்களுடைய பலவித மான ப்ரார்த்தனைகளைக் கேட்கிறபோது, ப்ரச்னைகள் என்று நினைத்துக் கொண்டு இவர்கள் ஒப்பித்துவிட்டுப் போகிற வற்றைப் பார்க்கிறபோது, போன தலைமுறையைவிட இப்போது எப்படி ஜனங்கள் உலகத்தைப் புரிந்து கொள்ளும் அனுபவஞானத்தில் பின்னே போய்க் கொண்டிருக்கிறார் களென்று நன்றாகத் தெரிகிறது. அனேக ஸந்தர்ப்பங்களில், 'என்ன இத்தனை வயஸானவர் இப்படி உலகத்தை, வாழ்க்கை யைப் புரிந்துகொள்ளாதவராக இந்த மாதிரிக் கேட்கிறாரே? நாற்பது வருஷம் முந்தி நாம் பட்டத்துக்கு வந்த நாளாக* ப்ரார்த்தனைகள் – லௌகிக விஷயமாகவுந்தான் – நிறையக் கேட்டே வந்திருக்கிறோம். ஆனாலும் அந்தக் காலத்தில் இந்த மாதிரி வயஸுக் கட்டத்திலிருந்தவர்கள் கேட்டிருப்பார்களா?' என்று நினைத்துப் பார்க்கிறேன். இந்த நிலையில் வோட்டர் கள், அபேக்ஷகர்கள் ஆகியோருடைய ஏஜ்-லிமிட்டை மேலும்

---

* இது ஏறக்குறைய ஐம்பதாண்டுக்கு முன் ஸ்ரீ சரணர் அருளியது. அவரது வாக்கு தற்போது மேலும் உறுதிப்பட்டு த்வனிக்கிறது.

குறைப்பது யதார்த்தத்துக்குப் பொருந்தாததாகவே படுகிறது.

பொது விஷயங்களில் ஆலோசனை செய்து முடிவு எடுக்க வேண்டுமானால் அதற்கு உலக ஞானமும் வாழ்க்கை அனுபவமும் இருக்க வேண்டும். நன்றாக அடிபட்டு இவற்றை அறிவதற்கு ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு வயஸு முதிர்ச்சி தேவைப் படுகிறது. இவ்விஷயத்தைத் தீர்க்கமாக அலசிப் பார்த்துத்தான் அக்காலத்தில் ஆயிரம் வருஷத்துக்கு முந்தி, முதல் கல்வெட்டுப் படி அபேக்ஷகருக்கு முப்பது வயஸு என்று கீழ் வரம்பு கட்டினவர்கள், அப்புறம் இரண்டு வருஷம் மேலும் நடைமுறை களைப் பார்த்துப் புனராலோசனை செய்ததில் அதுகூடப் போதாது என்று இரண்டாம் கல்வெட்டுப்படி முப்பத்தைந்து என்று உயர்த்தியிருக்கிறார்கள். இப்போது பச்சைக் குழந்தை களைக்கூடத் தங்கள் தங்களுக்கு ஸாதகமாகப் பாலிடிக்ஸில் இழுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்பதே ஒவ்வொரு கட்சியின் தலைவர்கள் எனப்பட்டவர்களுக்கும் அடிப்படை எண்ணமாக இருப்பதால் தற்போது செய்கிற புனராலோசனைகளோ வயஸைக் குறைப்பதில்தான் நோக்கமாயிருக்கின்றன!

தற்போது வயஸுக்கு மேல் வரம்பே இல்லை. ஆனாலும் அப்போதோ இயற்கையைக் கவனித்து இவ்விஷயமாகவும் விதி செய்திருக்கிறார்கள். குறிப்பிட்ட ஒரு வயஸுக்குமேல் போய்விட்டால் வ்ருத்தாப்யத்தில் ஓய்ச்சல் வந்துவிடுகிறது. ஞாபக மறதி ஏற்படுகிறது. இம்மாதிரித் தளர்ந்து உடம்பிலும் உள்ளத்திலும் ஆடிப்போவதை 'ஸெனிலிடி' என்கிறார்கள். வியாதிகளும் அப்போது அதிகம் பிடுங்கி எடுக்கின்றன. இவற்றோடு பழங்காலத்தில் வந்த சாஸ்த்ர அப்யாஸங்களி னால் விவேக வைராக்யாதிகளில் புத்தி அதிகம் போகத் தொடங்கியிருக்கும். அதனால் எதிலும் ரொம்பப் பட்டுக் கொள்ளாமல், தப்புத் தண்டா நடந்தால்கூட, 'என்னமோ எல்லாம் ஈச்வர லீலை' என்று விட்டுவிடும் மனோபாவம் தோன்றியிருக்கும். பொது நிர்வாஹத்தில் இப்படிப்பட்ட மனப்பான்மை கூடாததாயிற்றே! நல்ல உணர்ச்சி வேகமும் கண்டிப்பும் கார்யச் சுறுசுறுப்பும் இருக்க வேண்டுமே! அதனால்தான் வயஸுக்கு 'லோயர் லிமிட்'டோடு 'அப்பர் லிமிட்'டும் விதித்திருக்கிறது.

முதலில் அறுபது என்று நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். அப்புறம் இன்னம் ஆழமாகச் சிந்தனையைச் செலுத்தி, இரண்டு வருஷம் நடைமுறையையும் பார்த்ததில் எழுபது என்று உயர்த்தியிருக்கிறார்கள். அறுபதுக்கு மேலே ரொம்ப ஓடி ஆட முடியாதே என்று முதலில் அப்படி நிர்ணயித்திருப்பார்கள் போலிருக்கிறது. அப்புறம் பார்த்ததில், ஓடி ஆட முடியாவிட்டாலும் வயஸு ஏற ஏற எழுபதுவரைகூட அனுபவ முதிர்ச்சி நன்றாக வளர்ந்து பொது விஷயங்களில் புத்திமதி சொல்லவும், திட்டங்கள் சட்டங்கள் வகுக்கவும் திறமை ஜாஸ்தியாகிறது என்று கண்டிருக்கிறார்கள். அறுபது வயஸு ஆகி ஷஷ்ட்யப்த பூர்த்தி பண்ணுகிறார்களே அதோடு அனேகமாக ஓடி ஆடுவது குறைய ஆரம்பிக்கிறது. அதனால்தான் முதலில் அப்போது 'ரிடையர்மென்ட் ஏஜ்' வந்துவிடுகிறது என்று வரம்பு வைத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் இப்படி ஓடி ஆடி உடம்பால் வேலை செய்வது குறைந்த பிற்பாடுதான், ஒருவேளை இதனாலேயே 'கன்ஸர்வ்' செய்யப்படும் எனர்ஜி (சேமிக்கப்படும் சக்தி) யாலோ என்னவோ, அறிவு நல்ல முதிர்ச்சியுடன் ஆற்றலோடு செயல்படுகிறது. இப்படி ஒரு பத்து வருஷம் இருந்தபின் ஸெனிலிடி – 'வயஸான தோஷம்' என்கிறார்களே, அது – உண்டாகிறது; அல்லது புத்தி ஞான வைராக்யத்திலே போய் விடுகிறது. அறுபது வயஸு என்று நிர்ணயம் செய்தபின், ஸபையில் அங்கத்தினர்களாக இல்லாமல் அந்த வயஸுக்கு மேலேபோன ஊர்ப் பெரியவர்கள், ஸபை மூலமாக இல்லாவிட்டாலும் தனிப்பட ஊர் நலனுக்கான நல்ல யோசனைகள் தரமுடிவதைக் கவனித்திருப்பார்கள் போலிருக்கிறது. அதனால், 'அதிகம் ஓடியாடிச் செய்ய வேண்டியதைச் செய்ய முடியாவிட்டாலும் பரவாயில்லை; executive wing-ன் அதிகாரிகள், சிப்பந்திகள் அதற்கென்று இருக்கிறார்கள். ஸபைக்காரர்கள் உட்கார்ந்த இடத்திலேயே ஆற அமர ('அமர' என்றாலே 'உட்கார்ந்து' தானே?) யோசித்துச் சட்ட திட்டங்கள் போடுபவர்களாகவும், அவ்வப்போது மட்டும் ஊரைச் சுற்றிக் கார்யங்களை இன்ஸ்பெக்ட் பண்ணச் சக்தியுடையவர்களாகவும் இருந்தால் போதும்' என்று புனராலோசனை செய்து, இரண்டு வருஷத்துக்கு அப்புறம் அறுபதை எழுபது என்று 'அமென்ட்' செய்திருக்கிறார்கள் போலிருக்கிறது.

நடுத்தர வயஸான முப்பத்தைந்திலிருந்தே ஸபை அங்கத்தி

ளராகலாமாயினும் பொதுவாகச் சோழர் காலத்துக்கும் முன்னாலிருந்து ஐம்பது வயஸுக்கு மேலே போய் 'வ்ருத்தர்' கள் என்று குறிப்பிடும்படியாக இருந்தவர்களின் யோசனை தான் அனுபவ கனம் வாய்ந்தது என்பதாக அதிகம் மதிக்கப் பட்டு வந்திருக்கிறது. 'Elders' என்று மேல் நாட்டில்கூட ஒரு தனி மதிப்புத் தருகிறார்கள் அல்லவா? ஸபா லக்ஷணத்தைச் சொல்லும் ஒரு பழைய ச்லோகத்திலே வயஸான பெரியவர் களுக்குத்தான் விசேஷத் தகுதி கொடுத்திருக்கிறது:

> ந ஸா ஸபா யத்ர ந ஸந்தி வ்ருத்தா :
> ந தே வ்ருத்தா : யே ந வதந்தி தர்மம் I
> ந ஸ தர்மோ யத்ர ந ஸத்யம் அஸ்தி
> ந தத் ஸத்யம் யத் – சலேநாநுவித்தம் II

ஒரு ஸபையில் வ்ருத்தர்கள் இல்லாவிட்டால் அது ஸபையே ஆகாது. (ஸபையைப் பெண்பாலில் 'ஸா' என்று சொல்லி யிருக்கிறது. தமிழில் அஃறிணையாகச் சொல்கிற அனேக ஸமாசாரங்களை ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் ஆண்பால், பெண்பாலாகச் சொல்லியிருக்கும். நதியைப் பெண்ணாகச் சொல்லியிருப்பது, கங்கா, யமுனா, காவேரி, முதலான பேர்களிலிருந்தே எல்லாருக்கும் தெரிந்திருக்கும். ஆனால் இதிலேயும்கூட ஒரு வித்யாஸமுண்டு. கிழக்கு முகமாக ஓடுகிறவற்றுக்குத்தான் 'நதி' என்று பேர் கொடுத்துப் பெண்பாலாகச் சொல்வது. மேற்கு முகமாக ஓடுவது 'நதி' அல்ல; அது 'நதம்'. உதாரணமாக, நர்மதையையும் நாம் பெண் தேவதா ரூபத்திலேயே சொன்னா லும் அது மேற்கு முகமாய் ஓடுவதால் ஆண்பாலான நதம் தான். இங்கிலீஷில்கூட பல அசேதன வஸ்துகளை 'ந்யூடர் ஜென்டரா'க வைக்காமல் ஆண்பால், பெண்பால்களாகச் சொல்கிறார்கள். Ship–கப்பலை 'She' என்கிறார்கள். அந்த மாதிரி இங்கே ஸபா என்பதை ஸ்த்ரீலிங்கமாகச் சொல்லியிருக் கிறது. 'ஸபை என்றால் பேச்சுதானே முக்யம், அதனால்!' – (என்று வேடிக்கையாய் வைத்துக்கொள்ளலாம்.) என்ன சொல்லியிருக்கிறதென்றால்,

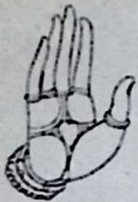
> ந ஸா ஸபா யத்ர ந ஸந்தி வ்ருத்தா:

'எதிலே வயஸான பெரியவர்கள் இல்லையோ அது

ஸபையே ஆகாது' – அதாவது, வய்ஸான பெரியவர்கள் அங்கம் வஹிப்பதே முறையான ஸபை. 'வ்ருத்தா' என்பதை வயஸான பெரியவர்கள் என்று சொன்னேன். வயஸினாலே மட்டும் பெரியவர்களாக இருந்துவிட்டால் போதுமா? அவர்களை 'ஸபேயர்'களான வ்ருத்தர்கள் என்கலாமா? கூடாது, கூடாது.

ந தே வ்ருத்தா: யே ந வதந்தி தர்மம்

'எவர் தர்மத்தை எடுத்துச் சொல்லவில்லையோ அவர் வ்ருத்தராக மாட்டார்'. செங்கல்லையும் காரையையும் போட்டு மண்டபம் கட்டி அதிலே யுவர்களாயும், மத்யம வயஸுக்காரர்களாகவும் இருப்பவர்களை மெம்பர்களாகக் கொண்டு விவாதங்கள் நடத்திவிட்டால் அதனால் அது ஸபை ஆகிவிடாது. வ்ருத்தர்கள் இருந்தால்தான் அது ஸபையாகும். அதேபோல, வயஸு எழுபது ஆச்சு. பல்லுப் போச்சு, தலை நரைத்துவிட்டது என்றால் மட்டும் ஒருத்தர் வ்ருத்தராகிவிட மாட்டார். இப்படிப்பட்ட ஒரு கிழவர் காரஸாரமாகப் பேசுகிறார், ரொம்ப விஷயம் தெரிந்து வைத்திருக்கிறாரென்றால்கூட ஸபைக்குத் தகுதியுடைய வ்ருத்தராக மாட்டார். எத்தனை விஷயம் தெரிந்தாலும் அதெல்லாம் முடிவாகக் கொண்டு சேர்க்க வேண்டிய தர்மம் தெரிந்தவரா? அந்தத் தர்மத்தை தைர்யமாக எடுத்துச் சொல்பவரா? அப்படிப் பட்டவராயிருந்தால்தான் 'வ்ருத்தர்' என்ற பேருக்கு உண்மையில் உரியவராகி ஸபையில் அங்கம் வஹிக்க யோக்யதை பெறுவார்!

தர்ம ஒழுங்கின் ஸத்ய அடிப்படை

நடைமுறையில் செய்துகாட்டுவதால் நல்லதை விளைவிக்கும் ஒழுங்குமுறைதான் தர்மம் என்பது. இந்த நடைமுறைக்கு ஆதார தத்வமாக ஓர் அடிப்படை இருக்க வேண்டும். ஓர் ஒழுங்கு என்றால் அது அப்படிப்பட்ட ஒழுங்கிலே இருக்கிறது என்பதை உணர்த்துவதாக ஓர் அடிப்படை உண்மை இருக்க வேண்டும். தீபாலங்காரம் செய்யும்போது வட்டமாக, சதுரமாக, கோணமாகப் பல வரிசைகளில் தீபங்களை வைத்தால் அந்த ஒழுங்கிலே மனஸுக்கு ஒரு நிறைவு தெரிகிறது. ஏதோ ஓர் ஒழுங்கிலே வளைத்தும் நீட்டியும் கோலம் போட்டிருந்தால் அதைப் பார்க்கிறபோது ஒரு ஸந்தோஷம், எதுவோ ஒன்று ரொம்ப ஸரியாயிருக்கிறது என்ற ரஸிப்பு உண்டாகிறது. வட்டமோ, சதுரமோ, வளைவோ, கோணமோ கொஞ்சம் கோணலாக இருந்தால் மனஸுக்கு என்னமோபோல் இருக்கிறது. எதனாலென்றால் இந்த வெளி ஒழுங்குகளுக்கு ஆதாரமாக ஏதோ ஓர் உள்ளொழுங்கான தத்வம் இருக்கிறது. கண்ணுக்கு வெளியொழுங்கு தெரிகிற மாதிரி நம் உள்ளுக்குள்ளே, உள்ளத்துக்குள்ளே அந்த தத்வத்தைப் பற்றி நமக்குத் தெரியாமலே ஒரு ஞானம் இருக்கிறது. எனவே அதற்கு இது – வெளியிலே ஒழுங்கு செய்திருப்பது – ஒத்துப் போகிறபோது மனஸில் நிறைவு உண்டாகிறது.

இதே மாதிரிச் சுத்தமான அந்தஃகரணமுள்ள ரிஷிகள் முதலான மஹான்களுக்கு உள்ளுக்குள்ளே ஸ்வச்சமாகத் தெரிந்த ஓர் அடிப்படைக்கு ஒத்துப்போவதாக வெளியிலே பின்பற்ற வேண்டிய அனேக ஒழுங்குகளைத்தான் ஒழுக்கம் என்று வைத்துத் தர்ம வாழ்க்கையை அமைத்திருக்கிறது. இதற்கு அடிப்படையாய் உள்ளே ஒரு தத்வம் இருக்கிறது என்றேனே, அது என்னவென்றால், அதுதான் 'ஸத்யம்' என்பது. நம்முடைய வெளி அறிவுக்கும் புரிகிறமாதிரி இந்த

ஸத்யத்தை எடுத்துச் சொல்பவையே வேத, உபநிஷத, சாஸ்த்ரங்கள், ஒழுங்கு மாதிரி, தர்மம் மாதிரி வெளியிலே எத்தனை செய்தாலும் அந்த ஸத்யத்துக்கு இது ஒத்துப் போகா விட்டால் இது மனநிறைவைத் தராது; வாழ்க்கை நிறைவைத் தராது; அதாவது வாழ்க்கை நிறைந்து ஈச்வர சரணாரவிந்தத்தில் நம்மைக் கொண்டுவிட்டு முடிவதாக ஆகாது.

ந ஸ தர்மோ யத்ர ந ஸத்யமஸ்தி

'எதில் ஸத்யமில்லையோ அது தர்மமாகாது' (ஸபாவை 'ஸா' – 'அவள்' என்று பெண்பாலில் சொன்னதுபோல். தர்மத்தை 'ஸ:' – 'அவன்' என்று ஆண்பாலில் சொல்லியிருக்கிறது.)

தர்மம் தெரிந்த பெரியவர்கள் அதற்கு ஆதாரமான ஸத்யத்தையும் அறிந்து அதன்படியே தார்மிகமான நிர்வாஹ க்ரமங்களையும், சட்டவிதிகளையும் ஒழுங்குப்படுத்தித் தர வேண்டுமென்று ஏற்படுகிறது.

ஸரி, ஸத்யத்தின் பாற்பட்ட தர்மத்தை அறிந்த வயதானவர்கள் – உபநிஷத் ஞானத்தால் ஸத்யத்தையும், தர்ம சாஸ்த்ர ஞானத்தால் தர்மத்தையும் அறிந்த வ்ருத்தர்கள் ஒன்றுகூடி முடிவு செய்கிறார்களென்றால் அந்த இடம் ஸபையாகி விடுமா? அவஸரப்பட்டு அப்படித் தீர்மானித்து விடவேண்டாம். தர்மம் தெரிந்த பெரியவர்கள், ஸத்யம் அறிந்த வ்ருத்தர்கள் என்று சொன்னோமே, இப்படித் தெரிந்து கொள்வது, அறிந்துகொள்வது என்றால் என்ன? சாஸ்த்ரங்களை நிறையப் படித்து இதுதான் தர்மம், இதுதான் ஸத்யம் என்று நன்றாகத் தெரிந்துகொண்டிருப்பதும் அதைத் திறமையோடு பிறருக்கு எடுத்துச் சொல்வதும் ஒருத்தரை ஸபேயரான வ்ருத்தராக்கி விடுமா? ஆக்காது. தாங்கள் கற்றும் கேட்டும் தெரிந்து கொண்ட ஸத்ய தர்மங்களை வாழ்க்கையில் நடத்திக் காட்டுபவர்களாகவும் இருந்தால்தான் உண்மையான வ்ருத்தர்களாவார்கள். கசடறக் கற்றபின் அதற்குத் தக நிற்க வேண்டும் என்று திருவள்ளுவர் சொன்னாற்போல், தர்மாதாரமான ஸத்யத்தைப் பற்றி புத்தியால் அறிந்ததோடு நிற்காமல், அதை அனுபவித்தவர்களாகவும், அதன் வெளி ஒழுங்கான தர்மத்தை வாழ்க்கை

யில் அனுஷ்டிப்பவர்களாயும் இருக்க வேண்டும். இப்படிப் பட்டவர்கள் எடுத்துச் சொன்னால்தான் அந்த ஸத்யம் ஜீவ சக்தியோடு பிறர் மனஸில் பாய்ந்து வேலை செய்யும். இல்லா விட்டால் 'ப்ரமாதமான பேச்சு' என்ற புகழ்மாலையோடு, அந்தப் பேச்சைப் போலவே காற்றோடு போய்விடும். 'மித்யா சாரம்' என்று (கீதையில்) பகவானும், பொய்யொழுக்கம் என்று தமிழ் நூல்களும் சொல்லும் 'ஹிபாக்ரிஸி'யாக ஒருவன் பெரிசாக வாய்ப்பந்தல் போட்டுவிட்டு வாழ்க்கையில் வேறுவிதமாக இருந்தானானால், அவன் எத்தனை அழகாகத் தான் ஸத்யத்தை எடுத்துச் சொன்னாலும் அதற்குப் பிறத்தியாரை 'இன்ஸ்பயர்' பண்ணும் சக்தி இருக்காதாதலால் அது ஸத்யத்தோடு சேரவே சேராது. உயிரில்லாத வெற்றுப் பேச்சான ஸத்யம் ஸத்யமேயில்லை!

ந தத் ஸத்யம் யத் சலேநாநுவித்தம்.

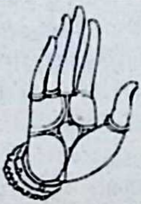
'*சலேந அநுவித்தம்*'. '*சலன்*' என்றால் ஹிபாக்ரிட். '*அநுவித்தம்*' என்றால் 'ஸம்பந்தப்பட்ட.' ஹிபாக்ரிட்டின் ஸம்பந்தமுடைய, அதாவது ஹிபாக்ரிட்டினால் எடுத்துச் சொல்லப்பட்ட எது ஒன்றும் ஸத்யமாகாது. 'ந தத் ஸத்யம்' — அது ஸத்யமாகாது.

'வ்ருத்தரில்லாதது ஸபையாகாது; தர்மம் சொல்லாதவர் வ்ருத்தராக மாட்டார்கள்; ஸத்யமில்லாதது தர்மமாகாது; பொய்யொழுக்கக்காரனின் ஸம்பந்தமுள்ளது ஸத்யமாகாது' — இப்படி அந்த ச்லோகம் சொல்கிறது. இதுவும் சட்ட ஸபை, பார்லிமெண்ட், ஐ.நா. ஸபை ஆகியவற்றுக்கு 'மாட்டோ'வாக வைக்கக்கூடிய ச்லோகம்தான்!

'ஞான சீல வயோ வ்ருத்தர்' என்று சொல்வது வழக்கம். வயஸினால் கிழவராகிறவர் 'வயோ' வ்ருத்தர் மட்டும்தான். அதோடு அறிவினாலேயும் பழுத்தால் 'ஞான' என்று இன்னொரு அடைமொழி சேரும். அறிந்தபடி தூய ஒழுக்கத் தோடும் வாழ்கிறபோதுதான் 'சீல' என்ற அடைமொழியும் சேர்ந்து ஒருத்தர் 'ஞான சீல வயோ வ்ருத்த'ராவது. இப்படிப் பட்ட வ்ருத்தர்கள்தான் ஸபேயர்கள் என்று அந்த ச்லோகம் காட்டுகிறது.

சோழர்கால சாஸனத்திலும் அறத்தைப் பற்றிய அறிவு, அந்த அறிவை வாழ்க்கையில் பற்றி ஒழுகிக் காட்டும் தூய நடத்தை இரண்டையும் ஸபை அங்கத்தினர்களுக்குத் தேவையான தகுதிகளாக விதித்திருக்கிறது. இதோடுகூட கார்ய ஸாமர்த்தியமும், பொதுப்பணியிலிருப்பவர்களான அவர்களுக்கு இருக்க வேண்டுமென்று பொருத்தமாக ஷரத்து செய்திருக்கிறது. 'வேதத்திலும் சாஸ்திரத்திலும் காரியத்திலும் நிபுணர்', 'அர்த்த சுத்தமும் ஆத்மசுத்தமும் உடையார்' என்று நாலாவது ஐந்தாவது விதிகளில் சொல்லியிருப்பதில் இந்த எல்லா 'ஆஸ்பெக்ட்'களும் 'கவர்' ஆகிவிடுகின்றன.

வயஸைக் குறித்த மூன்றாவது விதியைப் பற்றித்தான் சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன். அதிலேயே நடுவில் அடுத்த விதிகளும் வந்துவிட்டன! தற்காலத்தில் இல்லாததாக வயஸுக்கு 'அப்பர் லிமிட்' கட்டியிருப்பது இதில் குறிப்பிட வேண்டிய அம்சம். முதலில் (அதை) அறுபது என்று வைத்து அப்புறம் எழுபதாக உயர்த்தியிருக்கிறது.

விதிவிலக்கான வயோதிகர்கள்

ரிஷிகள் மனஸினால் பரத்தில் இருந்துகொண்டே வெளிப் பார்வைக்கு இஹத்திலும் ஈடுபட்டு ஸதாஸர்வகாலம் லோக மங்களத்துக்காகக் கார்யம் செய்து கொண்டிருந்தவர்கள். எத்தனையோ ஆயிரம் வருஷங்கள் உயிரோடு இருந்தாலும், தேஹ-புத்தி சக்திகள் குறையாமல், 'ஸெனிலிடி' வராமல் இருந்தவர்கள். ஞான வைராக்யமென்பதற்காக லோக கல்யாணத்தை விட்டுவிட்டு ஓட வேண்டுமென்றுமில்லாமல், அதில் ஊன்றி நின்ற அதே ஸமயத்திலேயே இதிலும் ஈடுபட்டவர்களாக இருந்திருக்கிறார்கள். வஸிஷ்டர் மாதிரியானவர்கள் எத்தனையோ தலைமுறைகளுக்குப் புரோஹிதர்களாக இருந்து நல்லதை எடுத்துச் சொல்லி வந்திருக்கிறார்கள். அப்போது 'அப்பர் லிமிட்' தேவைப்படவில்லை. ஆனால் அது ரொம்பப்

பழைய கதை. 'த்ரேதா யுகத்து ஸமாசாரம்' என்கிறோமே, வாஸ்தவமாகவே அந்தக் காலத்தைச் சேர்ந்த கதை. அப்புறம் எல்லாமே வரவர க்ஷீணித்து வந்திருப்பதில், கலியுகத்தில் ரொம்பப் பெரியவர்களுக்குக்கூட நல்ல வ்ருத்தாப்யம் எழுபது வயஸுக்கு மேல் ஏற்பட்டு, தேஹ சக்தி, புத்தி சக்தி இரண்டும் நலிவதாகத்தான் ஆகி வந்திருக்கிறது. ஆயிரம் வருஷம் முந்தி நிச்சயம் இப்படி ஆகித்தானிருக்க வேண்டுமென்று உத்தர மேரூர் சாஸனத்திலிருந்து தெரிகிறது.

அபூர்வமாக விதிவிலக்கான வ்ருத்தர்கள் இருக்கிறார்கள். பெர்னார்ட்ஷா இருக்கிறார்*. சர்ச்சில் கொஞ்சங்கூடக் கிழம் தட்டாமல் அவருடையே தேசத்தையே ஆவேசத்தில் கிளப்பி உலக மஹாயுத்தம் நடத்தியிருக்கிறார். காந்தி எத்தனையோ வருஷமாகப் பூஞ்சையாகத்தானிருந்தாலும், மனோபலத்தாலும் ராம நாம சக்தியாலும் கடைசிவரை தீக்ஷ்ண புத்தியுடனும் ஆரோக்யத்துடனும் இருந்திருக்கிறார். விச்வேச்வரய்யா இருக்கிறார். Grand Old Man என்கிறார்கள். இப்படிப்பட்டவர்கள் எக்காலத்திலும் எந்த இடத்திலும் இருக்கக்கூடுமானாலும், ஓர் ஊர் ஆட்சியையோ ராஜ்ய நிர்வாஹத்தையோ ஏற்று நடத்தக்கூடிய பொறுப்பை எப்படிப் பட்டவரிடம் கொடுக்கலாம் என்று விதி செய்யும்போது, ஜனங்களின் ஜெனரல் லெவலைப் பார்த்துத்தான் செய்ய முடியுமே தவிர, விதிவிலக்காக இருப்பவர்களுக்கு இடமளிக்கும்படியான ரீதியில் செய்ய இயலாது. ஒரு கான்ஸ்டபிள் வேலை என்றால் பொதுவாகப் பார்த்து இன்ன உயரம், பருமன், 'வெய்ட்' உள்ளவன்தான் செய்ய முடியும் என்று வைக்கிறார்கள். அதற்கு விலக்காகச் சற்று குட்டையாக, ஒல்லியாக உள்ள ஒருவன் எத்தனைதான் சூரத்தனம் காட்டிப் பேர் பெற்றவனாயிருந்தாலும், கான்ஸ்டபிள் வேலைக்கு மனுப் போட்டால், 'எல்லாம் ஸரிதாம்ப்பா; ஆனால் ப்ரிஸ்க்ரைப் பண்ணின உயரம், பருமன் இல்லையே!' என்று சொல்லிக் கையை விரிக்கத்தான் செய்வார்கள்.

வேறெங்கேயோ போவானேன்? சர்க்கார் சிப்பந்திகளையே எடுத்துக் கொண்டால் ஐம்பத்தைந்து, உசந்தால்

---

* அதாவது உரை நிகழ்த்திய காலத்தில்.

(ஜட்ஜ் மாதிரியானவர்களுக்கு) அறுபது என்று ஏதோ ஒரு வயஸில் 'கம்பல்ஸரி'யாக 'ரிடையர்' செய்துதானே விடுகிறார்கள்? உத்யோகங்கள் எல்லாவற்றுக்குமே வயஸில் லோயர் லிமிட், அப்பர் லிமிட் இரண்டும் வைத்திருக்கிறார்கள்.

தினந்தினமும் ஆபீஸுக்குப் போய் அடியிலிருந்து நுனி வரை ஃபைல் பார்ப்பது, எழுதுவது, டைப் அடிப்பது, அல்லது இன்ஸ்பெக்ஷன் பண்ணுவது, அல்லது ட்ராயிங் போடுவது, டூர் போவது என்பது போலில்லாமல் ஊராட்சி, நாட்டு ஆட்சி ஆகியவற்றின் ஸபைக்காரர்கள் அவ்வப்போது மட்டும்கூடி, பேச்சு வேலையே முக்யமாய் நடத்தி மேல் மட்டங்களில் மட்டுமே ஸூபர்வைஸ் செய்கிறது போலத்தான் பணி செய்கிறார்களென்பது வாஸ்தவம். அதனால் மற்ற சிப்பந்திகளைப்போல இவர்களை, தினச்சர்யையால் ஐம்பத்தைந்து அறுபது வயஸிலேயே ஆட்டங்கண்டு போகக்கூடியவர்களென்று வைத்து ரிடையர் செய்ய வேண்டியதில்லைதான். ஆனாலும் 'டெய்லி ரூடீன்' (தினசரி அலுவல்) எப்படியிருந்தாலும், அகத்தோடு இருந்து ஓய்வெடுத்துக் கொள்பவரானாலுங்கூட, எழுபது வயஸுக்கு மேல் விருத்தாப்யக் கோளாறுகள் ஒருவருக்குத் தலைதூக்குவதுதான் பொது இயல்பு என்பதைக் கவனித்தால், சட்ட ஸபை, மற்ற பொது ஸபைகளிலுள்ளவர்களுக்குக்கூட வயஸுக்கு மேல் வரம்பு வைக்க ந்யாயமுண்டுதான்!

மூதறிஞர்களின் ஆலோசனைக் குழு

நல்ல விருத்தாப்யத்திலும் புத்தி தீக்ஷண்யம் குறையாமல் யோசனைகள் சொல்லக்கூடியவர்கள் இருக்கிறார்களென்றால், அவர்களது புத்தி தேசத்துக்கு ப்ரயோஜனப்படும்படியாக ஒரு அட்வைஸரி கவுன்ஸில் (ஆலாசனை ஸபை) அமைத்துக் கொள்ளலாம். கவுன்ஸில் என்றதால் அவர்கள் எல்லாரும் ஒரே ஸமயத்தில் ஓர் இடத்தில் கூடி ஸெஷன்ஸ் நடத்தி விவாதிக்க வேண்டுமென்பதுகூட இல்லை. இந்தப் பெரிய தேசத்தில் ஒரு மூலையிலிருந்து இன்னொன்றுக்குப் போய் இம்மாதிரிக் கூட்டங்களில் கலந்து கொள்ளக்கூட அவர்களுக்கு அசக்த மாயிருக்கலாம். சட்டஸபைக்காரரர்கள் ஒவ்வொரு ஸெஷனி லும் கூடிப் பல நாள் விவாதிக்க வேண்டும் என்றிருப்பதைப் போலவும் இல்லாமல், எப்போது அந்தப் பெரியவர்களின் யோசனை தேவை என்று தோன்றுகிறதோ அப்போது ராஜாங்கமே அவர்களுக்கு எழுதிக்கேட்டோ, ஆளனுப்பியோ அவர்களுடைய ஆலோசனைகளைப் பெற்றுப் பரிசீலிக்கலாம் – கமிஷன், டெலிகேஷன் என்று போட்டுப் பலரை விசாரித்து அபிப்ராயங்கள் பெறுவதுபோல். கவர்மென்ட் கேட்டால்தான் அவர்கள் யோசனை தெரிவிக்கலாமென்றில்லாமல் அவர்களுக் காகவே எப்போது, எதைப் பற்றி ஏதாவது யோசனை தெரி விக்கலாமென்று தோன்றினாலும் அதைத் தெரிவித்துக் கொள்ள இடம் கொடுத்து, அந்த யோசனையைப் பரிசீலனை செய்யலாம்.

இப்படிப்பட்ட நல்ல வ்ருத்தர்களான பெரியவர்கள் பல கட்சிகளிலும் இருப்பார்கள்; ஒரு கட்சியிலும் சேராதவர்களாக வும் இருப்பார்கள். கட்சிகளை வைத்தே ஆட்சி முறையை நிர்ணயிப்பதாக இருக்கும் நம்முடைய குடியரசு வந்தபின்*

* இப்பகுதி 1950 ஜனவரி 26-ல் குடியரசு பிரகடனமாகும் முன்பே அருளப்பட்டது.

இம்மாதிரித் தேசம் முழுவதும் உள்ள நல்ல அனுபவஸ்தர் களான மூதறிஞர்களை – 'மூதறிஞர்' என்பதுதான் இப்படிப் பட்டவர்களைக் குறிக்கும் அழகான வார்த்தை – மூதறிஞர் களைக் கொண்ட கவுன்ஸிலை நடுநிலைமையுடன், ப்ரெஜுடிஸ்கள் இல்லாமல் அமைத்து நடத்துவது எந்த அளவுக்கு ஸாத்யமென்று தெரியவில்லை.

தற்போதைக்கு அரசியல் கட்சிக் கண்ணோட்டமில்லாமல் நிதி விஷயம் நன்றாகத் தெரிந்தவர்கள், சட்ட விஷயம் நன்றாகத் தெரிந்தவர்கள், ஆகியோரை மந்திரி ஸபையில் வைத்துக் கொள்ள நேருவுக்கு அபிப்ராயமிருந்தாலும் போகப் போக எப்படியாகுமோ? கட்சிகளின் பெயரில் ஒரு எலெக்ஷன் நடந்துவிட்டால், அதுவும் இப்போது உத்தேசித்துள்ளபடி வயஸு வந்த அத்தனை பேருக்கும் வயஸு வருவதைத் தவிர வேறெந்தத் தகுதியும் வேண்டியதில்லை என்று வைத்து வோட்டுரிமை கொடுத்து, பார்ட்டி அடிப்படையில் ஒரு எலெக்ஷன் நடத்திவிட்டால் அப்புறம் கட்சி வேற்றுமை களைப் பாராட்டாமலும், எந்தக் கட்சியிலும் சேராமல் உள்ளவர்களை மதித்தும், நல்ல மூதறிஞர்களாக உள்ள எவருக்கும் ராஜாங்கத்தில் இடம் தருவது நடைமுறைக்கு வருமா என்று கொஞ்சம் யோசிக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது.

வயஸுக்கு மேல்வரம்பு பற்றி ஆரம்பித்தது வரம்பில்லா மல் எங்கெங்கேயோ போய்க் கொண்டிருக்கிறாற் போலிருக் கிறது!

உத்தரமேரூர் சாஸனப்படி மேல் வரம்பு வைத்ததில் இன் னொரு ஸாரமான அம்சமும் இருக்கிறது. ஒருத்தர் ஆரம்ப காலத்தில் ஏதோ த்யாகம் கீகம் செய்தோ, அல்லது மிக உயர்ந்ததான ஒரு திட்டத்தைப் போட்டோ, இயக்கத்தை நடத்தியோ ஜனங்களிடம் ப்ராபல்யம் பெற்றுவிட்டால் அப்புறம் ஸாமான்ய மக்களுக்கு அவர்களிடம் ஏற்பட்டு விடுகிற பற்றினால் – இதைப் பக்தி அல்லது மோஹம் என்றே சொல்லிவிடலாம்; இப்படிப்பட்ட மோஹத்தினால் – பிற்பாடு அவர்கள் என்ன செய்தாலும் அது ஸரி என்றே 'ஆமாம் பூசாரி' போட ஆரம்பித்து விடுகிறார்கள். தலைவர்கள் தப்பாகப் போனாலும் அதைப் பார்க்காமலே இருக்கிறார்கள்.

விஷயம் தெரிந்தவர்கள் தப்பை எடுத்துக் காட்டிக் கண்டித்தாலும் பொதுஜனங்கள் ஆதரிக்காமல் தங்கள் தலைவர் வைத்ததே சட்டம் என்று கூத்தாடுகிறார்கள். அந்தத் தலைவர்களும் தங்களை வலுவாக ஸ்தாபித்துக் கொள்வதற்காகச் செல்வாக்குப் பெற்ற பலபேரை வளைத்துப் போட்டுக் கொண்டு 'க்ரூப்'கள் உண்டாக்கிக் கொள்கிறார்கள். இந்தத் தலைவர்கள் உச்சியில் இருக்கும்வரை தாங்கள் அனேக ஸௌகர்யங்களையும் சலுகைகளையும் பெறலாமென்பதால் 'க்ரூப்'பிலுள்ள உபதலைவர்களும் அந்தத் தலைமை தளராமலிருப்பதற்காக என்ன வேண்டுமானாலும் செய்ய முற்படுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட ஒரு தலைவர் அதிகார ஸ்தானத்தைப் பிடித்துவிட்டாரென்றால் அப்புறம் அவரை இறக்குவது என்பது முடியாமலே போகும். அவர்களாக விட்டால்தான் உண்டு, இல்லாவிட்டால் உயிரைவிட்டால்தான் உண்டு என்னும்படியாக எண்பது, தொண்ணூறு வயஸுவரைகூடத் தங்களது ஆதிக்ய சக்தியால் அதிகார ஸ்தானங்களைப் பிடித்து வைத்துக்கொண்டு தங்கள் மனம் போனபடி செய்த தலைவர்கள் எல்லாத் தேசங்களிலும் உண்டு. இப்படி நேராமல் தடுக்க உத்தரமேரூர் சாஸனம் இரண்டு விதத்தில் வழி வகுத்திருக்கிறது.

ஒன்று, வருஷா வருஷம் இம்மாதிரி ஸபை மெம்பர்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதென்று வைத்து, ஒரு வருஷம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர் அடுத்த மூன்று வருஷங்கள் தேர்தலுக்கு நிற்க முடியாது என்று விதி செய்திருப்பது.

ஸபையின் அனேகக் கார்யங்களைக் கவனிக்கும் அனேகக் கமிட்டிகளில் ஒன்றில் ஒவ்வொரு ஸபை மெம்பருக்கும் பொறுப்புக் கொடுத்திருக்கும். ஸபையில் பேசி விவாதிப்பது தவிர மெம்பருக்குப் பதவி அல்லது உத்யோகம் மாதிரியிருப்பது இந்தக் கமிட்டிப் பொறுப்பு. (இதைப் பற்றி வேறு சில விஷயங்கள் அப்புறம் சொல்கிறேன். இங்கே எவரொருவரும் தன்னைத் தலைவரென்று அசைக்க முடியாமல் நிலை நாட்டிக் கொள்கிற பொதுநல விரோதமான போக்கைப் பற்றி மட்டுமே சொல்ல வந்தேன்.) 'இந்தப் பதவி அல்லது அதிகார ஸ்தானத்தில் ஒருவரும் ஒரு வருஷத்துக்கு மேலே ஒட்டிக்கொண்டு வேர் விட முடியாது; ஒரு வருஷம் பதவி

வஹித்தால் அப்புறம் மூன்று மடங்குக் காலம் அதிலிருந்து விலகி இருக்கவேண்டும்' என்று வைக்கிறபோது ஒருவருக்கு ப்ராபல்யத்தால் ஜனங்களிடையே ஏற்படுகிற ஆகர்ஷண மோஹமும், ஆதிக்ய சக்தியால் தன்னை மேலும் மேலும் ஆழமாக நிலைநாட்டிக் கொள்கிற வாய்ப்பும் வெகுவாகக் குறைக்கப்பட்டு விடுகின்றன.

தனி மனிதரின் தலைமை சாச்வதமாகி விடாமல் தடுப்பதற்குச் செய்த இரண்டாவது ஏற்பாடுதான், எத்தனை பெரியவரானாலும் எழுபது வயஸுக்குமேல் எவரும் ஸபை மெம்பராக இருப்பதற்கில்லை என்று வைத்தது.

'பழையன கழிதலும், புதியன புகுதலும்' என்றபடி ஒரு கட்டத்தில் முன்தலைமுறையினர் பின்தலைமுறையினருக்கு இடம் தர வழி செய்வது வயஸுக்கு மேல் லிமிட் வைத்திருப்பதுதான். கீழ் லிமிட் எதற்கென்றால் அனுபவமே இல்லாத ரொம்பவும் இளந்தலைமுறை பொது நிர்வாஹத்தில் புகுந்து அவஸரக் கோலமாய் எதையும் செய்துவிடக் கூடாதே என்பதற்காக.

கல்வித் தகுதி

வயஸு நிர்ணயம் சாஸனத்தில் ஸபை அங்கத்தினருக்கு விதித்த மூன்றாவது யோக்யதாம்சம். நாலாவது யோக்யதாம்சம் கல்வி பற்றியது. ஸபை அங்கத்தினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுபவர் நல்ல படிப்பாளியாக இருக்க வேண்டும் என்று விதி செய்திருக்கிறது. அந்தக் காலத்தில் படிப்பு என்றால் முக்யமாக சாஸ்த்ரப் படிப்புதான்.

எல்லாம் சாஸ்த்ரந்தான் – டான்ஸை பரத சாஸ்த்ரம் என்கிறோம், ஸயன்ஸை விஞ்ஞான சாஸ்த்ரம் என்கிறார்கள். ஆனாலும் பழைய நாள் கல்வித் திட்டத்தில் சாஸ்த்ரம் என்

றால் முதலில் ஆத்மாவைப் பற்றிய, பரமாத்மாவைப் பற்றிய வைதிகமான சாஸ்த்ரங்கள்தான்: அப்புறம் அதற்குள்ளேயே ஸூசனையாக வருகிற நன்னெறி, நல்வழிக்கோட்பாடுகளை விவரித்து விஸ்தாரமாக விதிகள் வகுத்து எழுதிய தர்ம சாஸ்த்ரம், நீதி சாஸ்த்ரம் முதலியன; அதற்கப்புறம் காவ்யம், ஜாகரஃபி, ஹிஸ்டரி, கணிதம், ரஸாயன சாஸ்த்ரம் (என்கிற கெமிஸ்ட்ரி) பௌதிக சாஸ்த்ரம் (என்கிற ஃபிஸிக்ஸ்) இத்யாதிகள் – அறுபத்துநாலு கலைகள் என்பதில் எல்லா ஸயன்ஸ், ஆர்ட்ஸ் விஷயங்களும் வந்துவிடும். அத்தனையிலும் முக்யம் வைதிக வாழ்க்கை முறையையும் ஆசார அனுஷ்டானத்தையும் சொல்லும் சாஸ்த்ரம். எத்தனை சாஸ்த்ரங்களிருந்தாலும் 'சாஸ்த்ரிகள்' என்று அந்த ஒரு சாஸ்த்ரம் அறிந்த வரைத்தானே சொல்கிறோம்? இப்போது கல்வி முறைக்கு அடியோடு ஸம்பந்தமில்லாததாக, பொது ஜனங்களை 'முன்னேற்றும்' கல்விக்கு முட்டுக்கட்டையாக இருப்பதென்றே விரோத பாவத்துடன் கருதப்படுவதாக, இருக்கின்ற வேத தர்ம ஸமயாசாரந்தான் அன்றைய கல்வி முறைக்கு அச்சாக, ஆணி வேராக இருந்தது. இப்படிப்பட்ட கல்வியில் தேர்ச்சி பெற்றவரே ஊர் ஸபைத் தேர்தலுக்கு அபேக்ஷகராக இருக்க முடியும் என்று விதி செய்திருக்கிறது.

அபேக்ஷகர் நல்ல வைதிகக் கல்வி பெற்றவராயிருக்க வேண்டும்; சாஸன வாசகப்படி 'வேதத்திலும் சாஸ்திரத்திலும் நிபுணரென்னப்பட்டிருப்பார்' – ஆக இருக்க வேண்டுமென்பதைப் பார்த்தால், பிராமணருக்கு மாத்திரம்தான் அபேக்ஷா உரிமையா என்று தோன்றலாம். 'அப்படியானால் ஊர்ஸபை நிர்வாஹமே பிராமணர்களிடம்தான் போகுமென்றல்லவா ஆகிறது? எல்லா வர்க்கங்களுக்கும் ப்ரதிநிதித்வம் தரும் ஜனநாயகத்துக்கு இது எதிரானதல்லவா?' என்று கேட்கலாம்.

கிராம மஹா ஸபை எல்லா ஜாதியாருக்கும் இடம் கொடுத்தது என்பதைப் பற்றிக் கொஞ்சங்கூட ஸந்தேஹப்படவேண்டாம். கிராமத்தின் முப்பது வார்டுகளில் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரு ப்ரதிநிதி வீதம் முப்பது பேரைத் தேர்ந்தெடுத்து அவர்களிடம்தான் ஸபை ஒப்புவிக்கப்பட்டது என்பது சாஸனத்திலிருந்து ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிகிறது. அந்தக் காலத்தில் எல்லா

ஜாதியாரும் கலந்து வஸித்ததென்பது கிடையாது. கிராமத்தின் ஒவ்வொரு பகுதியில் மட்டும், ஒரு தெரு அல்லது சில தெருக் களில்தான் ஒவ்வொரு ஜாதியாரும் தனித்தனியாக இருந்து கொண்டிருப்பார்கள். அக்ரஹாரத்தில் மட்டுந்தான் பிராமணர் கள் இருப்பார்கள். சேணியர் தெரு, கருமார்ர் தெரு, சாணார் தெரு என்று இப்படியே ஒவ்வொரு ஜாதியார் மாத்திரம் ஒவ்வொரு பகுதியில் வாழ்ந்ததைக் காட்டும் பெயர்கள் இன்றைக்கும் அனேக ஊர்களில் இருப்பதைப் பார்க்கிறோம். முப்பது குடும்பில் (குடும்புதான் வார்டு) முப்பது அக்ரஹாரம் இருந்தே இருக்காது. ஒரு கிராமத்தில் ஒரு அக்ரஹாரம்தான் இருந்திருக்கும். ரொம்ப பிராமண ஸங்கியையில் உயர்ந்த பெரிய அக்ரஹாரமென்றாலும்கூட அது நாலைந்து குடும்பங் களுக்கு மேல் பரப்புக் கொண்டதாக இருந்திருக்காது. ஆகை யால் ஒரு குடும்புக்கு ஒரு ப்ரதிநிதி என்ற முறைப்படி நாலைந்து பிராமணர்களுக்கு மேல் ஸபையில் மெம்பர்ஷிப் பெற்றிருப்பதற்கில்லை. மற்ற பெருவாரியான மெம்பர்கள், மற்ற ஜாதியினரைக் கொண்ட ஏனைய குடும்புகளிலிருந்தே தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டிருப்பார்கள் – அவர்கள் அந்த வெவ்வேறு ஜாதியினராகத்தான் இருந்திருக்க முடியும்.

ஸொத்து குறித்த ஷரத்தில் 'ஒரு வேதம் வல்லானாய், நாலு பாஷ்யத்திலும் ஒரு பாஷ்யம் வக்காணித்தறிவானா'யுள்ள பிராமணனை மட்டும் தனியாகப் பிரித்து, 'ரிலாக்ஸேஷன்' கொடுத்திருப்பதாலேயே மற்ற ஜாதியினருக்கும் எலெக்ட் ஆக உரிமை உண்டு என்று நிச்சயப்பட்டு விடுகிறதே! 'வேத சாஸ்த்ர நிபுணர்' என்பது பிராமணனைக் குறிப்பதானால், ஒரு வேதமும் ஒரு பாஷ்யமும் படிக்காத எந்தப் பிராமணனையுமே 'நிபுணர்' என்று சொல்ல முடியாதாகையால், இப்படிப்பட்ட வனைப் பிரித்துச் சொல்ல இடமே உண்டாகாது.

ஆகையால், இங்கே வேத சாஸ்த்ரத்தில் நைபுண்யம் (நிபுணத்தன்மை) என்று சொல்வது வேதத்தை நேரே படித் தறிந்து அத்யயனம் செய்வதைக் குறிப்பதல்ல; வேத சாஸ்த்ரக் கருத்துகளை நன்கு அறிந்திருப்பதே இங்கு குறிப்பிடப்படுவது என்று ஊஹித்துக் கொள்ளலாம். எல்லா ஜாதியிலும் இப்படிப் பட்டவர்கள் நிறைய இருந்தார்கள். அப்பர், சேக்கிழார், நம்மாழ்வாரைவிடப் பெரிய உதாரணம் வேண்டாம்.

படிப்பாளிகளாக இல்லாமலும் மஹா புத்திமான்களாக யாராவது இருக்கலாமாயினும், இது எக்ஸெப்ஷனே தவிர (அபூர்வமான விலக்கே தவிர) ஜெனரல் ரூல் இல்லை (பொது விதி இல்லை) என்பதால்தான் கல்வித் தகுதி வைத்தார்கள். எதையும் சான்ஸுக்கு விட்டுவிடக் கூடாது, உறுதியாக நிர்த் தாரணம் பண்ணித்தர வேண்டுமென்பதுதான் அபிப்ராயம்.

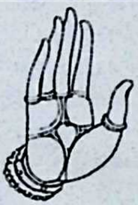
நம்முடைய கான்ஸ்டிட்யுவென்ட் அஸெம்ப்ளிக்கே (அரசியல் நிர்ணய ஸபைக்கே) அக்ராஸனராக இருக்கும் ராஜேந்த்ர ப்ரஸாதும் அபேக்ஷகர்களுக்கு இப்படிப்பட்ட (கல்வித்) தகுதி இருக்க வேண்டுமென்று நினைத்து, அதை வெளியிட்டுச் சொன்னவர்தான்!

பேரே சட்டஸபை. அதாவது அதன் முக்ய வேலை அனேகச் சட்டங்களைப் போடுவது. இந்தச் சட்டங்களைக் குறித்த பாயின்ட்களை விசாரித்துத் தீர்ப்புச் செய்கிற ஜட்ஜ்கள், அவற்றை விவாதிக்கிற வக்கீல்கள் ஆகியோருக் கெல்லாம் கல்வியறிவு இருந்தே தீர வேண்டுமென்று விதித் திருக்கிறது. அப்படியிருக்க, சட்டத்தையே செய்கிறவர்களுக்கு அதன் இம்ப்ளிகேஷன்கள் (உட்கிடைகள்), அதனால் ஏற்படக் கூடிய ஸாதக-பாதகங்கள் ஆகியவற்றை அறிவதற்கான பொதுக் கல்வி அறிவு இருக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பது ந்யாயந்தானே?

அதோடு, ஏதோ ஓரளவுக்கு மட்டுமே, சில துறைகளில் மட்டுமே பொது – ஸமூஹ வாழ்க்கையில் ராஜாங்கம் ப்ரவேசிப்பது என்றில்லாமல், அதாவது உள்நாட்டிலும் – வெளிநாட்டிலிருந்தும் சண்டை சச்சரவு வராமல் ரக்ஷிப்பது, ரயில்வே – தபால் முதலான பொது ஸௌக்யங்களைச் செய்து தருவது முதலான விஷயங்களில் மட்டுமில்லாமல் ராஜாங்க மானது **Welfare State** என்ற பெயரில் பொது – ஸமூஹ வாழ்க்கை, தனி மனித வாழ்க்கை ஆகியவற்றின் ஸகல துறை களிலும் ப்ரவேசித்துச் சட்டங்களைச் செய்கிறபோது, இவற்றி லெல்லாம் **basic knowledge** (பொதுப்படையான அறிவு) பெறக்கூடிய அளவுக்குப் படிப்பறிவு இருந்தால்தானே தேவலை? இந்த மாதிரி ராஜேந்த்ர ப்ரஸாத் ஏதாவது சொன் னால் – 'ஹிண்டு கோட்பில்' விஷயமாகக்கூட விவாஹரத்து

முதலான சிலவற்றை அவர் ஆக்ஷேபித்துச் சொன்னார் – உடனே நேரு, இந்தச் சீர்திருத்தமெல்லாம் பண்ணாவிட்டால் தன்னுடைய அரசாங்கத்திடமே கான்ஸ்டிட்யுவென்ட் அஸெம்ப்ளிக்கு 'கான்ஃபிடன்ஸ்' (நம்பிக்கை) இல்லை என்று சொல்கிறதாகத்தான் அர்த்தமாகும் என்று சொல்லி, ராஜினாமா பண்ணுவதுபோலப் பயமுறுத்தி பயமுறுத்தியே பில்கள் பாஸ் ஆகும்படிப் பண்ணுவது வழக்கமாயிருப்பதைப் பார்க்கிறோம்.

இந்தப் புதுக்கதை இருக்கட்டும்: பழைய கதையைப் பார்க்கலாம். அடுத்த யோக்யதாம்சத்துக்குப் போகலாம்.

உயிர்நிலை

உத்தரமேரூர் சாஸனத்திலுள்ள எல்லா clause-க்கும் (ஷரத்துகளுக்கும்) உயிர்நிலை அபேக்ஷகருக்கு அர்த்த சுத்தியும் ஆத்ம சுத்தியும் இருக்கவேண்டும் என்பதுதான். இந்தச் சுத்தியாலும், இது தருகிற தர்மசக்தியாலும் தீரத்தாலுந்தான், மெகஸ்தனிஸின் காலத்திலிருந்து நம் தேசத்தைப் பற்றி எழுதி வைத்துவிட்டுப் போயிருக்கிற வெளி நாட்டாரெல்லாம் இந்தியநாட்டைத் தலைக்குமேல் தூக்கி வைத்துக் கொண்டுக் கொண்டாடியிருப்பது.

தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டிய அபேக்ஷகர்கள் அர்த்த சுத்தியோடும் ஆத்ம சுத்தியோடும், இருக்க வேண்டுமென்பதோடு, தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு ஸபை மெம்பர் ஆன பிற்பாடும் அவர்கள் இந்தச் சுத்தத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும்படிக் கண்டிப்பு செய்து விதி வகுத்திருக்கிறார்கள். தப்பினால் மெம்பர்ஷிப் போய்விடும். மறுபடி தேர்தலில் அவர்கள் இடம்பெற முடியாது. அவர்கள் மட்டுமில்லாமல் அவர்களைச் சேர்ந்தவர்களுந்தான்! இந்த விஷயத்துக்கு அப்புறம் வருகிறேன்.

தற்போது பஹிரங்கமாகக் குற்றவாளி என்று நிரூபணமான வரைத் தவிர எவரும் அபேக்ஷகராக நின்று ஒரு பொது ஸபை (நகரஸபையோ, சட்டஸபையோ, பார்லிமென்டோ எதுவோ ஒன்றில்) அங்கத்தினராகிவிட முடியும். புத்தி சாதுர்யத்தால் கோர்ட்டுக்கு வராமலே இப்போது நடக்கிற மறைமுகக் குற்றங் களுக்கோ எல்லையே இல்லை. பெரும்பாலான குற்றங்களை நிரூபிக்க முடியாமல் benefit of doubt (குற்றவாளிதானா என்பதில் கொஞ்சம் ஸந்தேஹமிருந்தால்கூட ஒருவனை விட்டு விட வேண்டும் என்பதாக ஸந்தேஹத்தின் ஸாதகமான பலனை) வழக்குக்கு ஆளாகியிருப்பவனுக்குக் கொடுத்து விடுவதில், பெரிய பெரிய தப்புகள்கூட ஸாமர்த்யமாகப் பண்ணிவிட்டு ஸாக்ஷியம் போதவில்லை என்று தப்பிவிட முடிகிறது. பொலிடிகலாக, அன்டர் - க்ரௌன்டாகப் போய் அராஜகமாக ரயிலைக் கவிழ்ப்பது, தண்டவாளத்தைப் பிடுங்குவது முதலானவற்றைச் செய்தாலும் அவை குற்றமாக வருவதே இல்லை. ஸிவில் ஸைடிலும் அப்படியே பாலிடிக்ஸின் அடிப்படையில் ஸரியாகக் கணக்குக் காட்டா மல் வசூல் செய்வது, சலுகை காட்டி ஆதாயம் ('கையூட்டு' என்றேனே அது) பெறுவது ஆகியன குற்றமாக வராமலே வெகு கெட்டிக்காரத்தனமாகச் செய்யப்படுகின்றன.

இது – அதாவது தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டிய அபேக்ஷ கரின் அர்த்த சுத்தி பற்றிய விஷயம் – ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும். பழங்காலத்தில் எதிர்பார்த்தேயிருக்க முடியாதபடி, ஸர்வஜன அடிப்படையில் ப்ரஜைகள் அத்தனைபேரின் அர்த்த, ஆத்ம சுத்திகள் கெட்டுப் போவதற்கும் வழி செய்து கொடுக்கும்படி யாக இப்போது தேர்தல் முறையைச் செய்திருக்கிறதே என்பதை நினைத்தால்தான் மிகவும் கவலையாகவும் வேதனை யாகவும் இருக்கிறது. வயஸு வந்தவர்களுக்கெல்லாம் வோட்டு ரிமை என்று பண்ணியிருப்பதில் இதுவரை சுத்தியோடு இருந்துவரும் எத்தனையோ கோடி ஜனங்களை அர்த்தத்தி னால் (பணத்தினால்) அசுத்தி செய்து, அதனால் அவர் களுடைய ஆத்மாவையும் அசுத்தமாக்கிவிடப் போகிறார்களே என்று பயமாயிருக்கிறது.

இதுவரை எழுத்தறிவில்லாவிட்டாலும், ஏழையாயிருந் தாலும் நம்முடைய பொது ஜனங்கள் லஞ்சம் கொடுக்கவே

பயந்து வந்திருக்கிறார்கள்; அந்தப் பொது ஜனங்களுக்கும் லஞ்சம் கொடுத்து, அதை அவர்கள் வாங்கிக் கொள்வதென்பதற்கோ இதுவரை ப்ரமேயமே ஏற்பட்டதில்லை.

ஸமூஹ வாழ்வின் ஸகல அம்சங்களிலும் ஸர்க்கார் ப்ரவேசிக்கும் Welfare State கொள்கையைப் பின்பற்றிக் கொண்டு, 'அதை நடத்தவிருப்பவர்களுக்கு வயஸு தவிர எந்த யோக்யதாம்சமும் வேண்டாம்; இவர்களைத் தேர்ந்தெடுப்பவர்களுக்கும் அந்த ஒரு யோக்யதாம்சம் போதும்' என்று வைத்திருப்பதாலேயே பயம் பிடித்துக் கொள்கிறது.

இரண்டு விதமான பயம். ஒன்று - தாங்கள் சலுகை, சாய்கால் பெறுவதற்காக அபேக்ஷகர்கள் வெற்றிபெற்று மெம்பராகி விட்டபின் வோட்டர்கள் லஞ்சம் கொடுக்க முற்பட்டு இந்தத் தேசத்துக்கே களங்கமுண்டாக்கி விடுவார்களோ என்ற பயம்தான். ஆனால் இப்படி லஞ்சம் கொடுக்கக் கூடியவர்கள் பொதுஜனங்களில் அரைக்கால்வாசியோ, அதற்கும் குறைவாகவோதான் இருக்கக்கூடும். இதுவே மஹத்தான தப்பு என்றால், இதையும்விட மஹாப் பெரிய தோஷம் ஏற்பட இப்போது இடம் செய்திருக்கிறது. இது இரண்டாவது பயம். என்னவென்றால்:

ஜனத்தொகையில் அரைக்கால்வாசி போக பாக்கி முழுவதும் ஏழை-எளியவர்களாகவே உள்ள நம் நாட்டில் இவர்கள் அத்தனை பேருக்கும் அபேக்ஷகர்கள் காசைக் கண்ணில் காட்டி வோட் வாங்க இடமேற்படுத்தித் தந்திருப்பதைத்தான் சொல்கிறேன். இதை நினைத்தால், 'புண்ய பூமி' என்று இதுவரை போற்றப்பட்டு வந்த நம் நாட்டின் கதி என்ன ஆகுமோ என்று கதிகலங்கும்படியாக இருக்கிறது. Adult franchise என்று கொண்டு வந்திருப்பதன் விளைவாகப் பணத்தைக் காட்டி நம்முடைய ஏழைப் பொது ஜனங்களை லஞ்சம் வாங்கும்படிப் பண்ணுவதில் கட்சியோடு கட்சி போட்டி போடப் போகிறதே என்று நிரம்பவும் விசாரமாக இருக்கிறது.

இப்பேர்ப்பட்ட பணபலம் பெற வேண்டுமென்றால் எல்லாக் கட்சிகளுமே தப்புவழியில் போனால்தான் முடியும். அதாவது 'லீடர்ஷிப்' கெட்டுப் போகவேண்டியதுதான். அதை

விடவும் பொது ஜனத்தைப் பற்றியே ரொம்பக் கவலையாக உள்ளது. காசு வாங்கிக் கொண்டு வோட் போடுவது என்பதாக ஜனங்கள் ஒரு தப்புக்கு இடம் கொடுத்துவிட்டால், அது பழகிப்போய், மேலும் மேலும் தப்புப் பண்ணுவதில் குளிர் விட்டுவிடும். பொதுவாக நல்ல குணமுடைய நம் ஜனங்கள் லஞ்சம் வாங்கிக் கொள்ளும் ஒரு தோஷத்துக்கு ஆளாகி விட்டால், அப்புறம் எதிரெதிர் கட்சிகளிடமும் வாங்கிக் கொண்டு, ஒன்றுக்கு நாமம் போட்டு அஸத்யம் என்ற பெரிய தோஷத்துக்கு ஆளாகிவிடக்கூடும். எங்கேயோ ஒரு ஆபீஸருக்கு லஞ்சம், ப்யூனுக்கு 'டிப்' என்றில்லாமல் தேசம் முழுக்க wholesale-ஆக இப்படி அதர்மமான லஞ்சம், அஸத்யம் ஆகியவற்றைக் கொண்டு வந்துவிட்டு, இது 'புண்யபூமி' என்பதையே மாற்றிவிடுவதற்கா ஜனநாயகம்? என்றுகூடத் துக்கமாக வருகிறது.

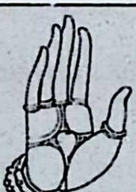
நான் பாலிடிக்ஸ் பேசப்படாதுதான். ஆனால் பாலிடிக்ஸ் தர்மத்திலே வந்து முட்டி மோதி, நம்முடைய ஜனங்களின் நல்ல பண்புகளையெல்லாம் அடித்துக் கொண்டு போய் விடுமோ என்ற நிலை ஏற்படும்போது, தர்ம பீடங்களாகவே மடங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறதால், எப்படி வாயை மூடிக் கொண்டிருப்பது?

அடைத்துவைத்த ஜலம், திறந்து விட்டவுடன் ஒரே வேக மாகப் பிய்த்துக்கொண்டு கிளம்புவதுபோல், வெகுகால வெள்ளைக்கார ஆட்சிக்குப் பின் இப்போது ஸ்வதந்த்ரம் என்று கிடைத்திருக்கும்போது எல்லோரும் நிதானமில்லாமல், கட்டுப்பாடு இல்லாமல், வ்யவஸ்தையில்லாமல் கிளம்புவதற்கு ஆஸ்பதம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இம்மாதிரி ஸமயத்தில் அபேக்ஷகருக்கும் யோக்யதாம்சம் வேண்டாம், வோட்டுப் போடுகிறவனுக்கும் வேண்டாம் என்று பண்ணினால் நாம் மனஸால் கற்பனைகூடச் செய்து பார்க்க முடியாதபடி கட்சி ப்ரதிகட்சிகளும், லஞ்சமும், த்வேஷமும், மோசமும், பொய்யுந் தான் எலெக்ஷன் என்ற பெயரில் ஊரை இரண்டுபடுத்தப் போகிறதோ என்றே எனக்குத் தோன்றுகிறது. 'உலகத்திலேயே பெரிய ஜனநாயகம்' என்று பெருமை காட்டுவதற்காக தர்மத் திலே சிறுமை அடைந்துவிட்டால் அப்புறம் நம்முடைய ஜனநாயக ஜாஜ்வல்ய வேஷம் ப்ராணன் போன உடம்புக்கு

அலங்காரம் செய்கிற மாதிரிதான்!

ஸொத்து, படிப்பு முதலான யோக்யதாம்சங்கள் இல்லாவிட்டாலுங்கூட இவற்றுக்கு மேலான ஆத்மசுத்தி உள்ள நம் ஜனங்கள் இப்போது செய்யும் ஏற்பாட்டின்கீழ் அபேக்ஷகர்களாகவும் வோட்டர்களாகவும் ஆகிறபோது அசுத்தமான அர்த்தத்தால் கெட்டுப்போய்த் தங்களுடைய ஆத்ம சுத்தத்தை இழக்கும்படி ஆகுமோ என்பதுதான் என்னுடைய பெரிய கவ்லை. ஸர்வஜனங்களின் அர்த்த அசுத்திக்கும் ஆத்ம அசுத்திக்குமா ஒரு ஜனநாயகம்?

சோழ சாஸனத்தின் ஐந்தாவது clause-ல் சொல்லும் அர்த்த – ஆத்ம சுத்தியானது நாட்டு நிர்வாஹத்தில் நாம் கவலைப்படும்படியான பெரிய மாசு – 'பொல்யூஷன்', ஏற்படாமல் காப்பாற்றிக் கொடுக்கிறது. 'பணவிஷயத்தில் முறைமீறிப் பண்ணவே மாட்டான்' என்பதற்காக அர்த்த சுத்தத்தைப் பற்றி நிச்சயமாக ஊராரால் மதிக்கப்படுபவனைத் தான் அபேக்ஷகனாக ஒப்புக் கொள்வார்கள். ஒருத்தனைப் பற்றி ஏதாவது கொஞ்சம் ஸந்தேஹம், கொஞ்சம் 'கசமுச'ப் பேச்சு இருந்தால் அப்படிப்பட்டவன் தேர்தல் அபேக்ஷை பெறவே முடியாது.

ஆத்ம சுத்தம்

இந்தக் காலத்தில் சில பேரைப் பற்றிக் கேள்விப்படுகிறோம் – பண விஷயத்தில் ரொம்பவும் ந்யாயமாயிருப்பவர், கணக்குகளில் ரொம்பவும் கறார் என்று. ஆனாலும் இப்படிப் பட்டவர்களுடைய ஆல்-ரௌண்ட் காரக்டரை (எல்லா அம்சங்களிலும் அவர்களுடைய நடவடிக்கைகளை)ப் பார்த்தால் அவற்றில் சிலதில் த்ருப்தி இல்லாமலும் பல பேருடையது இருக்கிறது. ஒன்று இருந்தால் ஒன்று இல்லாமலிருக்கிறது.

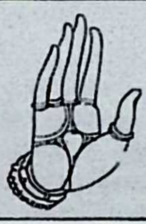
படிப்பு, வயஸு, கார்யத்திறமை எல்லாம் சேர்ந்து, நடத்தையிலும் எல்லா அம்சங்களிலும் சுத்தமாக இருக்கிறார்களா என்று பார்த்தால் எங்கேயாவது இடறுகிறது. நாமும் பரவாயில்லை; அஞ்சுக்கு ரெண்டு பழுதில்லாட்டா பாதகமில்லை' என்று இவர்களிடம் நாட்டு நிர்வாஹத்தை ஒப்புவிக்கிறோம். ஆனால் 'ஹ்யூமன் நேச்சர்' (மனுஷ்ய இயற்கை) போகிற போக்கில், இப்படிக் கலந்தாங்கட்டிகளாக இருக்கிறவர்களுக்கு ஒரு பதவி, ஸ்தானம் என்பது கிடைத்த பிறகு, ஐந்துக்கு இரண்டு என்பது ஒன்று, அரை, கால், ஸைஃபர் என்று சரிந்து கொண்டே போகிறது. இதனால்தான், அர்த்த சுத்தத்தை மட்டும் சொல்லாமல், ஆனாலும் அதுதான் பொது நிர்வாஹத்தில் மிகவும் முக்யமான விஷயமாதலால், அதைப் பிரித்து முதலிடம் கொடுத்துச் சொல்லி, அதோடு கூட 'ஆத்மசுத்தம்' என்பதாக ஒருவனுடைய ஆல்-ரௌண்ட் காரெக்டரும் பழுதில்லாமல் பூர்ணமாயிருக்க வேண்டுமென்று விதியில் சேர்த்திருக்கிறார்கள்.

அந்தக் காலத்தில் ஆஸ்திக்யம், சாஸ்த்ராபிமானம், தெய்வத்திடம் பயபக்தி, அடக்கம், கட்டுப்பாடு முதலிய எல்லாமே பொதுவாக ஜன ஸமூஹத்தில் ஆழமாகப் பரவியிருந்ததால் மக்களின் காரெக்டர் - லெவல் மிகவும் உயர்வாயிருந்தது. இன்றுபோல் தப்பு வழிகளில் இழுக்கிற அனேகக் கவர்ச்சிகளும் அப்போது கிடையாது. எனவே சல்லடை போட்டுத் தேடித்தான் கண்டுபிடிக்க வேண்டுமென்றில்லாமல் அங்கங்கேயும் ஒரு சிலர் பூர்ணமாக ஆத்ம சுத்தமுடையவர்கள் என்னும் படியாக இருந்து கொண்டிருந்தார்கள். இப்படிப்பட்டவர்கள்தான் பொது நிர்வாஹத்துக்கு வரலாம், வரமுடியும் என்று ஐந்தாவது clause (ஷரத்து) நிர்ணயித்துவிடுகிறது.

ஒரு வருஷம் ஸபை மெம்பராயிருந்தவன் மூன்று வருஷத்துக்கு மறுபடி அபேக்ஷை பெற முடியாது; ஏற்கெனவே மெம்பராயிருந்தவனின் உறவுக்காரர்களுக்குத் தேர்தலில் நிற்கத் தகுதி இல்லை என்று கூறுவதான சோழ சாஸனத்தின் ஆறாவது, ஏழாவது clause-களும் குறிப்பாக ஐந்தில் சொன்ன அர்த்த - ஆத்ம சுத்திகளை ரக்ஷித்துக் கொடுப்பதில் கருத்துக் கொண்டவையே. இப்போது சுத்தராகத் தெரிகிறவர்களை எலெக்ட் பண்ணிவிட்டால் மட்டும் போதாது; வெறுமே

ஐடியலிஸம் பேசாமல், இந்தச் சுத்தர்களும் ஸந்தர்ப்ப நெரிசலில் இனிமேல் அசுத்தராகக் கூடிய ஹேதுக்கள் இருக்கின்றன என்பதைக் கவனித்துத்தான், அந்த ஹேதுக்களை இல்லாமல் செய்துவிடவேண்டுமென்றே இந்த இரண்டு ஷரத்துகளும் போட்டிருக்கிறார்கள்.

இதில் முதலாவது, ஒரு வருஷம் மெம்பராயிருப்பவன் அப்புறம் மூன்று வருஷத்துக்கு மெம்பராக இருக்க முடியாது என்று பண்ணிவிடுகிறது. அந்தக் காலத்தில் இந்தக் கிராம மஹாஸபைகளுக்கு வருஷத்துக்கு ஒரு முறை தேர்தல் நடந்தது. இம்மாதிரி ஒரு தேர்தலில் ஜயித்தவன் அடுத்த மூன்று வருஷங்களும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட முடியாது. ஏன்? பல 'டெர்ம்'கள் பதவி வஹித்தால் ஒருத்தனுடைய செல்வாக்கு மிதமிஞ்சிப் போகும்; தான் செய்த தப்புகள் வெளிப்படாமல் மூடி மறைக்க நிறைய அவகாசம் கிடைத்துவிடும்; தனக்கு ஆதாயமான விதங்களில் கார்யத்தைக் கொண்டு போவது, தனக்கு வேண்டப்பட்டவர்களுக்குச் சலுகை காட்டுவது, வேண்டாதவர்களுக்கு ஏதாவது ஹிம்ஸை தந்துகொண்டேபோய் அவர்களை இருந்த இடம் தெரியாமல் செய்வது என்றெல்லாம் ஏற்பட்டுவிடும். அதனால்தான் அதிகார ஸ்தானத்தில் எவனொருவனும் ஆணிவேர் – சல்லிவேர் விட்டுக்கொள்வது பற்றி நினைக்கவே இடம் கொடாமல், 'ஒரு வருஷம் டெர்ம் ஆச்சா? மூணு வருஷத்துக்கு மூட்டையைக் கட்டிக்கொண்டு போய்ச்சேர்' என்று விதி செய்திருப்பது.

ஐந்து வருஷப் பதவிக்காலம்

இப்போது ஐந்து வருஷத்துக்கொரு முறை ஜெனரல் எலெக்ஷன் (பொதுத் தேர்தல்) என்று ஏற்படுத்தி இருக்கிறார்கள். ஐந்து வருஷம் என்பது ஒருத்தன் நன்றாக முளைவிட, வேர்விட அவகாசம் தருகிற 'டெர்ம்' என்றே தோன்றுகிறது.

ஆனாலும் ஓர் ஊரின் நிர்வாஹமாயில்லாமல், ஒரு பெரிய மாகாணத்தினுடையவும், இந்தியா தேசம் முழுவதுடையவுமே ஆட்சியைக் கவனிக்கிற ஸபைகளைக் குறித்து இந்த ஐந்து வருஷ 'டெர்ம்' என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். இப்படி மாகாண, தேசிய ஸ்கேலில், அதோடு ஊர் ஸபை போல ஏதோ சில மக்களின் சில ஸௌகர்யங்களை மட்டும் குறித்த தாயில்லாமல், தேச ஜனங்கள் ஸகலருடைய ஜீவாதார விஷயங்கள் எல்லாவற்றிலுமே சட்ட திட்டங்கள் செய்ய வேண்டியிருக்கும்போது, அவற்றுக்கான தீர்க்காலோசனைகள் செய்து, அவற்றின் கார்ய கிரமம் பிடிபட்டு, பலனும் ஓரளவுக் காவது தெரிய வேண்டுமென்றால் ஐந்து வருஷ 'டெர்ம்' ஸரிதான் என்றே தோன்றுகிறது.

இதற்கு ஆதரவாக இன்னொரு பாயின்ட்கூட (இருக்கிறது). ப்ரதி வருஷமும் தேர்தல் இல்லாமல், ஐந்து வருஷத்துக்கு ஒரு முறை என்பதால், வயஸு வந்தவர்களுக்கெல்லாம் வோட்டு என்பதில் சற்று முன்னே சொன்ன புரட்டுகள் வருஷா வருஷம் புதுப்பிக்கப்படுவதற்கில்லாமல் இந்த அதர்ம ப்ரவாஹத்தை ஐந்து வருஷத்துக்கு ஒரு முறையாகத் தள்ளிப்போட்டதாகிறது! தேர்ந்தெடுக்கப்படும் ஒரு சிலர் ஒரு வருஷத்துக்குமேல் அதிகாரத்தில் நீடிப்பதால் ஏற்படக் கூடிய தர்மக்குலைவு, ப்ரதி வருஷமும் தேர்தல் நடத்துவதால் தேர்ந்தெடுப்பவர்களான அத்தனை ஜனங்களுக்கும் ஏற்படக்கூடிய மாசினால் உண்டா கும் தார்மிகச் சீர்குலைவு – என்ற இரண்டில் பின்னதே பெரிய உத்பாதமாகத் தோன்றுகிறது. அதனால் ஐந்து வருஷம் என்பதை ஆக்ஷேபிக்கத் தோன்றவில்லை.

ஆனாலும் இப்படி ஓர் ஐந்து வருஷ 'டெர்ம்' அங்கம் வஹித்தவர் அடுத்த எலெக்ஷனில் நிற்க இடம் தரலாமா என்ற கேள்வி பிறக்கிறது. இதற்கு மேலே இதை நான் 'நிரவல்' பண்ணுவதற்கில்லை. எவரொருவரும் தன்னையோ, தன்னைச் சேர்ந்தவர்களையோ அதிகாரத்தில் நிலைநாட்டிக் கொள்ள விடக்கூடாது என்றால் சட்டஸபைகளில் ஒருவரின் பதவிக் காலத்துக்கு ஏதாவது ஒரு எல்லை கட்டினால் தேவலைதான் என்பதற்கு 'நிரவல்' அவசியமில்லை!

ஒரு வருஷ 'டெர்ம்' ஆனவன் மூன்று வருஷத்துக்கு அங்கம்

வஹிப்பதற்கில்லை என்று முன்னோர் செய்த வரையறையில் தொக்கி நிற்கும் இன்னொரு நல்ல அம்சம்: அவ்வப்போது ப்ரதிநிதிகளை மாற்றி மாற்றி, நிர்வாஹத்தில் புது ரத்தம் பிடிக்கும்படிச் செய்ய வேண்டும் என்ற அபிப்ராயத்துக்கு இங்கே மதிப்புத் தரப்படுகிறது. வருஷத்துக்கு ஒரு தரம் தேர்தல் என்றும், ஒரு மெம்பரின் இரண்டு டெர்ம்களுக் கிடையிலே மூன்று வருஷம் gap இருக்க வேண்டும் என்றும் வைத்ததால், இப்படி வருஷா வருஷம் முப்பது பேர் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் முறையின் கீழே ஒரு கிராமத்தில் நல்ல நடத்தையும், படிப்பும், கார்ய ஸாமர்த்யமும் உள்ள அத்தனை பேருக்குமே ஸபை மெம்பராகிப் பொதுப்பணியில் நேராக ஈடுபட வாய்ப்புக் கிடைத்திருக்கும். இதனால் 'இது நம்முடைய ஸொந்த ஸபை' என்று ஊராருக்கு நல்ல பிடிமானம் ஏற்பட்டிருக்கும். 'யாரோ என்னவோ நடத்தி விட்டுப் போகிறார்கள். நாம் தலையிட்டு என்ன நடக்கப் போகிறது?' என்று பொதுஜனங்கள் ஊராட்சியில் அக்கறை யில்லாமல் விலகி நின்றிருக்கமாட்டார்கள்!

தார்மிக நிர்வாஹத்தின் முதுகெலும்பு

அபேக்ஷகராகப்பட்டவர்கள் 'வாரியம் செய்தொழித்த பெருமக்களுக்கு ஆத்ம பந்துக்களல்லாதாராக' இருக்க வேண்டும் என்பது கடைசி ஷரத்து. அதாவது, ஸபை மெம்பர் ஒவ்வொருவரும் ஏதாவது ஒரு கமிட்டியில் அங்கம் வஹிப்பார் என்று சொன்னேனல்லவா? இவர்களைத்தான் வாரியம் செய் தவர் என்பது. எல்லா மெம்பருமே ஏதோ ஒரு விதத்தில் வாரியம் செய்தவர்தான். இந்த வேலையை ஒரு வருஷ 'டென்யூரு'க்கு (பதவிக்காலத்துக்கு)ப் பிறகு விட்டுவிட வேண்டுமென்றும், மூன்று வருஷத்துக்கு அப்புறம்தான் மறுபடி எலெக்ட் ஆகி அந்தப் பதவி பெற முடியுமென்றும் பார்த்தாயிற்று. இம்மாதிரி ஒரு 'டென்யூர்' முடித்தவர்தான்

'வாரியம் செய்தொழித்தவர்'. இவர் மட்டுந்தான் 'மறுபடி மூன்று வருஷம் தேர்தல் பெற முடியாதென்றில்லாமல், இவருடைய நெருங்கிய உறவினரான 'ஆத்ம பந்துக்களும்' தேர்தலில் அபேக்ஷகராயிருக்க முடியாது என்பதே ஷரத்தின் அர்த்தம்!

இந்த ஷரத்தைப் பார்க்கிறபோது, 'இதென்ன? நேராக 'கான்டிடேட்'டின் (அபேக்ஷகரின்) அர்த்த - ஆத்ம சுத்தங் களைப் பார்ப்பது ஸரிதான். ஆனால் அது போதாதென்று, இது இரண்டும் இருக்கிறவனைக்கூட அவன் ஏற்கெனவே மெம் பராயிருந்தவனின் நெருங்கிய பந்துவா என்று பார்த்து, இந்தச் சுற்றிவளைத்த காரணத்துக்காக டிஸ்க்வாலிஃபை செய்வ தென்றால் அதெப்படி ஸரியாகும்?' என்று தோன்றலாம். ஆனால் நன்றாக அறிவைச் செலுத்திப் பார்த்தோமானால் இந்தக் கடைசி ஷரத்தும் தர்மந்யாயமான நிர்வாஹத்துக்கு முதுகெலும்பு மாதிரியாகுமென்று புரியும்.

எப்படியென்றால், முன்னே மெம்பராக இருந்தவர்களின் நெருங்கிய பந்துக்கள் புதிதாக மெம்பரானால், அவர்கள் செய்துவிட்டுப் போன முறைகேடுகளை இவர்கள் நீடிக்கப் பார்ப்பார்கள். அவர்கள் பண்ணின தப்புகளை இவர்கள் மூடி மழுப்பப் பார்ப்பார்கள். அல்லது அவற்றையே ஸரியானவை என நிலைநாட்டப் பார்ப்பார்கள். ஸந்தர்ப்பத்தை அனு ஸரித்து, அவர்கள் முன்னே எடுத்த சில முடிவுகளை இப்போது ரிவைஸ் செய்யத் தேவை இருந்தாலும், அப்படிப் பண்ணி னால் அது அவர்களிடம் தப்புக் கண்டுபிடித்துக் காட்டிக் கொடுத்தாற் போலாகும் என்று உறவுப் பாசத்தால் நினைத்து, இதற்காக ஊர் நலனை விட்டுக்கொடுப்பார்கள். மனித இயற் கையில் அனேகமாகப் பெரும்பாலோர் இப்படியெல்லாம்தான் பண்ணப் பார்ப்பார்கள். இப்படி முற்காலத்திலிருந்த உறவுக் கார மெம்பர்களுக்காக தற்கால மெம்பர்கள் ஊரை விட்டுக் கொடுப்பது மட்டுமில்லாமல், பிற்காலத்தில் ஸபை மெம்பராக வரக்கூடிய தங்களுடைய ஆத்ம பந்துக்களுக்கு ஆதாயமான திட்டங்களைக் கொண்டு வருவதில் எண்ணம் செலுத்தவும் இடமுண்டு.

இதனால்தான் பாரம்பர்ய அதிகாரமென்பது ராஜாவோடு

நிற்கட்டும், ஜனங்கள் ஒரு மைய புருஷனிடம் விச்வாஸத்தில் கட்டுப்பட்டு நிற்க அது அவசியம் என்று வைத்தபோதே, சிறிய அளவில் ஊராட்சி என்று வரும்போது அங்கே உறவு முறையால் எந்தச் சலுகையும் ஏற்பட்டுவிட முடியாதபடி ஒரே அடியாய் அடித்துப் போட்டுவிட்டார்கள்.

உச்ச லெவலில் மானார்க்கியும் (முடியரசும்), பாரம்பர்ய வாரிசுரிமையும் இருந்தாலும் அது அனேகவிதமான மந்த்ரா லோசனை ஸபைகளுக்குக் கட்டுப்பட்டே நடந்தது. மனு தர்மாதி சாஸ்த்ர நூல்களுக்குக் கட்டுப்பட்டே மந்த்ராலோ சனை ஸபை முடிவுகள் பண்ணும். அடிப்படைச் சட்டம் ராஜா தன்னிஷ்டப்படி போடுவதல்ல. எந்த ராஜா ஆண்டாலும் தர்ம சாஸ்த்ரங்கள், அர்த்த சாஸ்த்ரம், நீதி சாஸ்த்ரம் ஆகியனதான் அடிப்படைச் சட்டம். அதன்மேல் ராஜா இடம், பொருள், ஏவலை அனுஸரித்துப் புது ரூல்கள் கொஞ்சம் போடலாம். அவ்வளவுதான். மேல்நாடுகளில் ராஜா வைத்ததே சட்டம் என்று இருந்ததால்தான், 'The King can do no wrong' என்றார்கள். 'ரைட்'டோ 'ராங்'கோ அவர்களுடைய ராஜா எதைப் பண்ணினாலும் அதைச் சட்டமாக்க முடிந்ததாலேயே அது அவர்களுக்கு 'ரைட்'டாகி விட்டது! 'ராஜா ஊரைச் சூறையாடலாம்; பிறருடைய ஸ்த்ரீகளை க்ரஹிக்கலாம்' என்று கூட அவனே சட்டம் போட்டுக்கொண்டு விடக்கூடியபடி அவனுக்கு இதில் பூர்ண அதிகாரம் இருந்தது. அப்படி நம் தேசத்தில் இருந்ததேயில்லை. Law-making power (சட்டம் போடும் அதிகாரம்) என்பது நம் ராஜாக்களுக்கு முழுசாக, 'அப்ஸொல்யூட்'டாகக் கொடுக்கப்படவில்லை. அவனும் சாஸ்த்ரங்களின் சட்டத்துக்குக் கட்டுப்பட்டுத்தான் நடக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் அவன் 'ராங்' பண்ணிவிட்டா னென்று ராஜஸதஸின் பெரியவர்கள் முடிவு செய்து அவனை ஸிம்ஹாஸனத்திலிருந்து இறக்கியும் இருக்கிறார்கள். துன்மார்க் கத்தில் போன அஸமஞ்ஜன் மாதிரியான ராஜகுமாரர்களையும் ராஜாவான பிறகும் யதேச்சாதிகாரமாகத் தன் மனஸுப்படிப் பண்ணின வேனன் போன்றவர்களையும் மந்த்ராலோசானை ஸபையினர் ஒழித்தே கட்டியிருக்கிறார்கள்!

ஆனால் ஊருக்கு ஊர், ஸபை அங்கத்தினர்களைப் பரீக்ஷிக்க மந்த்ராலோசனை ஸபைகள் வைத்து ஸாத்யப்

படுமா? அப்பன் – பிள்ளை என்ற பாரம்பர்யம், அல்லது வேறுவித உறவுமுறைகளால் ஒவ்வொரு ஊர் ஸபைகளிலும் இருக்கப்பட்ட ஏராளமான அங்கத்தினருக்குள்ளே பிணைப்பு ஏற்படுமானால் இது ஒவ்வொன்றையும் கவனித்துப் சீர்ப் படுத்திக் கொண்டிருக்க மந்த்ராலோசனை ஸபைகள் அமைத்து மாளாது. அப்புறம் இந்த மந்த்ராலோசனை ஸபை அங்கத் தினர்களுக்குள்ளேயும் இப்படி உறவுமுறைப் பிணைப்பு இருக் கிறதா, அதற்குக் கண்காணிப்பு செய்ய இன்னொரு ஸபை வேண்டுமா என்று அதுபாட்டுக்கு நீண்டு கொண்டே போகும். அதனால்தான் உச்ச லெவலில் ஹெரிடிடரி மானர்ர்க்கி (பாரம் பர்ய முடியரசு) என்று வைத்தபோதிலும் கீழ் லெவலில், ஊராட்சியில், கிராம ஆட்சியில் இப்படிக் கூடவே கூடாது. அப்பன் - பிள்ளை என்று மட்டுமில்லாமல் மற்ற கிட்டத்து உறவுக்காரர்கள்கூட மெம்பர்களாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட இடம் தரக்கூடாது என்று விதி செய்திருக்கிறார்கள்.

நீண்ட காலம் அடிமைப்பட்டும், தரித்ரப்பட்டும் இருந்து விட்ட நம் தேசத்தில், இப்போது புதிதாக ஸ்வய அதிகாரம் வந்திருக்கிறபோது, கண்டது காணாத மாதிரிப் பிடுங்கித் தின்ன வேண்டும் என்பதில் ஏற்படக்கூடிய வேகத்தில், பழைய ராஜாக்களும் ஜமீன்தார்களும் எடுபட்டுப் போனாலும், புது சாகச் சட்ட ஸபைகளில் இடம்பெறுகிறவர்களில் அவரவரும் தங்கள் தங்கள் பந்துக்களோடு 'ஜமீன்தாரி'கள் ஸ்ருஷ்டித்துக் கொள்ளாமலிருக்க, இந்த மாதிரி இப்போதும் ஏதாவது ஷரத்து இருந்தால் தேவலை என்று நினைக்க இடமிருக்கிறது.

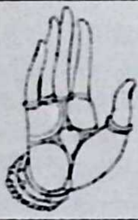
அந்த நாள் ராஜா விஷயம் மாதிரி இல்லை இந்த நாள் மந்த்ரிகள் முதலானவர்களின் விஷயம். ராஜ குமாரர்களும், ராஜ குடும்பத்திலுள்ள முக்யஸ்தர்களான ராஜ பந்துக்களும் பரம்பரையாகப் பெரிய பொஸிஷன்களில் இருந்து வந்திருப் பவர்களாகவே இருப்பார்கள். அதற்கேற்ற கல்வி – கேள்வி, அந்தஸ்து, வாழ்க்கைச் சூழ்நிலை உள்ளவர்களாகவும் இருப் பார்கள். ஆதலால் புதுசாக ராஜா இவர்களுக்கு ஏதோ பார பக்ஷம் காட்டித் தூக்கிவிட வேண்டுமென்பதற்குப் பெரும் பாலும் இடமே இல்லாமலிருந்திருக்கும். இக்கால மந்த்ரிகளின் புத்ரர்கள் பந்துக்கள் ஆகியோர் விஷயத்தில் இப்படிச் சொல்

வதற்கில்லை. பொருளாதாரம், ஸமூஹ அந்தஸ்து முதலான வற்றில் ரொம்பவும் ஸாமான்யமாக இருக்கப்பட்ட ஒருவர் இப்போதைய தேர்தல் முறையினால் மந்த்ரியாகி திடீரென்று செல்வம், செல்வாக்கு ஆகியவற்றில் பெரிய உயர்வு பெற முடியும். இப்படிப்பட்டவர்களின் உறவினர்கள் எப்படியிருப் பார்கள்?

அதோடு 'வெல்ஃபேர் ஸ்டேட்' என்பதாகப் பொதுஜன வாழ்வின் பல துறைகளிலும் ப்ரவேசிப்பதற்குப் புதிதாக ஏற்பாடு வந்திருப்பதால் ஜனங்களிடம், 'இன்னின்ன நல்லது பண்ணுவேன்; அதற்கு ப்ரதியாக இன்னது செய்யணும்' என்று 'கையூட்டு' வாங்க அதிக வாய்ப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது. 'இன்ன மாதிரி நீ செய்யாவிட்டால் உன் தொழிலையோ இன்னொன் றையோ கெடுப்பேன்' என்று மிரட்டித் தனக்குக் கட்டுப்பட்டி ருக்குமாறு பண்ணவும் இப்போதைய புதிய ஏற்பாட்டில் அதிக இடமிருக்கிறது. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, பல கட்சிகள் என்று ஏற்பட்டிருப்பதில் உண்டாகிற பரஸ்பரப் போட்டியில் தர்மத்தை விட்டாவது தன்னுடைய கட்சியை எப்படியேனும் நிலைப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணம் பல பேருக்கு ஏற்படத்தான் செய்யும். கட்சியால் தன்னையும், தன்னால் கட்சியையும் வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டியதான நிலையில் கட்சியின் பெயரைக் கொண்டு எங்கெங்கே லாபமடைய முடியுமோ அங்கேயெல்லாம் தன்னோடு நிற் காமல் தன்னுடைய சாய்காலைக் கொண்டு புத்ரர், பந்துக்கள் ஆகியோரையும் உள்ளே நுழையவிடுவது என்று ஆனால் அப்புறம்... சொல்லணுமா? முறைகேட்டுக்கு முடிவேயில்லா மல்தான் ஆகும்! பல்வேறு கட்சிகளிடையே போட்டி என்பது மாத்திரமில்லாமல், ஒவ்வொரு கட்சியிலுமே சாய்காலுள்ள ஒவ்வொருவருக்கும் ஓர் உறவுக்கார கோஷ்டி என்பதாகப் பல – 'Clique', 'faction' என்று கௌரவக் குறைவு த்வனிக்கும்படிச் சொல்கிறார்களே, அப்படிப்பட்ட பல – தோன்றி, எந்தக் கட்சிக்கும் ஐடியல், ஐடியாலஜி என்பவை போய், 'யார் யாரை அமுக்கி முன்னுக்கு வரலாம்? யார் யாரை முழுங்கி ஏப்பம் விடலாம்?' என்ற உள்போட்டியே நித்யப்படி நிலவரமாகிவிடலாம்.

இதையெல்லாம் பார்க்கும்போது மெம்பர்களின் நெருங்

கின உறவினர்களுக்கு இடமில்லை என்று உத்தரமேரூர் சாஸனத்தில் தீர்மானம் பண்ணியிருப்பதில் நிரம்பவும் ஸாரமிருப்பதாகத் தெரிகிறது. இப்படியெல்லாம் பார்த்துப் பார்த்து நிர்வாஹத்தில் மாசு படியாமல் ரக்ஷித்துள்ள அவர்களுடைய தர்ம ந்யாய உணர்ச்சியைப் பற்றி மிகுந்த மதிப்பு ஏற்படுகிறது.

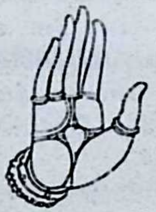
பதவி நீக்கமும் நிரந்தரத் தடையும்

இந்த வருஷம் அங்கம் வஹிக்கும் ஒருவன் மூன்று வருஷத்துக்கு அப்புறம் எலெக்ட் செய்யப்படுவதற்குங்கூட இன்னொரு கட்டுப்பாடு இருக்கிறது. இப்போது பதவிக் காலத்தில் முறை தப்பி நடந்த எவனும் மூன்று வருஷத்துக்கு அப்புறமும்கூட அபேக்ஷகனாக முடியாமல் அது தடுத்து debar செய்கிறது. இவனுடைய தப்பு கண்டுபிடிக்கப்பட்டவுடனேயே இவன் பதவியிலிருந்து விலக்கி வைக்கப்படுவான். அப்புறமும் எலெக்ஷனுக்கு நிரந்தரமாக debar ஆகிவிடுவான். ஏதோ ஒரு வருஷத்தில் மெம்பராயிருப்பவன் ஸரிவரக் கணக்குக் காட்டியிராவிட்டாலோ, தப்புக் கையெழுத்துப் போட்டிருந்தாலோ, வேறே குற்றம் செய்திருந்தாலோ உடனே டிஸ்மிஸ் ஆகி, அப்புறமும் எலெக்ஷனுக்கு டிஸ்க்வாலிஃபை ஆகிவிடுவான் (அபேக்ஷகனாகும் தகுதியை இழந்துவிடுவான்).

பொது நிர்வாஹத்தில் இப்படிப்பட்ட தப்புகள் ஏற்படவே கூடாது என்பதில் எவ்வளவு கருத்தாயிருந்திருக்கிறார்களென்பது, தப்புச் செய்த அவனை மட்டுமின்றி, அவனுடைய கீழ்க்கண்ட உறவினர்கள் அத்தனை பேரையும் டிஸ்க்வாலிஃபை செய்திருப்பதிலிருந்து தெரிகிறது. தகப்பனார், பிள்ளை, ஸஹோதரர், மாமனார், மைத்துனர், ஸஹோதரியின் புருஷன், ஸஹோதர – ஸஹோதரிகளின் பிள்ளைகள், மாப்பிள்ளை, தகப்பனாருடைய ஸஹோதரர்கள், அவர்களுடைய பிள்ளைகள், அத்தை பிள்ளை, மாமா, மாமா பிள்ளை, தாயாருடைய

ஸஹோதரி பிள்ளை – என்றிப்படி, ஒரு மெம்பர் செய்த குற்றத்துக்காக அவனுடைய பந்து வர்க்கம் முழுவதையுமே ஸபை மெம்பர்ஷிப் பெறமுடியாதபடி அடியோடு ஒதுக்கிவிடுவதென்றால், அப்புறம் நிர்வாஹத்தில் தவறு எப்படி நடக்கும்? இந்த உறவுமுறைக்காரர்கள் எல்லோரையுமே 'ஆத்மபந்துக்கள்' என்று சாஸனம் விளக்கியிருக்கிறது.

குற்றம் பண்ணினால் அதுமுதலுக்கே அபேக்ஷை பெற முடியாதபடி ஒருவனை டிஸ்க்வாலிஃபை செய்ததோடு நிற்கவில்லை; முதலில் க்வாலிஃபிகேஷன் பெற்றிருந்தாலும் பதவிக்கு வந்த பிற்பாடு குற்றம் பண்ணினால் அது அவனை பந்து வர்க்கத்தோடு சேர்த்து டிஸ்க்வாலிஃபை செய்துவிட்டது – என்கிற அம்சத்தை நன்றாகக் கவனித்துக்கொள்ள வேண்டும்.

பஞ்சமாபாதகம்

'அர்த்த சுத்தம்', 'ஆத்ம சுத்தம்' என்று சொன்னதோடு சாஸனத்தின் இன்னோரிடத்தில் பஞ்சமாபாதகம் என்கிற ஐந்து பெருங்குற்றங்களில் எதைச் செய்திருப்பவனையும் அவனுடைய பந்துக்களோடு சேர்த்து டிஸ்க்வாலிஃபை செய்திருக்கிறது. ப்ரம்மஹத்தி, ஸுராபானம் என்ற கள்குடி, ஸ்வர்ணஸ் தேயம் என்பதான பொன்னைத் திருடுவது, குரு தல்ப கமனம் என்பதாகக் குரு பத்னியிடம் தப்பான உறவு கொள்வது – ஆகிய இந்த நாலு பெருங்குற்றங்களும், இந்தக் குற்றங்களில் ஒன்றைச் செய்தவனோடு நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருப்பதான ஐந்தாவது குற்றமும் சேர்ந்து 'பஞ்ச மஹா பாதகம்' எனப்படும். 'ப்ரஹ்மஹத்தி' என்பதாக பிராமணனைக் கொல்வது மட்டுமே இங்கே சொல்லப்பட்டாலும், எந்தக் கொலையுமே ஒரு மஹாபாதகமாகத்தான் கருதப்பட்டு அதைச் செய்தவனை ஸமூஹம் ஒதுக்கி வைத்தது. அதே போல, ஸ்வர்ணத்தைத் திருடுவது மாத்திரமில்லாமல் எல்லாவிதத் திருட்டும்,

குரு பத்னியிடம் மாத்திரமின்றி எந்த ஒரு ஸ்த்ரீயிடமுமே தப்பாக நடப்பதும் மஹாபாதகங்களாகக் கருதப்பட்டன. கொலை, திருட்டு, வ்யபசாரம் ஆகியவற்றிலேயே ரொம்பவும் கேவலமானவை எவை என்பதைக் காட்டத்தான், ஸத்தான வனும் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதில்கூட சக்தியோ மனஸோ இல்லாமலிருப்பவனுமான ஒரு பிராமணனைக் கொல்வது; லக்ஷ்மியின் ஸான்னித்யம் உள்ளதான ஸ்வர்ணத் தைத் திருடுவது; தாயாருக்கு ஸமமான குரு பத்னியிடம் மனோவிகாரம் கொள்வது இவற்றைக் குறிப்பாகச் சொன்னது. இவற்றுக்குமேல் கொடூரமான – heinous என்கிற – குற்ற மில்லை என்று அர்த்தம்.

பஞ்சமாபாதகனைப் போலவே 'ஆததாயி' என்றும் ஒன்று உண்டு.* அர்ஜுனன்கூட (கீதையின் ஆரம்பத்தில்) கௌரவர் களை 'ஆததாயி'கள் என்று சொல்லி மஹா க்ரூரமான அந்த ஆததாயிகளைக் கொல்வதால்கூடத் தனக்குப் பாபமே வந்து சேரும் என்று பயப்பட்டுச் சொல்லியிருக்கிறான். ஸத்பிராமணனை மட்டுமில்லாமல் மஹா பாபியையுங்கூடக் கொலை செய்வது பாபம்தான் என்று இங்கே தெரிகிறது!

இப்படிப்பட்ட பாதகங்களைச் செய்தவர்களும், அவர் களுடைய பந்துக்கள் எல்லோரும் ஊர் ஸபை அங்கத்தினரா வதற்கு அருஹதை இழந்துவிடுவார்கள்!

---

* தீ வைப்பவன், விஷம் வைப்பவன், நிராயுதபாணியை ஆயுதத்தால் கொல்பவன், பொருளை அபஹரிப்பவன், பூமியை அபஹரிப்பவன், பிறன் மனைவியை அபஹரிப்பவன் ஆகிய அறுவரும் 'ஆததாயி'களாவர்.

சாஸ்த்ரமும் சட்டமும்

அந்தக் காலத்தில் சாஸ்த்ரப்படி எந்தத் தோஷங்கள் 'பாபங்கள்' என்று சொல்லப்பட்டனவோ அவையேதான் ராஜாங்கத்தின் சட்டப்படி 'குற்றங்கள்' என்று தீர்மானிக்கப்பட்டன. தற்போது சாஸ்த்ரம் சொல்லும் தோஷங்கள் 'லா'வில் குற்றமாக வரவில்லை. இன்னம் சொல்லப்போனால், சாஸ்த்ரத்தில் தோஷம், பாபம் என்று எதுகளைப் பண்ணக் கூடாது என்று சொல்லியிருக்கின்றனவோ அவற்றைப் பண்ணுவதுதான் முன்னேற்றத்துக்கு அறிகுறி என்றும், சாஸ்த்ரப்படி செய்வதே தான் 'லாப்'படி குற்றம் என்றுங்கூடச் செய்து வருகிறார்கள். இதில் பெரிய High jump, Long jump செய்துகாட்டிப் பெருமைப்படுவதற்கே ஸ்வதந்த்ரம் ஏற்பட்டபின் ஸாக்ஷாத் நம்மவர்களால் குடியரசுக்கான அரசியல் நிர்ணயச் சட்டம் 'முன்னேற்ற', 'முற்போக்கு' நோக்கில் செய்யப்பட்டு வருகிறது. பதிவ்ரயத்துக்கு (கற்பு நோன்புக்கு) ஹானியாக விவாஹரத்து; வதூ (மணப்பெண்) பரிசுத்தத்துக்கு ஹானியாக வயஸுவந்த அப்புறம்தான் கல்யாணம்; அவிபத்த குடும்ப (கூட்டுக் குடும்ப)த்துக்கு ஹானியாகப் பெண்ணுக்குச் சொத்துரிமை; வைதிக ஆசார ஸம்ரக்ஷணத்துக்கு ஹானியாகக் கலப்பு போஜனம், கலப்பு மணம் – என்றெல்லாம் சாஸ்த்ரப்படி மஹாபாபமானவற்றையெல்லாம் முன்னேற்றம், முற்போக்கு என்ற பெயர்களில் விசேஷமாக ஆதரித்து வ்ருத்தி செய்யத் துணிந்திருக்கிறார்கள்.

பழைய நாளில் ரிஷிகள் தந்த தர்ம சாஸ்த்ரமும், ராஜாக்களின் சட்டமுறையும் ஒன்றாகவே இருந்தன. 'சட்டப்படியும், சாஸ்த்ரப்படியும்' என்று இப்போது இரண்டாகப் பிரித்து, 'உம்' போட்டுச் சொல்கிற மாதிரிச் சொல்ல அப்போது அவசியமில்லாமலிருந்தது. சாஸ்த்ரவிதியே சட்ட விதியாயிருந்தது.

சாஸ்த்ரம் எதைத் தோஷமென்று சொல்கிறதோ அது சட்டப் படி குற்றம். ஒரு தோஷத்தைப் போக்கிக்கொள்ள சாஸ்த்ரத்தில் ப்ராயச்சித்தம் சொல்லியிருந்தால் அங்கே அப்படி ப்ராயச்சித் தம் செய்து கொண்டவனைப் பெரும்பாலும் ராஜாங்க நீதி ஸ்தலமும் குற்றவாளி அல்ல என்றே கருதிற்று. ப்ராயச்சித்தம் செய்துகொண்டதில் பாபம் போயிற்று என்பதைச் சட்டமும் ஒப்புக் கொண்டதென்றாலும், சில பாபங்களை, அதாவது குற்றங்களை, செய்தவன் அந்தப் பழக்கத்தில் மறுபடி அதே மாதிரிப் பண்ணிவிடக்கூடும் என்பதையும் சட்டம் கவனித்தது. சாஸ்த்ரத்திலுங்கூட ப்ராயச்சித்தமானது ஒருவன் இதற்குமுன் செய்த பாபத்தை கழுவுவதாகத்தான் சொல்லியிருக்கிறதே தவிர இனிமேல் அப்படிப் பண்ணாமல் அவனைத் தடுப்ப தாகச் சொல்லவில்லை. ஆகையால், மறுபடி எந்த மாதிரிக் குற்றங்களைச் செய்யும்படிவிட்டால் ரொம்பவும் ஸமூஹ விரோதமாக, ஸமூஹத்துக்கு அபாயமாக ஆகுமோ, அப்படிப் பட்ட பாபங்களைப் பண்ணினவன் சாஸ்த்ர ரீதியாக ப்ராயச் சித்தம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தால்கூட ஸமூஹ நலனை முன்னிட்டு அவனைச் சட்டப்படித் தண்டித்து, மறுபடி அவன் அப்படிச் செய்யாதபடி கட்டுப்படுத்த வேண்டுமென்று கருதப் பட்டது.

இந்த முறையில்தான் அந்தச் சோழர்கால சாஸனத்திலும், ப்ராயச்சித்தம் செய்துகொண்டால் சில குற்றங்களிலிருந்து விடுபட்டதாகக் கருதி மெம்பர்ஷிப் தரலாமென்றும்; வேறு சில குற்றங்களுக்கோ ப்ராயச்சித்தம் செய்துகொண்டாலும் மன்னித்துவிடாமல், ஆயுஸ் பூராவும் அப்படிப்பட்டவர்களை ஸபையிலிருந்து பஹிஷ்காரம் செய்ய வேண்டுமென்றும் ஒரு பாகுபாடு செய்திருக்கிறது. இப்படி ப்ராயச்சித்தம் பண்ணிக் கொண்டாலும் ஸபையில் ஸ்தானத்துக்கு அருஹதை பெறாதவர் யார் யாரென்றால்: மாம்ஸம் சாப்பிட்ட பிராமணர்கள், மேலே சொன்ன மஹாபாதங்களைப் பண்ணின வர்கள் – குறிப்பாக, வியபசார தோஷமுள்ளவர்கள், கிராம விரோதியாக இருக்கிறவர்கள்.

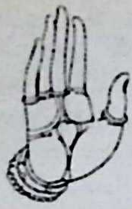
பொய்க் கணக்குக் காட்டினவர்களும் பொய் ஸாக்ஷி சொன்னவர்களும் அவர்களுடைய பந்துக்கள் ஸஹிதம் 'டிஸ்க்வாலிஃபை' ஆகிவிடுவார்கள். எந்தவிதத்தில் தப்பான

பண ஆதாயம் பெற்றிருந்தாலும் இதே கதிதான். தப்பான முறையில் எப்படிச் சொத்து சேர்த்திருந்தாலும் அது லஞ்ச மாகவே கருதப்பட்டது. 'எப்பேர்ப்பட்ட கையூட்டும் கொண் டான்' என்று பண வ்யவஹாரத்தில் சுத்தமில்லாதவனை அந்தக் கல்வெட்டில் சொல்லியிருக்கிறது.

அந்தக் காலத்தில் ரொம்பவும் நீசத்தனமான ஒரு காரியத்தைப் பண்ணினவனைக் கரும்புள்ளி செம்புள்ளி குத்திக் கழுதைமேல் ஏற்றி ஊர்வலம் விடுவது வழக்கம். தாங்கமுடி யாத அவமானத்தில் தப்பு நன்றாக மனஸில்பட்டு மறுபடி அம்மாதிரி அவன் பண்ணாமலிருப்பதற்குத்தான் இப்படிச் செய்தார்கள்.

குற்றவாளிகளையும் கௌரவமாக நடத்த வேண்டும். ஜெயிலை 'ட்ராவலர்'ஸ் பங்களா' மாதிரி ஸௌக்யமாக்கித் தர வேண்டும் என்று ஆரம்பித்தால் இந்த அன்-எம்ப்ளாய்மெண்ட் யுகத்தில் எவருக்கும் அங்கேதான் போய் ஸுகவாஸம் பண்ண லாமே என்று தூண்டிவிடுகிறமாதிரி ஆகிறது! மனுஷ்யாபி மானம் என்பது தப்புப் பண்ணுபவன் நல்ல மனுஷ்யனாக முன்னேறுவதைக் கெடுப்பதற்கே தூண்டுகோலாகிவிடக் கூடாது; எதிலும் பாத்ரமறிந்து செய்ய வேண்டும் என்பதற் காகச் சொல்கிறேன்.

பழைய நாளில் கழுதைமேல் ஏறினவனுக்கும், ஃபோர்ஜரி பண்ணினவனுக்கும் ஸபையில் இடமில்லை. இதை, 'கழுதை யேறினாரையும் கூடலேகை செய்தானையும் குடவோலை எழுதிப் புக இடம் பெறாத்தாகவும்' என்று சாஸனத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. 'கூடலேகை' என்றால் பொய்க் கையெழுத்து. 'லேகை' என்றால் எழுதப்படுவது. 'கூடம்' என் றால் பொய், மோசடி; fraud என்பது. கூடலேகை என்பது ஃபோர்ஜரி.

வேட்பாளர் இல்லாத, வாக்காளர் இல்லாத தேர்தல்!

இவர்கள் 'ஸபைத் தேர்தலுக்குத் தகுதி பெறாதவர்கள்' என்பதைத்தான் 'குடவோலை எழுதிப் புக இடம் பெறாத' வர்கள் என்று சொல்லியிருக்க வேண்டுமென்று எவரும் ஊஹித்துவிடலாம். ஆனால், தேர்தலை ஏன் 'குடவோலை எழுதிப் புகுவது' என்று சொல்லியிருக்கிறது என்பது மட்டும் ஊஹிக்க முடியாததாக இருக்கிறது. 'குடவோலை' என்ன, அது 'எழுதிப் புகுவது' என்ன என்று புரியவில்லை.

புரியாத இதையும் இரண்டாவது சிலா சாஸனம் தெளி வாகப் புரிய வைக்கிறது.

இப்போதுதான் அந்த நாள் எலெக்ஷனில் இருந்த ரொம்பப் புதுமையான (அதாவது நமக்குப் புதுமையாகத் தோன்றுவதான), முக்கியமான விஷயத்தைப் பற்றிச் சொல்லப் போகிறேன். இதுவரை தேர்தல் விதிகளைப் பற்றிச் சொன் னேன். இனிமேல்தான் அந்தத் தேர்தல் எப்படி நடந்தது என்று அதன் 'ப்ரொஸீஜரை'ச் சொல்லப் போகிறேன். இதிலே நூதன மான விஷயமிருக்கிறது!

அபேக்ஷகர்கள் என்பதாகச் சிலபேர் போட்டி போட்டுக் கொண்டு தேர்தலுக்கு நின்று வோட்டு கேட்பதென்பதே அப் போது கிடையாது! வோட்டர்கள் என்று யாரும்போய் வோட் போட்டதும் கிடையாது! 'இதென்ன இப்படிச் சொல் கிறாரே! இத்தனை நாழி முடியரசுக் காலத்திலேயே ஜனநாயகத் தேர்தல், மெம்பரின் யோக்யதாம்சம் என்றெல் லாம் நீட்டி முழக்கிவிட்டுக் கடைசியில் கான்டிடேட் (அபேக்ஷ கர்) என்று யாரும் கன்டெஸ்டே பண்ணவில்லை (போட்டியிட வேயில்லை) என்கிறாரே! வோட்டிங் என்றே ஒன்று நடக்க வில்லை என்கிறாரே!' என்று தோன்றலாம். 'கத்தியில்லாமல்

ரத்தமில்லாமல் யுத்தம் என்கிறமாதிரி அபேக்ஷகர், வோட்டர் இல்லாத தேர்தலா?' என்று ஆச்சரியப்படலாம்!

பாரம்பர்ய முறையிலில்லாமல் ஜனநாயக முறையில் தகுதி பெற்ற எவராயினும் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் வகையில் தேர்தல் நடந்தது வாஸ்தவம்; ஸமூஹ நலத்தில் கண்குத்திப் பாம்பாக இருந்து அபேக்ஷகர்களுக்கு ஏகப்பட்ட யோக்யதாம்சங்கள் நிர்ணயித்திருந்ததும் வாஸ்தவம். ஆனாலும் 'நான் நிற்கிறேன்' என்று அபேக்ஷாப் பத்திரம் தாக்கல் செய்து எவரொருத்தரும் அபேக்ஷகராகப் போட்டியிடுவதும், ப்ரசாரம் பண்ணுவதும் கிடையாது. அபேக்ஷகர் என்ற ஒருவர் வோட்டு கேட்டதும் கிடையாது. அதே மாதிரி வோட்டர் என்ற ஒருவர் வோட் போட்டதும் கிடையாது.

பின்னே எப்படித் தேர்தல் நடந்ததென்றால், சொல்கிறேன்; சாஸனத்திலேயே உள்ளதைத்தான் சொல்கிறேன்!

அபேக்ஷகர் யார்?

மனு-மாந்தாதாவின் காலத்திலிருந்து வந்திருக்கிற தர்ம சாஸ்த்ரத்தை அனுஸரித்த யோக்யதைகளையே மனுநீதிச் சோழனின் பரம்பரையினரும் ஊர் நிர்வாஹ அங்கத்தினர் களுக்கும் உரியனவாக வைத்துவிட்டார்கள். இவற்றைத்தான் மேலே அயிட்டம் அயிட்டமாகப் பார்த்தோம். இந்தத் தகுதிகள் எல்லாம் உள்ள எவனானாலும் அவன் நிர்வாஹத் துக்கு வந்தால் சரியாகத்தான் நடப்பான். ஒரு கிராமத்திலுள்ள ஜனங்களிடம், 'நான் இப்படியாகப்பட்ட யோக்யதாம்சங்கள் உள்ளவன்' என்று ஒரு தர்மிஷ்டன் சொல்லிக்கொண்டு 'கன் டெஸ்ட்' பண்ணாவிட்டாலும் (தேர்தலில் போட்டியிடா விட்டாலும்) அவர்களுக்கே தங்களுக்கு மத்தியில் இப்பேர்ப் பட்டவர்கள் யார் யார் விசேஷமாக இருக்கிறார்களென்று தெரியுமல்லவா? 'இன்னார் நல்ல யோக்யதை உள்ளவர்;

யோக்யர்; படிப்பாளி; குணத்திலும் நல்லவர்; `புத்திசாலித் தனம் உள்ளவர்; கார்ய ஸாமர்த்யமும் உள்ளவர்; இவரிடம் நிர்வாஹப் பொறுப்புத் தரலாம்' என்று கிராமத்தின் ஒவ்வொரு பகுதியிலும் ஜனங்கள் சில பேரைப் பற்றி விசேஷமாக நினைப்பார்கள் அல்லவா?

இம்மாதிரிப் பகுதிகளைத் தற்போது 'வார்டு' என்கிறோம். அக்காலத்தில் 'குடும்பு' என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். தற்போது ஊர் சபைகளில் ஒரு வார்டுக்கு ஒரு மெம்பர் என்று தேர்ந்தெடுப்பதைப் போலவே அப்போதும் குடும்புக்கு ஒருவர் என்று தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறார்கள். கிராமத்தை இப்படிப்பட்ட முப்பது குடும்புகளாகப் பிரித்து முப்பது மெம்பர்கள் கொண்ட சபையை அமைத்திருக்கிறார்கள்.

மேலே சொன்னவாறு ஜனங்கள் சம்மதத்தைப் பெற்ற எவரானாலும் அவர்களைத் தேர்ந்தெடுக்க அப்போது வகை செய்தார்கள். இது ஜனநாயக அம்சம்தானே? ஜாதியை வைத்தோ, பாரம்பரியமாகவோ இல்லாமல், அரசன் அல்லது ஓர் அதிகார ஸ்தானத்தின் அப்பாயின்ட்மென்ட் அல்லது நாமிநேஷன் என்றும் இல்லாமல் ஊர் சபை மெம்பர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்களென்றால் அது ஜனநாயக தத்வத்தைச் சேர்ந்ததுதான்.

எப்படித் தேர்ந்தெடுத்தார்கள் என்ற 'வைடலா'ன விஷயத்தை இப்போது பார்த்துவிடலாம். 'ராஜாங்க நியமனமும் இல்லை; ஜனங்களில் அனைவருமோ தகுதி பெற்ற சில பேரோ வோட்டு போட்டுத் தேர்ந்தெடுக்கும் முறையும் இல்லை' என்று மட்டும் சொல்லி ரொம்ப நேரம் உங்களைக் காக்க வைத்துவிட்டேன்.

அப்படியானால் அது என்ன முறை?

மேலே சொன்னபடி ஒவ்வொரு குடும்பிலும் ஜனங்கள் மதிப்பு வைத்திருக்கிற பெரிய மனிதர்கள் யாரென்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்துதானே இருக்கும்? இவர்கள் சாஸனத்தில் சொன்னபடி எல்லா யோக்யதாம்சங்களும் பெற்றிருக்கிறார்களா, அதில் டிஸ்க்வாலிஃபை பண்ணுவதாக உள்ள எந்த

அம்சமும் இல்லாதவர்களாக இருக்கிறார்களா என்று பரிசீலித்துப் பார்த்து, இந்தத் தகுதிகள் பெற்றிருக்கிற எல்லாரையும் அபேக்ஷகர்கள் என்று வைத்துவிடுவார்கள். இப்படிப்பட்ட அபேக்ஷகர்களுக்குள்தான் ஒவ்வொரு குடும்புக்கும் ஒரு ப்ரதிநிதியைத்தேர்ந்தெடுக்கச் செய்தார்கள்.

'வைத்தார்கள்', 'செய்தார்கள்' என்றால், அப்படிப் பண்ணியது யார்? 'கிராம மஹாஸபை எப்போதும் நடந்து கொண்டு தானே இருக்கும்? அதுதான் இப்படி யோக்யதை பெற்ற அபேக்ஷகர்களையெல்லாம் பொறுக்கியெடுத்துத் தேர்தல் நடத்தியிருக்கும். அதாவது நடப்பு ஸபை அடுத்த ஸபைத் தேர்தலுக்கு அபேக்ஷகர்களை செலக்ட் செய்திருக்கும்' என்று நினைக்கலாம். ஆனால், உண்மையில் இப்படி நடக்கவில்லை. நடப்பு சபை அடுத்த சபைக்கான தேர்தலை நடத்துவது என்பதிலேயே பல ஊழல்கள் நடக்க இடமுண்டு. அக்காலத் தேர்தல் விதிப்படி நடப்பு மெம்பர்கள் அடுத்த சபைக்கு மெம்பராக முடியாது. அவர்களுடைய பந்துக்களும் மெம்பராக முடியாது என்பது வாஸ்தவந்தானானாலும் தங்களுக்கு வேண்டப்பட்ட ஸ்நேஹிதர்கள், பவ்யப்பட்டவர்கள் ஆகியோரை அடுத்த சபையில் அங்கத்தினராகக் கொண்டுவந்து ஸ்வய லாபம் பெறக்கூடுமல்லவா? இதையும் தடுக்க வேண்டுமென்பதில் நம் முன்னோர் முன்னெச்சரிக்கையாக இருந்திருக்கிறார்கள். அதனால் அடுத்த தேர்தலில் இப்போதுள்ள சபையினரின் சம்பந்தம் இல்லாதபடி ஓர் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள்.

தற்போது நம் குடியரசில் நடத்தவிருக்கும் முறையில் ஒரு சந்தேஹம் வரலாம் – அதாவது ஒரு தேர்தல் நடக்கும்போது அதிகாரத்திலுள்ள ராஜாங்கத்தினர் அந்தத் தேர்தலை நடத்துவதிலேயே, மற்ற கட்சிகளுக்கு இல்லாமல் தங்களுக்கு மட்டும் இருக்கிற அதிகார பலம் முதலான 'அட்வான்டேஜ்'களைக் கொண்டு தங்களுக்குச் சாதகமாக ஏதேனும் பண்ணிக்கொண்டு விட முடியுமோ என்று தோன்ற இடமிருக்கிறது. கட்சி ஆட்சி என்று ஏற்பட்டு, ஏதோ ஒரு கட்சியின் நிர்வாஹத்தில் அடுத்த தேர்தல் நடக்கிறதென்றால், கொஞ்சம் சந்தேஹாஸ்பதமாக

ஏதாவது தோன்ற இடமுண்டுதானே.★

இதற்கு இடமே இல்லாதபடி, நடப்பு சபை மெம்பராயிருந்து, 'வாரியம்' என்ற பல கமிட்டிகளில் ஏதாவதொன்றில் பதவி வகிப்பவர்களான இந்த முப்பது பேருமே பதவி விலகிவிட வேண்டும்; அதற்கப்புறம் 'தர்ம க்ருத்ய சபைகள்' எனப்படுவனவற்றின் பொறுப்பின் கீழேயே, மத்யஸ்தர்களைக் கொண்டு தேர்தல் நடத்த வேண்டும் என்று சாஸனம் விதிக்கிறது.

இந்தத் தர்ம க்ருத்ய சபைகள் என்பவை என்னவென்றால் – கிராம மஹாசபை தவிர, அதன் முப்பது குடும்புப் பிரிவினை தவிர, அவரவரை ஸ்வதர்மப்படி கர்மா செய்விக்கிற பன்னிரண்டு நாட்டாண்மைகளின் கீழ் கிராமத்தைப் பன்னிரண்டு சேரிகளாகப் பிரித்திருந்தது. சேரி என்றால் என்னவோ, ஏதோ என்று நினைக்க வேண்டாம். அக்ரஹாரமும் ஒரு சேரிதான். இவற்றுக்கான பன்னிரண்டு நாட்டாண்மைகள்தான் தர்ம க்ருத்ய சபைகள் என்று ஊஹம் செய்து சொல்கிறார்கள். இவை ஒன்றுசேர்ந்தே தேர்தல் நடத்தியது. 'பன்னிரண்டு சேரியிலும் தர்மம் கிருத்தியங் கடைகாணும் வாரியரே மத்தியஸ்தரைக் கொண்டு குறிகூட்டிக் குடுப்பாராகவும்' என்று சாஸனத்தில் இருக்கிறது.

கிராம மஹாசபையினர் எல்லாரும் ஒரு வருஷ டெர்ம் முடிந்ததும் வெளியேறிவிடுவார்கள். அப்புறம் மத்யஸ்தர்கள் உதவியோடு அவசியமான காரியங்களுக்காக 'இன்டரிம் அட்மினிஸ்ட்ரேஷன்' (இடைக்கால நிர்வாஹம்) தர்ம க்ருத்ய சபைக்காரர்களாலேயே நடத்தப்படும். அடுத்த ஸபைக்கான அபேக்ஷகர்களின் செலக்ஷன், அப்புறம் அதற்கான எலெக்ஷன் ஆகியன இவர்கள் பொறுப்பிலேயே நடக்கும்.

★ தேர்தலுக்குச் சில மாதம் முன்பே ஆளுங்கட்சி பதவியிலிருந்து விலகி ஆலோசனைக் குழுவைக் கொண்டு ராஷ்ட்ரபதியே ஆட்சி நடத்தி அதன் கீழ் தேர்தல் நடந்தால்தான் தூய்மையாக இருக்கும் என்ற ஒரு கருத்து குடியரசு பிறந்து பல்லாண்டுகளுக்குப் பின்னர் எழுந்தது. ஆனால் ஸ்ரீசரணர்களோ குடியரசு பிறப்பதற்கு ஓராண்டுக்கு முன்பே இத்திசையில் நம் சிந்தனையைச் செலுத்தும் முறையில் கருத்துத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள்.

ஒரே ஓர் ஊர் வ்யவஹாரம்தானாதலால் இந்த 'இன்டரீம் பீரியட்' ஒருசில நாட்களாகத்தான் இருக்கும். அதற்குள் ஸெலக்ஷன், எலெக்ஷன் எல்லாம் நடந்துவிடும்.

ஊர் சபை என்ற ஒரே body-யின் (அமைப்பின்கீழ் ஒன்றாகக்கூடிப் பணி செய்த முப்பது பேர் அடுத்த வருஷ சபைக்கான அபேக்ஷகர்களை செலக்ட் செய்தால், இவர்கள் தங்களுக்குள் கலந்துகொண்டு தங்களுக்கு ஆதாயம் கிடைக்கு மாறும், இப்போது தாங்கள் செய்த தப்புத் தண்டாக்கள் அடுத்த சபையிலே வெளிவராதவாறும் செலக்ஷனைப் பண்ணிவிடலாம். தனித்தனியாக வெவ்வேறு ஜாதிகளுக் கென்று அமைந்து, ஒவ்வொன்றும் ஸ்வயேச்சையாக காரியம் செய்துகொண்டிருக்கும் பன்னிரண்டு தர்ம க்ருத்ய சபைகளைச் சேர்ந்தவர்களைக் கொண்டு செலக்ஷன் செய்யும்போது அவர்கள் தங்களுக்குள் தகிடுதத்தம் எதுவும் பண்ணுவதற் கில்லை. ஒவ்வொரு ஜாதிக்கும் தன்னைப் பற்றியிருந்த தன் மான உணர்ச்சியினால், 'நாம் ஏதாவது முறை பிசகிப் பண்ணி னால் மற்ற ஜாதிகளின் நாட்டாண்மைகள் நம்மைப் பற்றி என்ன நினைக்கும்?' என்ற எண்ணம் இந்த நாட்டாண்மை ஒவ்வொன்றுக்கும் இருக்கும். ஆதலால் அவை சந்தேஹாஸ்பத மான எந்த யோசனையையும் தெரிவிக்கவே முன் வராது.

இதிலே இருக்கும் இன்னொரு ஜனநாயக அம்சம், ஏதோ ஒரு ஜாதியரின் செலக்ஷனாயில்லாமல் ஸகல ஜாதிகளுக்கும் 'தர்ம க்ருத்யம்' காணும் பன்னிரண்டு சேரிகளையும் கொண்டு செலக்ட் பண்ண வைத்ததாகும்.

அந்த நாட்டாண்மைகளும்கூடத் தாங்களாகவே எல்லாம் செய்வது என்றில்லாமல் மத்யஸ்தர்களைக் கொண்டு பண்ணி யது கவனிக்க வேண்டிய அம்சம். இதற்கெல்லாம் மேல் ராஜாங்க அதிகாரிகள் கண்காணிப்புச் செய்திருக்கிறார்க ளென்பது வேளானையும் பட்டனையும் பற்றி முதலில் சொன்னதிலிருந்து தெரியும். இத்தன தினுஸுகளில் தேர்தல் தூய்மையை உறுதிப்படுத்தித் தந்திருக்கிறார்கள்!

இப்போது பெரும்பாலும் எவரோ ஒருத்தர் அபேக்ஷகராக நிற்க ஆசைப்பட்டுவிட்டு, அப்புறம் பேருக்கு யாரையோ

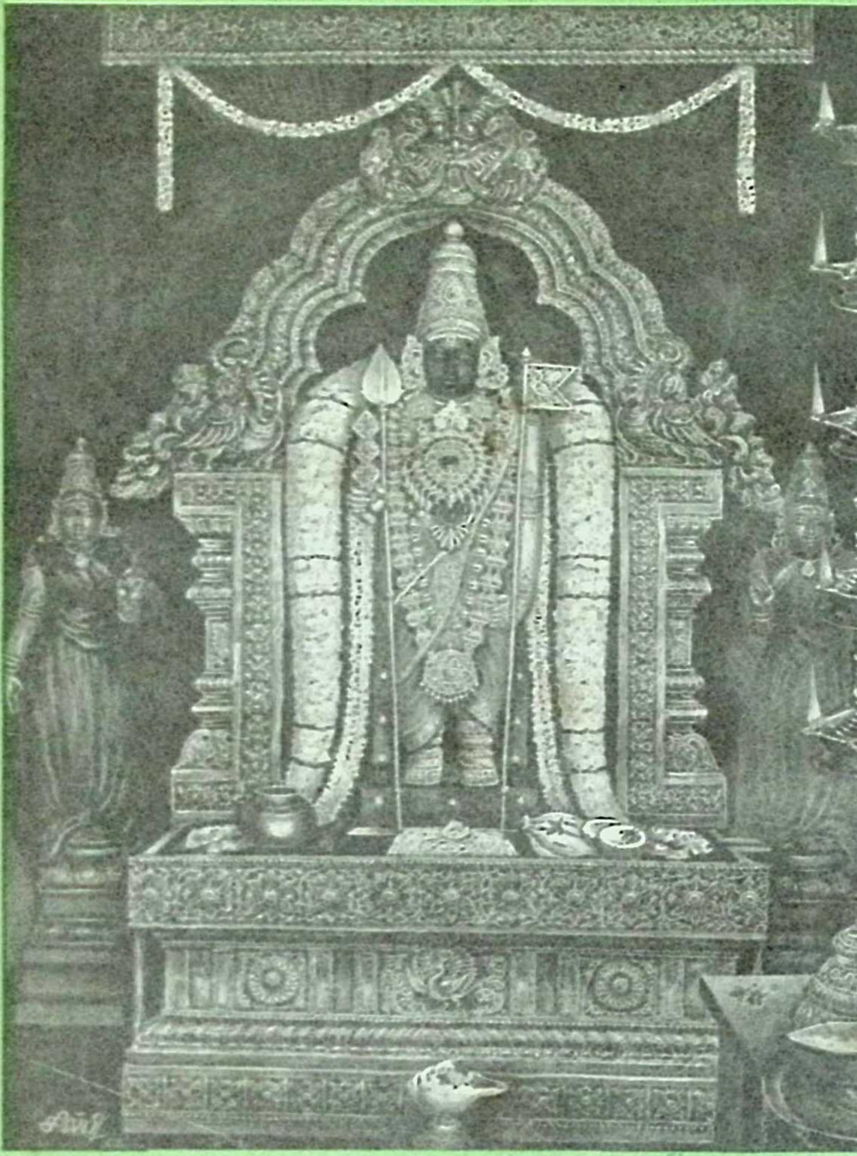
விட்டு 'நாமினேட்' பண்ணச் சொல்வது, 'செகண்ட்' பண்ணச் சொல்வது என்கிறது போலில்லாமல், எவரொருத்தரும் தானாக அபேக்ஷிக்காமலே கிராமத்தின் தர்ம ஸபைகளுடைய நிர்வாஹிகள், ஜனங்களின் அபிப்பிராயத்தை அனுஸரித்து அபேக்ஷகர்களை செலக்ட் செய்தார்கள்.

இப்போதுங்கூட மற்ற வேலைகளுக்கு அபேக்ஷகரே மனுப் போடுவது போலில்லாமல் எலெக்ஷனில் மட்டும் அபேக்ஷகர் பேரை வேறே ஒருத்தர் பிரேரணை பண்ண வேண்டும், அதை இன்னொருத்தர் ஆமோதிக்க வேண்டுமென்று இருப்பது. பொதுப்பணிக்கு வருவபன் தானே முந்திரிக்கொட்டை மாதிரி தன்னைப் பிரகடனம் பண்ணிக்கொள்வது அத்தனை அழகல்ல, மற்றவர்கள் அவனை நிற்க வைப்பதுதான் கௌரவம் என்ற எண்ணத்தில்தான், பூர்வத்தில் நிஜமாகவே இப்படி நடந்த ஏற்பாடுதான் இப்போது ஒப்புக்காகவாவது இப்படியொரு நடைமுறை ஏற்பட்டிருப்பதற்குக் காரணமாக இருக்க வேண்டும்!

அடுத்த புத்தகத்தில்...

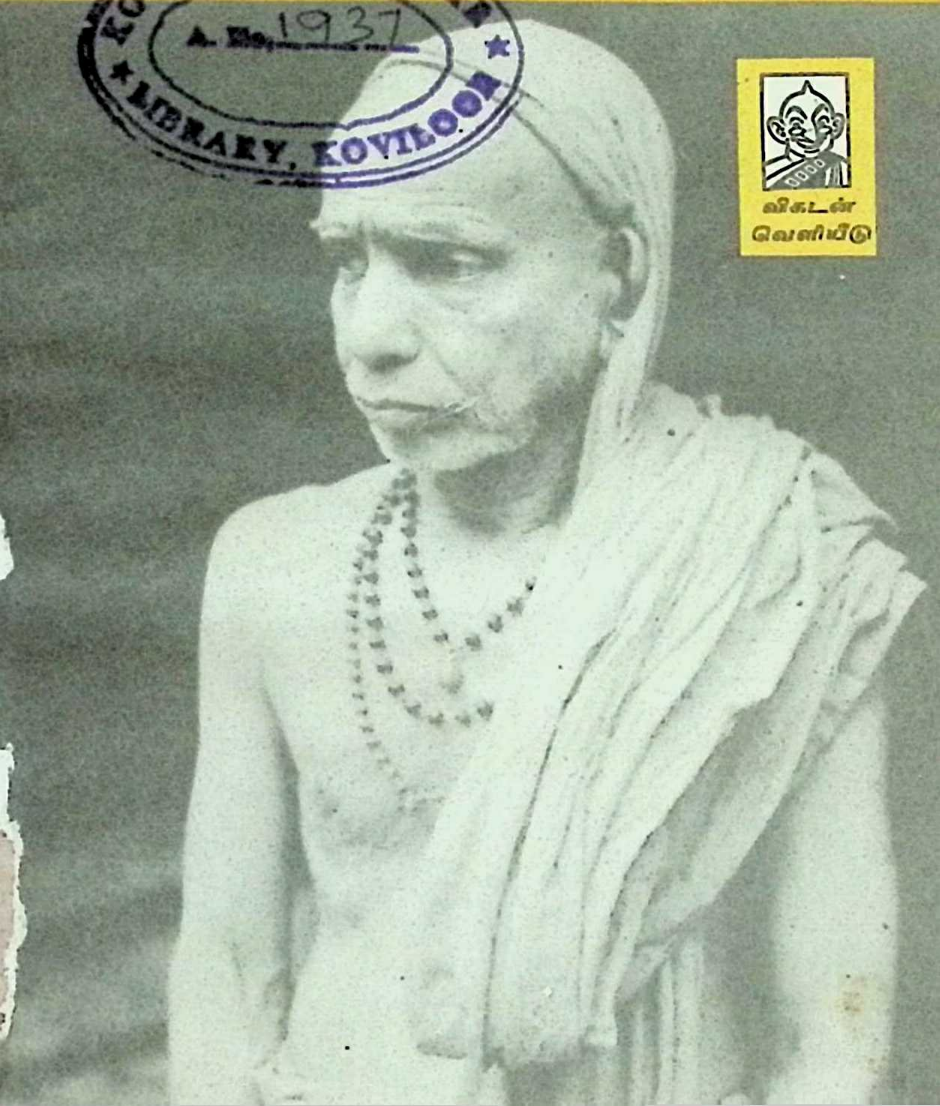
பொது வாழ்க்கை என்கிற தலைப்பின்கீழ்க் கட்டுரை தொடர்வதுடன் அத்வைதம் என்கிற தலைப்பிலும் கட்டுரைகள் இடம்பெறுகின்றன.

திருத்தணி – ஸ்ரீ சுப்ரமண்ய ஸ்வாமி

அருள் உரை

விகடன் வெளியீடு

ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி

சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

70

விகடன்
வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: டிசம்பர், 1993.

பின் அட்டை ஓவியம். சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) நான்காம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப் பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

பொது வாழ்க்கை

தேர்தல் நடந்தவிதம்

முப்பது குடும்புகளில் ஒவ்வொன்றிலும் ஜனங்களின் பொதுவான மதிப்பீட்டின்படித் தகுதிபெற்ற அபேக்ஷகர்களை தர்ம க்ருத்ய சபையார் மத்யஸ்தர்களைக் கொண்டு பொறுக்கி எடுத்தபின் அவர்களில் ஒவ்வொருத்தர் பேரையும் ஒரு தனி ஓலையில் எழுதிக்கொள்வார்கள். ஒவ்வொரு குடும்பிலும் பொறுக்கி எடுக்கப்பட்ட அத்தனை அபேக்ஷகர்களின் பேர்களைக் கொண்ட.தனித்தனி ஓலைகளும் ஒரு கட்டாகக் கட்டப்படும். அதாவது ஒரு குடும்பின் அபேக்ஷகர்கள் எல்லாருக்குமாகச் சேர்த்து ஒரு கட்டு ஓலை. இப்படி முப்பது கட்டுகள் கட்டி வந்துசேர்ந்தபின் கிராமத்து மஹாசபை கூட்டப்படும். அப்புறம்தான் 'குடவோலை எழுதிப் புகுவது' என்பதான தேர்தல் நடக்கும்.

அபேக்ஷகர்கள் என்று பல கட்சிகளின் பேரிலும், ஸ்வயேச்சையாகவும் பல பேர் நின்று, ஒருத்தருக்கொருத்தர் பலத்த போட்டி போட்டுக்கொண்டு, ப்ரசாரம் பண்ணிக்கொண்டு (ப்ரசாரம் என்று வரும்போது அதிலே நிஜமேதான் இருக்க முடியும் என்று எதிர்பார்க்க முடியாது; எத்தனையோ இல்லாதது பொல்லாததுகளை ஜோடிக்கும்படியாகவும் இருக்கும் – இப்படி ப்ரசாரம் பண்ணி ஊரை இரண்டு படுத்திக்கொண்டு) வாய்ச்சண்டை, அது வலுத்து கைச்சண்டை, இவற்றைவிட ஹானிகரமான லஞ்ச ஊழல் என்றெல்லாம் ஏற்படாமல், பொதுவாகப் பொதுஜன மதிப்பைப் பெற்ற எவரும் எலெக்ட் ஆக வசதியாக அமைந்தது இந்தக் 'குடவோலை' முறை.

'ஓலை' என்ன என்று பார்த்தோம் – அதுதான் அபேக்ஷ கரின் பேர் எழுதிய அந்தக் காலச்சீட்டு; அபேக்ஷா பத்திரம் மாதிரி என்று தெரிகிறது. அதுவேதான் வோட்டுச் சீட்டு மாதிரியும் என்பது இனிமேலே அந்தக் 'குடம்' என்னவென்று நாம் பார்க்கிறபோது தெரியவரும்.

குடம் என்னவென்று பார்ப்போம்.

தேர்தலுக்காக ஊர் சபை கூட்டப்படுமென்று சொன்னே னல்லவா? எங்கே கூடுமென்றால் ஈச்வர ஸாக்ஷியாக, பகவா னுக்குப் பயந்து, தேவாலயங்களின் வெளிமண்டபத்தில்தான் கூடும். அங்கே எல்லோரும் பார்க்க பப்ளிக்காகத் தேர்தல் நடக்கும். குழந்தையிலிருந்து கிழவர்வரை எல்லோரும் அதற்கு வருவார்கள். 'ஸபால விருத்தம்' என்று இதை சாஸனத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. இதுவும் நிச்சயமாக ஒரு ஜனநாயக அம்சம்தானே? ஊர் நிர்வாஹத்தில் ஊரார் எல்லாருக்கும் 'நம்முடையது' என்ற சொந்த உணர்ச்சி, ஈடுபாடு உண்டாக வும், இது வழி செய்தது.

சபை கூட்டப்படும் இடத்துக்குக் குடும்புக்கு ஒரு கட்டுவீத மான அந்த முப்பது ஓலைக்கட்டுக்களும் கொண்டுவரப்படும். அங்கே மேடை மத்தியிலே குடும்புக்கு ஒரு குடம் வீதம் முப்பது குடம் வைத்திருக்கும். இங்கேதான் 'குடவோலை'யின் 'குடம்' வருகிறது. இதுதான் வோட்டுப் பெட்டி மாதிரி.

அக்காலத்தில் கோயிலில் பூஜை செய்யும் அர்ச்சகர்கள் ஸகல விதத்திலும் ரொம்ப யோக்யதை வாய்ந்தவர்களாக இருந்தார்கள். இவர்களை 'நம்பிமார்' என்று சொல்லியிருக்கி றது. ஊர் ஜனங்கள், ஊர்ப் பெரியவர்கள் எல்லாரும் கூடிய மண்படத்தில் இந்த நம்பிமார்களுக்கு முக்கியமான இடம் கொடுத்து மேடையில் உட்கார்த்தி வைத்திருக்கும். ஜன ப்ரதி நிதிகளை எலெக்ட் செய்யுமிடத்துக்கு ஈசன் ப்ரதிநிதிகளான நம்பிமார் எல்லோரும் தவறாமல் வந்து மேற்பார்வையிட வேண்டும். அதாவது அரசியல், ஸமூஹம் முதலான எல்லாவற் றின் காரியங்களையும் ஈச்வரனுக்குப் பொதுவாக நடத்தினர்.

ரொம்பவும் நேர்மையும் கண்டிப்பும் உள்ளவர்களாகக் கிராமத்தில் பெயர் எடுத்தவர்களை மத்யஸ்தர்களாக

வைத்துத் தேர்தல் நடக்கும்.

ஒன்றிலிருந்து முப்பதுவரை வரிசையாக ஒவ்வொரு குடும்புக்குமான அங்கத்தினருக்குத் தேர்தல் நடக்கும். முதலில் முதல் குடும்பின் அபேக்ஷகர்களின் பேர்களைக் கொண்ட ஓலைக் கட்டை அப்படியே கட்டுப்பிரிக்காமல் நம்பிமார்களுக்குள் வயசிலே பெரியவர் அந்தக் குடும்புக்கான குடத்துக்குள் போடுவார். இதுதான் அன்று நடந்த 'வோட்டிங்'. அதாவது ஜனங்கள் ஒவ்வொருவரும் யாரோ ஒரு நபருக்கு வோட்டு போடவில்லை. ஆனால், ஜனஸம்மதமான பலருடைய பேரும் கொண்ட கட்டை ரொம்பவும் ஸீனியரான அர்ச்சகர் நன்றாகத் தூக்கிக் காட்டிக் குடத்திலே போடுவார் ஸகல ஜனங்களும் பார்க்கப் போடுவார். 'மேல் நோக்கி எல்லா ஜனங்களும் காணுமாற்றால்' என்று சொல்லியிருக்கிறது. இதனால் நிஸ்ஸந்தேஹமான நீதி, ஜனநாயகக் கொள்கை இரண்டும் காப்பாற்றப் படுகிறது.

அப்புறம் அங்கே 'ஸபால விருத்தம்' என்றபடி கூடியிருக்கும் கபடமற்ற குழந்தைகளில் ஒரு சின்னக் குழந்தையைக் கூப்பிட்டு, மேடைக்கு வரச்செய்து, குடத்துக்குள்ளே கையை விட்டு ஓலைக்கட்டிலிருந்து ஏதாவதொரு ஓலையை எடுத்து மத்தியஸ்தரிடம் கொடுக்கும்படிச் சொல்வார். குழந்தை அப்படியே பண்ணும். இதுதான் 'தேர்தல்' என்ற முக்ய காரியம். குழந்தை எடுத்துக்கொடுத்த ஓலையிலுள்ள பேருக்குடையவன் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுவிடுவான்.

அரசியல், ஸமூஹம், எதுவும் தெரியாத, அதனாலேயே இவற்றில் என்னென்ன கபடம் பண்ணலாம், தந்த்ரம் பண்ணலாம் என்றும் தெரியாத குழந்தைதான் மஹாசபை ப்ரதிநிதியைத் தேர்ந்தெடுத்தது! எந்தத் தரப்பிலும் சேராத அந்தக் குழந்தையின்மூலம் ஆண்டவனின் சித்தமே வெளியாகி, அவனாலேயே ஒருவன் சபை மெம்பராக நியமனம் பெறுகிறான் என்ற உசந்த எண்ணத்தில் இப்படிச் செய்தார்கள்!

ஈச்வர ஸம்மதமான தேர்வு

'திருவுள்ளச்சீட்டு' என்று ஒரு வார்த்தை அடிபடுகிறதே, அது சீட்டுப் போட்டு எடுக்கிற விஷயம் பக்வத் ப்ரீதியாக, ஈச்வர ஸங்கல்ப்பப்படி அமைந்தது என்ற அர்த்தத்தில்தான் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இங்கே சொல்லும் தேர்தலோ கோயிலி லேயே கோயில் பூஜகரே பங்கு கொண்டு நடப்பதோடு, கபடு சூது மோசடிகள் தெரியாததில் தெய்வத்துக்கு ஸமானமான குழந்தையைக் கொண்டு சீட்டு எடுப்பதாக இருக்கிறது. இந்த 'ப்ரஸைடிங் ஆபீஸர்' கொஞ்சங்கூட நடுநிலைமை தப்பிப் பண்ணுவதற்கு இல்லை! சரியாகச் சொல்லப்போனால் ஆண்டவனேதான் இங்கே 'ப்ரஸைடிங் ஆபீஸர்'. பால் குடிக்கிற குழந்தைகளின் வாய்வழியாக ஈச்வர சக்தியே வருகிறது என்ற அர்த்தத்தில் பைபிளில் (வாசகம்) வருகிறது. இங்கே குழந்தையின் கைவழியாக அவனுடைய திருவுள்ளம் வெளிவருவதாக நினைத்துத் தேர்தல் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

தற்காலத்தில் 'மக்கள் தீர்ப்பு மஹேசன் தீர்ப்பு' என்று சொல்கிறார்களென்றால், அந்தக் காலத்தில் ஆலய மண்டபத்தில் ஸமஸ்த ஜனங்களையும் கூட்டி இப்படித் தேர்தல் நடத்தி இதுவே மஹேசன் தந்த தீர்ப்பு என்று வைத்துக்கொண்டு, அந்த மஹேசன் தீர்ப்பே மக்கள் தீர்ப்பு என்று சந்தோஷப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

குழந்தை தற்செயலாக – அதாவது தற்செயல் என்று நமக்குத் தோன்றுகிற தெய்வச் செயலாக – குடத்திலிருந்து எடுக்கிற ஓலையை மத்யஸ்தரிடம் கொடுக்கும். அதை அவர் விரிக்கப்பட்ட விரல்களுடன் கூடின கையால் வாங்கி அதிலுள்ள பேரை வாசிப்பார். 'அக் குடுத்த வோலை மத்தியஸ்தன் வாங்கும்போது அஞ்சு விரலும் அகல வைத்த உள்ளங்கை-யிலே ஏற்றுக் கொள்வானாகவும், அவ்வேற்று வாங்கின

வோலை வாசிப்பானாகவும்' என்று நிஸ்ஸந்தேஹமான ந்யாய வழியை சாஸனம் உறுதிப்படுத்தித் தருகிறது. அவர் ஏற்கெனவே ஒரு ஓலையை ஒளித்துக்கொண்டு, 'ட்ரிக்'காக அதை இப்போது கையில் 'ஸ்லிப்' பண்ணிக் கொள்ளாமலிருக் கவே இப்படியெல்லாம் ஜாக்கிரதை செய்திருக்கிறது!

இம்மாதிரி மத்யஸ்தர் 'எலெக்ட்' ஆகிறவரின் பேரைப் படித்தவுடன், 'அவர் ஓலையிலுள்ள பேரைத்தான் படிக்கிறார்; தாமாக ஏதோ ஒருத்தர் பேரை அதிலிருப்பது போலப் படித்துவிடவில்லை' என்பதை ஸந்தேஹமற உறுதி செய்யும் பொருட்டு அங்கே இருக்கும் நம்பிமார்கள் எல்லோரும் அந்த ஓலையை ஒவ்வொருவராக வாங்கிப் பார்த்து அந்தப் பேரை ப்ரகடனம் செய்வார்கள். அப்புறம் அது அஃபீஷியலாக எழுத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டு, அன்னார் சபையின் அங்கத்தின ராகிவிடுவார். இதுதான் சோழர் கால கிராம சபை அங்கத் தினரின் தேர்வு முறை.

எந்தத் தனிமனிதர்கள், அல்லது கட்சியின் ஆதரவும் சாய்காலும் இல்லாமல் ஊருக்குப் பொதுவாக, ஈசனுக்குப் பொதுவாக நல்லவர்கள், யோக்யர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட முறை.

தனிமனிதக் கவர்ச்சி அம்சமே இல்லை

முடியரசு போய்க் குடியரசு வரும்போதே மனிதரைப் பார்க்காமல் கொள்கைகளைப் பார்ப்பதாகப் பெரிசாகப் பறை சாற்றப்படுகிறது. ஜாதி, ஸ்தானம் முதலிய எதையும் பார்க்கா மல் ஐடியாலஜியின் பேரிலேயே ஸமூஹக் காரியங்கள் நடப் பது இப்போதுதான் என்று பெருமை பேசிக்கொள்கிறார்கள். ஆனால், வாஸ்தவத்திலோ இப்போதுதான் தர்மம், நீதி, நேர்மையான நிர்வாஹம், திறமையான ஸமூஹ அமைப்பு என்பதான உண்மைகளைப் பார்க்காமல், தனி மனுஷ்யர்களை

யும் கட்சிகளையுமே பார்த்து, 'காந்தி சொன்னாரா, அதுதான் வேதம். அதற்குக் கொஞ்சம் வேறேயாக அவருக்கு நேற்றுவரை நெருக்கமாக இருந்த ராஜகோபாலாச்சாரி அபிப்பிராயப்பட்டால்கூட இவர் தேச விரோதமானவர் என்று அர்த்தம்'; இல்லாவிட்டால் வேறு ஒரு அம்பேத்கரோ, டாங்கேயோ ஏதோ சொல்லிவிட்டால் அதுதான் ஸத்யம் என்கிற ரீதியில் ஜனங்கள் கொள்கைகளைவிட்டு (தனி) மனுஷ்யர்களையே பிடித்துக்கொண்டு நிற்பது ஜாஸ்தியாகி வருகிறது. முதலில் தனி மனுஷ்யரிடம் மோஹம் மாதிரியான பிடிமானம். அதற்கு அப்புறம் ஏதோ ஒரு பார்ட்டி வ்யூ (கட்சிக் கண்ணோட்டம்) – இது இரண்டுக்கும் மிஞ்சி உண்மைகளை மனஸ் திறந்து உள்ளபடி பார்ப்பது என்பதே அபூர்வமாகி வருகிறது.

எப்படிப்பட்ட தனி மனுஷ்யர்களின் பின்னே ஜனங்கள் போகிறார்களென்று பார்த்தால் யாருக்குக் கவர்ச்சிச் சக்தி இருக்கிறதோ, அவருக்குப் பின்னேதான். ஒருவருக்கு நல்ல அரசியல் ஞானம் இருக்கலாம், தேச நலனுக்கான கொள்கைகளை வகுத்து அவற்றைத் திறம்பட நடத்திவைக்கிற சக்தி இருக்கலாம், நேர்மையான நடத்தை இருக்கலாம்; இதெல்லாம் அவரிடம் இருந்தாலும் இவற்றில் எதுவுமே இல்லாத இன்னொருவருக்கு நன்றாக ஜோடித்து மேடையிலே பேச முடிகிறது, வசீகரமான பெர்ஸனாலிடியிருக்கிறது என்றால் இவற்றின் கவர்ச்சியிலேயே இவர் விஷயம் தெரிந்த அந்த இன்னொருவரைவிட ஜனங்களின் பெரிய ஆதரவைப் பெற்று விடுகிறார். இந்தத் துர்தசையில்தான் இப்போது தேசமிருப்பதாகத் தெரிகிறது. ஸமூஹத்தின் எல்லா நிலைகளில் உள்ளவர்களுமே இப்படிப்பட்ட கவர்ச்சியில் மயங்கத்தான் செய்கிறார்களென்றாலும், இதிலேயும் விஷயம் தெரியாத பாமர ஜனங்களைத்தான் விசேஷமாக வளைத்துவிட முடிகிறது. இதை நினைக்கும் போது, கவர்ச்சியம்சத்தை உத்தேசித்தேதான் வோட்டர்களுக்கு வேறு தகுதியே வைக்காமல் வயஸு வந்தோருக்கெல்லாம் வாக்குரிமை என்று செய்வதோ என்றுகூடத் தோன்ற ஆரம்பித்துவிடுகிறது.

சோழர் காலத்தில் உச்சியில் முடியரசு இருந்தபோதோ, கீழே தேர்தலில் பெர்ஸனாலிடி என்பதே இல்லை, கட்சி

என்பதும் இல்லவே இல்லை. தர்மம், தகுதி என்பனவற்றின் மேலான அடிப்படையிலேயே முழுக்க முழுக்கத் தேர்தல் நடந்திருக்கிறது. காண்டிடேட் என்பவன் பெர்ஸனலாக யார், அவன் என்ன பார்ட்டி என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை. அவன் தர்மிஷ்டன், தகுதி வாய்ந்தவன் என்பதுதான் கவனத்துக்கு வந்திருக்கிறது. இப்படிப்பட்டவர்கள்தான் தங்களுடைய சொந்தக் கவர்ச்சியினால் இல்லாமல், யோக்யதாம்சங்களுக்காக மாத்திரம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்கள்.

அப்புறம் ஒரு வருஷம் அவருக்குப் பதவிக் காலம். மறு வருஷம் மறுபடியும் இதே மாதிரித் தேர்தல். ஆனால், இதே நபர் அந்தத் தேர்தலிலோ அதற்கப்புறம் இரண்டு வருஷங்களில் நடக்கும் தேர்தலிலோ எலெக்ட் ஆகமுடியாது. இது முன்னேயே சொன்ன விஷயம்.

இந்தத் தேர்தலில் காணும் அனேக முக்கியமான அம்சங்களில் இன்னொன்று: ஒரு குடும்பிலே ஒருவருக்கு எத்தனை வோட்டுகள் என்று எண்ணி மெஜாரிட்டி பேஸிஸில் (பெரும்பான்மை அடிப்படையில்) ஒருத்தர் ஜயித்ததாக நிர்ணயம் பண்ணாததாகும். ஒருத்தன் மெஜாரிட்டி அடிப்படையில் ஜயிக்கிறான் என்றால், உடனே அவனுக்கும் அவனை ஆதரிப்பவர்களுக்கும் தங்களுடைய எதிராளிகளான மைனாரிட்டி யார் யார் என்பதிலேயே புத்தி போக இடமேற்படுகிறது. தொடர்ந்து, அவர்களை எப்படியெல்லாம் ஹிம்ஸிக்கலாம், 'விக்டிமைஸ்' பண்ணலாம் என்பதில் கவனம் போகலாம். மைனாரிட்டியின் பரம ந்யாயமான கோரிக்கைகளைக்கூட மெஜாரிட்டி பலத்தினால் திரஸ்காரம் பண்ணிவிடுவது என்று இந்தக் காலத்தில் ஏற்பட்டிருக்கிற மாதிரி கூடாது என்று நம் சோழகாலப் பூர்விகர்கள் எண்ணியிருக்கிறார்கள்.

முதலில் ஒரு அபேக்ஷகர் எலெக்ட் ஆவதில் வோட்டர்களை வைத்து மெஜாரிட்டி-மைனாரிட்டி, அப்புறம் இதில் ஜயித்த அபேக்ஷகர்கள் எல்லாரையும் சேர்த்து சபை அமைத்து அரசாங்க அதிகாரத்தைக் கொடுப்பதிலும் கட்சிகளை வைத்து மெஜாரிட்டி – மைனாரிட்டி என்ற அடிப்படைகளில் முடிவு செய்யும்போது ஜன ஸமூஹத்தையே இந்த அடிப்படையில் இரண்டாகப் பிளந்துவிட்டது போலக்கூட ஆகிறது. அதாவது

இரண்டு பிரிவுக்காரர்களும் ஏதோ ஒவ்வொரு விதமான கோட்பாடுகளுக்கும், திட்டத்துக்குமே தங்கள் புத்தியைக் குறுக்கிக்கொண்டு, அந்த closed mind – ஒடு இன்னொரு தரப்பை, அது எதிர் தரப்பு, எதிரித் தரப்பை என்றே வைத்துப் பார்க்க ஆரம்பிக்கிறார்கள். மைனாரிட்டியின் தர்ம நியாயக் கோரிக்கைகளையும் மெஜாரிட்டியினரான அரசாங்கத்தினர் ஆக்ஷேபிக்கிறார்கள். இவர்களும் அவர்களுடைய ஆட்சியில் என்ன நல்லது நடந்திருந்தாலும் அதை ஒப்புக்கொள்ள மறுத்து, எப்போது பார்த்தாலும் குற்றம் கண்டுபிடிப்பதும் குறை சொல்வதாகவுமே இருக்கிறார்கள். அதனால்தான் அந்தச் சோழர்காலத்தில் யோக்யதாம்சங்களைத் திட்டவட்டமாக, தீர்மானமாக வைத்துவிட்டபின், அப்படிப்பட்டவன் மெஜாரிட்டி பெற்றானா, மைனாரிட்டி பெற்றானா என்ற வீண் சண்டைகள் கிளம்ப இடமில்லாமல் குடவோலை முறையில் தேர்ந்தெடுக்கப் பண்ணினார்கள்.

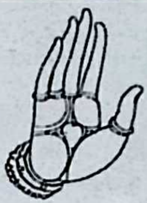
அப்புறம் எலெக்ட் ஆகிற எவனாவது தப்பாக நடந்தாலும் அவனுடைய அதிக்ரமம் ஆழ ஊன்ற முடியாதபடி பதவிக் காலம் ஒரே வருஷம்தான் என்று வைத்தார்கள். இந்த ஒரு வருஷத்துக்குள்ளேயுங்கூட, ஒரு மெம்பர் குற்றம் பண்ணியதாகத் தெரிந்தால் உடனே அவனுக்குப் பதவி நீக்கந்தான். 'வாரியஞ் செய்யா நின்றாரை அபராதங் கண்டபோது அவனை யொழித்துவதாகவும்' என்று கல்வெட்டு சொல்கிறது.

தங்கள் ஊர் நிர்வாஹத்தில் தப்பானவர்களின் ஆதிக்யம் போய் நல்லவர்கள் வளருவதற்காக, மேற்படி சாஸனம் உருவான வருஷத்திலிருந்து சந்த்ர ஸூரியர்கள் உள்ள அளவும் இம்மாதிரி குடவோலை அமைப்போம் என்று சாஸனம் முடிகிறது. 'இப் பரிசே இவ்வாண்டு முதல் சந்திராதித்தவத் தென்று நங்கிராமத்துக்கு அப்பியுதமாக ('அப்யுதயம்' என்றால் க்ஷேமாபிவ்ருத்தி) துஷ்டர் கெட்டு வசிஷ்டர் வர்த்திப்பதாக (அதாவது உயர் மக்கள் வளருவதற்காக) வியவஸ்தை செய்தோம் – உத்தரமேரூர் சதுர்வேதி மங்கலத்து சபையோம்' என்று முடிகிறது.

துரத்ருஷ்டவசமாக இம்மாதிரி குடவோலைத் தேர்தல் முறை அவர்கள் ஆசைப்பட்ட மாதிரி சாச்வதமாக நீடிக்காமல்

போய்விட்டது.

'சபையோம்' என்றால் 'சபையோரான நாங்கள்' என்று அர்த்தம் – அதாவது மேற்படி சாஸன விதிகளை ஃப்ரேம் செய்தவர்கள் முடிவில் கையெழுத்துப் போடுவதுபோல் தங்களைத் தெரிவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

நிர்வாஹப் பிரிவுகள்

ஊர் சபை நிர்வாஹம் பல இலாகாக்களாக – 'வாரியம்' என்ற கமிட்டி அல்லது போர்டுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தன. தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட முப்பது அங்கத்தினர்கள் இந்த வாரியங்களில் பொறுப்பாளர்களாகப் போடப்பட்டனர். ஒவ்வொரு அங்கத்தினருக்கும் ஒரு வாரியத்தில் ஸ்தானமிருக்கும். அதாவது இந்த வாரியங்களின் மொத்த ஸ்தானங்களும் சரியாக முப்பதே. இதில் பன்னிரண்டு ஸ்தானங்கள் எல்லாக் காரியங்களையும் மேற்பார்த்து நிர்வஹித்த ஜெனரல் அட்மினிஸ்ட்ரேஷனான 'ஸம்வத்ஸரவாரிய'த்துக்குப் போயிற்று. 'தோட்ட வாரியம்' என்பதாக நிலபுலன், தோப்பு துரவுகளை கவனிப்பதற்குப் பன்னிரண்டு ஸ்தானம். 'ஏரி வாரியம்' என்பதாக ஊரின் நீர்ப்பாசனத்தைக் கவனிக்கும் கமிட்டியில் ஆறு ஸ்தானங்கள்.

முப்பது மெம்பர்களில் வயஸு, அனுபவம், படிப்பு எல்லாவற்றிலும் முதிர்ச்சி கண்ட பன்னிரண்டு பேர் ஸத்வத்ஸர வாரியத்தில் ஸ்தானம் கொடுக்கப்படுவார்கள். உடம்பால் ஓடி ஆடக்கூடிய மத்யம வயஸினர் மற்ற இரண்டு வாரியங்களில் இடம்பெறுவார்கள்.

இதுதவிர, பொன்வாரியம், பஞ்சவார வாரியம் என்று தலைக்கு ஆறு மெம்பர்களைக் கொண்ட இரண்டு கமிட்டிகள் இருந்திருக்கின்றன. இவற்றுக்கான மெம்பர்களும் முன்னே

சொன்னதுபோலவே முப்பது குடும்புகளுக்கும் குடவோலைத் தேர்தல் நடத்தித்தான் எலெக்ட் செய்யப்பட்டார்கள். முதலில் முப்பது பேரை எலெக்ட் செய்தபின் அந்த முப்பதிலிருந்து இந்த இரண்டு வாரியங்களுக்குமான பன்னிரண்டு பேர் செலக்ட் செய்யப்பட்டனர்.

முற்கால ஏற்பாட்டில் பண்ணைக்காரன் தன் பங்கை ராஜாங்கத்துக்கு வரியாய்க் கொடுக்க வேண்டும். பணமாக இல்லாமல் தான்யமாகத்தான். அதனால் land revenue-வுக்குப் பஞ்சவாரம் என்று பெயர்.

தோட்டவாரியம் என்பது விளைச்சல், விதை சப்ளை முதலான விஷயங்களை – அதாவது நேரே தான்ய உற்பத்திக்கு சம்பந்தப்பட்ட விஷயங்களை – கவனித்துக்கொள்ள, அதன் பஞ்சவார வசூல் குறித்தவற்றைப் பஞ்சவார வாரியம் கவனித் துக் கொண்டது. நில வரி, வியாபார வரி, சுங்கம் முதலான வற்றின் வசூல் ராஜாங்க அதிகாரிகளின் பொறுப்பிலிருந்தா லும், அது விஷயமாக ஜனங்களின் அபிப்பிராயம், குற்றங் குறைகளை எடுத்துச் சொல்லவும், இதுபோன்ற மற்ற சமா சாரங்களைக் கவனிக்கவுமே கிராம மஹாஸபையும் பஞ்சவார, பொன் வாரியம் வைத்திருந்தது. இதெல்லாம் நம்முடைய ஊஹத்தில் தெரிவது. சாஸனத்தில் உடைத்துச் சொல்லியதல்ல.

புதுக்கதையும் பழங்கதையும்

இந்தப் பழைய கதையெல்லாம் இப்போது எதற்கு என்றால் புதுக்கதைக்குப் பழைய கதையே புத்துயிர் தந்து சீர்ப்படுத்த முடியும் என்பதால்தான். பழைய கதைகளான ராமாயணமும் பாரதமும் மற்ற புராணங்களுந்தானே அதற்கப் புறம் வந்திருக்கிற எத்தனையோ தலைமுறைகளின் கதைகளை நல்லவழியில் கொண்டு போயிருக்கின்றன? இக்கால நாவல்கள், ஸினிமாக்கள் பலவற்றுக்குக்கூட அவைதானே மூலமாயிருக்

கின்றன!

ஜனநாயகம், ஜனநாயகம் என்று மேல்நாடுகளில் முழங்கு வது நம் நாட்டிலும் ஏற்பட்டுவருகிறது. கிராமப் பஞ்சாயத்து போர்டு முதல் டெல்லி பார்லிமென்ட் வரையில் ·பொதுஜன வோட்டில் எலெக்ட் ஆகும் நபர்களைக் கொண்டு உருவாக்கி, கிராமக் கார்யம், ஜில்லாக் காரியம், மாகாணக் காரியம், பாரத தேசம் பூராவுக்குமான காரியம் ஆகியவற்றை நடத்த ஏற்பாடாகி வருகிறது. பொது ஜனங்களுக்கு நற்குணங்கள் அதிகரிக்கவோ, அவர்கள் தர்ம மார்க்கமான புண்ய மார்க்கத் தில் போய் ஈசனருளை அடையவோ இது உதவுகிறதா, நிஜமாகவே தேச க்ஷேமத்துக்கும் ஸமூஹ நலனுக்கும் உதவு கிறதா, அல்லது ஜனங்களைக் கெடுத்து சிலருடைய நலனை மட்டும் பேணுவதற்கு ஸஹாயம் செய்கிறதா என்பதைத்தான் கவனிக்க வேண்டுமே தவிர, இது ரொம்ப மாடர்ன் ஆனது, இதிலே ஈக்வாலிடி (ஸமத்வம்) இருக்கிறது என்ற காரணங் களுக்காக மாத்திரம் இம்முறையை ஏற்பது சரியல்ல. பின்னே சொன்னவை (அதாவது நவீனக் கொள்கை என்பதும் ஸமத்வம் என்பதும்) தேசத்தின் அல்லது கிராமத்தின் தூய்மை யான, தார்மிகமான நிர்வாஹம் என்ற முக்கிய நோக்கத்துக்கு நேர் தொடர்பில்லாத புறக் காரணங்கள்தான். இவற்றைப் பெரிசுபடுத்தி முதலிடம் தருவதனால் முக்கிய ப்ரயோஜனத் துக்கு ஹானி உண்டாகுமெனில் அது கொஞ்சமும் புத்திசாலித் தனமாகாது.

புதிய முறையில், நமக்குத் தெரியவரும் அனேக அம்சங்கள் கவலை உண்டாக்குவனவாகவே உள்ளன. மக்களால் மக்களைக் கொண்டு மக்களுக்காக அமைக்கப்பட்ட மக்கள் சர்க்கார் of the people, by the people, for the people என்றெல்லாம் என்னென் னவோ சொல்கிறார்களே – அதெல்லாம் விஷயம் தெரியாத மக்களால், விஷயம் தெரியாத (ஆனால் ஸ்வய நலன் தெரிந்த) மக்களைக் கொண்டு, அவர்களைச் சேர்ந்த சில மக்களுக் காகவே அமைத்த ஸர்க்கார் என்பதாக முடிந்துவிடுமோ என்று கூடப் பயப்படும்படி இருக்கிறது.

புதிதாக ஸ்வதந்த்ரம் வந்துள்ளபோதுதான் கட்டுப்பாடு ரொம்பவும் அவசியம். அந்த ஸமயம் பார்த்து இப்படிக்

கட்டவிழ்த்து விடுகிறார்களே, என்னென்ன விபரீதம் வருமோ என்றிருக்கிறது. வியாதி குணமான பிற்பாடு ஓய்வு எடுத்துக் கொண்டு கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் புது ரத்தம் பிடித்துத் தேறவேண்டிய (Convalescence) பீரியடில்தான் ரொம்பவும் ஜாக்ரதையாயும், கடும் பத்தியமாயும் இருக்க வேண்டும். அப்படி, பிரிட்டிஷ் ஆட்சி என்ற வ்யாதி போய் ஸ்வதந்த்ர சக்தியில் ஆரோக்யம் பெறுவதற்கு முற்பட்டதான நடுக்கட்டத்தில் இருக்கிறோம். இப்போது கொஞ்சம் ஏறுமாறாக மக்களின் புத்தியோ மக்கள் ப்ரதிநிதிகளின் புத்தியோ போக இடங் கொடுத்தாலும், எழுத்தளவில் கிடைத்த ஸ்வதந்த்ரம் வாஸ்தவமாக நம்மை வளர்க்கிற ஜீவசக்தியுள்ள ஸ்வதந்த்ரமாக ஆகாமல் போய்விடும். இப்போதோ 'கொஞ்சம் ஏறுமாறு' என்ன, 'ரொம்பத் தாறுமாறாகவே' போகக் கூடுமோ என்று பயப்படும்படியாக, வயஸு வந்த எவரானாலும் வயஸு வந்த எவருக்கானாலும் நிர்வாஹத்தில் பொறுப்புத் தந்து அதிகார ஸ்தானத்தில் உட்கார்த்தி வைத்துவிடலாம்; படிப்பு – சொத்து – அனுபவம் – நடத்தை முதலான எந்தத் தகுதிக்கும் அவசியமில்லை என்று பண்ணிவருகிறார்கள்.

இதில் ப்ரத்யக்ஷமாகத் தெரிகிற ஒரு தீமை: இப் புது ஜனநாயகத் தேர்தல்கள் ஏற்படுவதற்கு முன், நாட்டில் சில உத்யோகஸ்தர்களிடம் மாத்திரம் லஞ்சம் வாங்கும் பழக்கமும், பொய் வாக்குறுதி கொடுத்து ஏமாற்றும் வழக்கமும் இருந்தன. வோட்டும் எலெக்ஷனும் ஆரம்பித்த பிற்பாடோ, லஞ்சமென்பதையே கேள்விப்பட்டிராத பட்டிக்காட்டில்கூட ஸர்வ ஜனங்களும் லஞ்சம் வாங்குவதற்கு இடம் ஏற்படுத்திக் கொடுத்திருக்கிறது. விஷயம் தெரிந்த படிப்பாளிகளை ஏமாற்றுவதைவிடப் படிப்பறியா பாமர ஜனங்களை ஏமாற்றுவது ஸுலபம். அவர்களிடம்தான் காசாகவே துணிந்து லஞ்சம் கொடுக்கவும் அதிக இடமுண்டு. ஆனதால் அபேக்ஷகர்களும் அரசியல் கட்சிகளும் செய்யும் ஏமாற்றும் பொய்யும் அதிகமாகும். இது ஒரு பக்கம் இருக்க, அந்தப் பொது ஜனங்களுமே அபேக்ஷகர்களிடமிருந்தும் அரசியல் கட்சிகளிடமிருந்தும் பலவிதமான ஆதாயங்களைப் பெறுவதற்காக ஏமாற்றுவதற்கும் பொய் சொல்லுவதற்கும் ஊக்கம் பெற்றுவிடுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட ஜனநாயகத்தால் நமக்கு க்ஷேமமா, க்ஷாமமா?

'எந்தத் தகுதியும் வைக்காததால் இதுவே நிஜமாக ஸர்வ ஜனங்களையும் (தேர்தலில்) நிறுத்தி வைக்க உதவும் உண்மை யான ஜனநாயக முறை' என்கிறார்கள். ஆனால், இதில் இப்படி ஏகத்தாறாகப் பணம் செலவழிக்கும்படிப் பண்ணியிருப்பதால், நடைமுறையில் பணம் கொழுத்தவர்களைத்தான் அதிகம் நிறுத்தி வைப்பதாக ஆகுமென்று தோன்றுகிறது. ஒவ்வொரு ஊரிலும், ஒவ்வொரு கட்சியிலும் த்யாகம், திறமை, தூய்மை நிறைந்தவர்கள் இருந்தாலுங்கூட, அவர்களை விட்டுவிட்டு, பணபலம் படைத்தவனைத்தான் நிறுத்துவது என்று ஆனால், அப்புறம் ஜனநாயக தத்வம், நல்ல நிர்வாகம் இரண்டுமே என்ன ஆவது?

இப்படி வாரி விட்டுச் செலவழித்தவன் அப்புறம் எலெக்ட் ஆனபின், அதை ஈடுகட்டிக் கொள்வதற்கும் மறுபடி எலெக்ஷன் வரும்போது அதில் இதே மாதிரிச் செலவு செய் வதற்கும் 'வழி' பண்ணிக் கொள்ளப் பார்ப்பதும் இயற்கை தானே? விஸ்தாரம் பண்ணிக் கொண்டு போகவே வேதனை யாயிருக்கிறது. வாஸ்தவத்தில் வரப்போவது ஜனநாயகமா, 'தனநாயக'மா என்று பயமாயிருக்கிறது!

இதெல்லாம் போகட்டும், எலெக்ஷனுக்கு அப்புறம் ஏற்ப டும் ராஜாங்கம் நிஜமாகவே மக்களைக் கொண்டு மக்களால் ஆன ஜனநாயக அமைப்புத்தானா? பல அபேக்ஷகர்களின் போட்டியிலே வோட்டுகள் சிதறிப் போவதால் மொத்தத்தில் இருபத்தைந்து முப்பது சதவிகிதமே வோட்டுப் பெற்றவருங் கூட மெம்பராகத் தேர்வு பெற்றுவிடலாம். அதேபோல் மொத்தம் ஒரு சபையின் மெம்பர்ஷிப் ஐநூறு என்றால், பல கட்சிகளில் அந்த ஐநூறு ஸ்தானங்கள் பங்கீடாவதில் பாதிக்கு ரொம்பக் குறைவாக நூற்றைம்பது, இருநூறு ஸீட்டுக்களே பெற்ற கட்சியுங்கூட 'இருப்பதற்குள் பெரிய கட்சி' என்ற முறையில் சர்க்கார் அமைக்கக்கூடிய சான்ஸ் இருக்கிறது. சர்க்கார் அமைக்கும் கட்சிக்கு ஐநூறு ஸீட்டில் இருநூறு ஸீட் தான், சராசரியில் ஒவ்வொரு ஸீட்டிலும் மொத்த வோட்டில் அது பெற்றது நாற்பது சதவிகிதம்தான் என்று வைத்துக் கொண்டால் நாற்பது கோடிப் பேர் உள்ள நம் தேசத்தில் ஏதோ பத்து கோடிப் பேரின் ஆதரவை மட்டுமே பெற்றாலும் போதும், அத்தனை ஜனங்களாலும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட

சர்க்காரைப் போல் அது தன்னைக் காட்டிக் கொண்டுவிட முடியுமென்று தெரிகிறது. அதாவது நான் சரியாகக் கணக்குப் போட்டுச் சொல்லாவிட்டாலும் ஜனத்தொகையில் வோட்டுப் போடாமலே இருப்பவர்கள் போக, போட்டவர்களிலும் அரைவாசிக்கு ரொம்பக் குறைவான ஆதரவை மட்டுமே பெற்ற கட்சிகூட அதிகாரத்தைப் பெற்றுவிடமுடியும்.● தேசம் அல்லது மாகாணம் முழுவதையும் எடுத்துக் கொண்டால் அவற்றிலே ஒவ்வொரு கட்சிக்கும் உள்ள ஆதரவுக்கும், மத்ய-மாகாண சட்ட சபைகளில் அந்தக் கட்சி ஒவ்வொன்றும் ஜயிக்கிற ஸீட்டுக்கும் 'ப்ரபோர்ஷன்' (விகிதாசாரம்) ஒத்துப் போகாமலே இருப்பதற்கும் இடமிருக்கிறது. இது எப்படி ஜனநாயகம்?

இந்த அம்சத்தைக் கவனித்துத்தான் ஒரு வோட்டர் தன் ஆதரவைப் பெற்ற ஒரே ஒரு அபேக்ஷகருக்கு மட்டும் வோட் போடுவது என்றில்லாமல், ரொம்பவும் ஆதரவு பெற்றவரின் பெயரில் ஆரம்பித்து மற்றவர்கள் பேரையும் தன் preference-படி வரிசை க்ரமமாகக் குறிப்பிடலாமென்றும், அதில் முதல் preference-க்கு இத்தனை மார்க் அடுத்ததுகளுக்கு இத்தனையித் தனை என்றும் வைத்துத் தேர்ந்தெடுக்கிற ஒரு முறையும் இருக் கிறது★ இதை Proportional Representation – 'விகிதாசார ப்ரதி நிதித்வம்' – என்கிறார்கள். ஆனால் இது 'கௌன்ஸில்'கள் (மேல் ஸபைகள்) மாதிரிச் சின்ன அளவில்தான் முடியும்; ஊர் ஸபை, மாகாண - மத்ய சட்டஸபைகளின் ஜெனரல் எலெக்ஷ னில் முடியாது என்று சொல்கிறார்கள். நடைமுறைக்கு ச்ரம மானது என்கிறார்கள். அவர்கள் சொல்வது வாஸ்தவமாயும் இருக்கலாம்.

ஸர்வ ஜனங்களும் கலந்துகொள்ளச் செய்யும் தேர்தல் என்ற ஒரு காரணத்தால் மட்டும் ஒரு நாட்டில் உண்மையான ஜனநாயகம் ஏற்பட்டுவிட்டது என்று சொல்லிவிட முடியாது என்பதற்காகத்தான் இந்த வீதாசாரக் கணக்கெல்லாம் சொல்

● ஸ்ரீசரணர்கள் தரும் அளவுகளின்படி சரியாகக் கணக்கிட்டால் கால் பங்குக்கும் குறைவான 4/25 மொத்த வாக்குகளைப் பெற்ற கட்சியும் அரசாங்கம் அமைக்க முடியும்.

★ Single transferable vote முறை.

கிறேன். உண்மை ஜனநாயகமாக இன்றி, போலி ஜனநாயகம் பகட்டுச் செய்துகொண்டு உண்மை போலத் தோன்றவும் இதிலே இடமிருக்கிறது என்று காட்ட வந்தேன்.

பக்குவம்செய்தபின் பொறுப்புத் தருக!

எந்தக் கக்ஷியின் கையில் அதிகப் பணம் இருக்கிறதோ, பொய்யையோ மெய்யையோ பெரிசுபடுத்தி ப்ரசாரம் செய்து ஜனங்களின் மனஸை வசியப்படுத்தும் ப்ரபலப் பத்திரிகைகள் இருக்கின்றனவோ, 'பேச்சாளர்'கள் எனப்பட்டவர்கள் இருக் கிறார்களோ, எந்தக் கக்ஷியிடம் குழந்தைப் பிராயத்திலேயே மனஸில் கல்வி என்ற அம்ருதத்துக்குப் பதில் அரசியல் விஷத்தை ஏற்றிவிடுகிற வித்யா சாலைகளில் அதிக ஆதிக்யம் இருக்கிறதோ, அதுவே க்ரமமற்ற வழிகளால் தன்னைப் பெரிய கக்ஷியாக மாற்றிக் கொள்ள நிறைய இடம் இருக்கும்போது ஜனநாயகம் என்பது வெறும் போலியாகவே ஆகிவிடவும் கூடும். அந்த ஸ்திதிக்குத்தான் நாம் போகிறோமோ, அந்த ஸ்திதிக்குத்தான் நம்மவரே நம்மைக் கொண்டுவந்து விட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்களோ என்று தோன்றுகிறது.

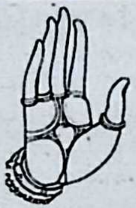
நல்ல எண்ணத்தில்தான் இப்படிச் செய்ய முனைந்திருக்கி றார்கள் என்றே வைத்துக் கொள்வோம். ஆனால் நல்ல எண்ணம் என்பது யுக்தமான நடைமுறைக்கு ஒத்துவராது என்றால் அதனால் என்ன ப்ரயோஜனம்? நல்ல எண்ணம் கொண்டவர்களானாலும், அவர்களுக்காகவே தாங்கள் செய் வதன் விளைவுகள் புரியாமல் போனாலும், இப்போது பல அறிவாளிகள் – அரசியல் நிர்ணய ஸபை அக்ராஸனரும்கூட – நடைமுறையில் இது இப்படியிப்படியான தவறான விளைவு கள் ஏற்படுத்தக்கூடும் என்று எடுத்துக்காட்டிய பிறகும் காதில் போட்டுக் கொள்ள மாட்டோமென்றால் என்ன பண்ணுவது?

ஒரு வ்யாதிக்காரனை நன்றாகத் தேற்றிவிட்டு அப்புறந்தான் அவனிடம் வீட்டுப் பொறுப்பைத் தரலாம். ஒரு குழந்தையை அறிவு, மனஸ், தேஹபலம் எல்லாவற்றிலும் நன்றாக வளர்த்து அப்புறந்தான் அதனிடம் பொறுப்புத் தரலாம். ப்ரியம் இருக்கிறது என்பதற்காக ஒரு நோயாளியிடமோ, குழந்தையிடமோ வீட்டுப் பொறுப்புகளைக் கொடுப்பார்களா? சாப்பாட்டு விஷயங்கூட இப்படித்தான். நோயாளியிடம் ப்ரியம், குழந்தையிடம் ப்ரியம் என்பதற்காக அடை, தோசை, பக்ஷணம் என்று திணிப்பார்களா? நம்முடைய பொதுஜனங்களில் பெருவாரியானவர்கள் அரசியல் ஞானத்தில் குழந்தைகளின் ஸ்தானத்திலிருப்பவர்கள். வெள்ளைக்கார ஆட்சி அறிவு ரீதியில் அவர்களை பலஹீனர்களாக, நோயாளிகள் மாதிரி ஆக்கி வைத்திருக்கிறது. இந்த ஸ்திதியில் அவர்களுக்குத் தேச நிர்வாஹத்தில் பொறுப்புத் தருவோம். ஜனநாயக விருந்தை வாயாலும் மூக்காலும் திணிப்போம் என்றால் என்ன பண்ணுவது? முதலில் அவர்களை அறிவு ரீதியில் ஆரோக்யசாலிகளாகவும், குழந்தைத்தனம் விலகி பக்வ ஸ்திதி பெற்றவர்களாகவும் உருவாக்க வேண்டியதே ஸ்வதந்த்ர இந்தியாவின் தலைவர்களுடைய பணி, கடமை. சில ஆண்டுகளில் இம்மாதிரி நம் மக்களின் அறிவுநிலையை மேம்படுத்திய பின்னர்தான் இப்போது வகுக்கப்படுவது போன்ற ஸர்வ ஜன வோட்டெடுப்பு முறையைப் பற்றிச் சிந்தனை செய்யலாம் என்றே தோன்றுகிறது.

ஆனால் ஒரே பிடிவாதமாக இருப்பவர்களிடம் இதையெல்லாம் சொல்லி எப்படி எடுபடச் செய்வது என்று புரியவில்லை. அவர்கள் போகிற போக்கைப் பார்த்தால் இப்போது நாம் இருக்கிற ஸ்திதியிலிருந்து மீளப்போகிறோமோ என்று இருக்கிறது. மீள்வதா, இன்னம் மோசமாக மாட்டிக் கொண்டு, லஞ்சமும் பொய்யும் கட்சிப் பிரதி கட்சிகளும் வளர்ந்து தேசம் வீணாகப் போகிறதா என்று பயப்படும்படி ஸூசனைகள் காணப்படுகின்றன. ஒரு பக்கம் ஜாதி மதமில்லாத ஸமதர்ம ஸமுதாயம் என்று சொன்னாலும் நடைமுறையில் போகிற போக்கைப் பார்த்தால் ஜாதிக் கக்ஷி, ஊர்க் கக்ஷி, தெருக் கக்ஷி, ஒவ்வொரு கக்ஷிக்குள்ளேயும் உள் கக்ஷிகள் என்றெல்லாம் ஏற்பட்டு, பணத்தாலும் மோச ப்ரசாரத்தாலும் ஜனங்கள்

கக்ஷிக்குக் கக்ஷி மாறுவதாகவும், அப்புறம் கக்ஷிக்காரர்களே ஒன்றிலிருந்து இன்னொன்றுக்குத் தாவுவதாகவும்★ – இப்படியெல்லாம் எந்த லக்ஷ்யமும் இல்லாமல் ஸ்வய நலனுக்காகவே அனேகம் பண்ணுவதற்கு இப்போது விதை விதைத்தாச்சோ என்றே தோன்றுகிறது.

'ஸ்தல ஸ்தாபனத் தேர்தல்களில் மட்டும் கட்சி அடிப்படை கூடாது. ஏதோ ஓர் ஊருக்கான ஸௌகர்யங்களை கவனித்துப் பண்ணித் தருவதில் கட்சி அரசியலுக்கு இடமில்லாததால் இதைக் கட்சி ஸம்பந்தமில்லாமலே செய்ய வேண்டும்' என்று சொல்லி, அப்படியே செய்கிற மாதிரி வெளியே காட்டினாலும், இதிலும் பார்ட்டி – பாலிடிக்ஸ் நன்றாகப் புரையோடித் தானிருக்கிறது என்கிறார்கள். 'நகரஸபை, கிராமப் பஞ்சாயத்து என்ன? வீட்டுக்குள்ளேயே கட்சிகள் வந்து விட்டது' என்று ஒருத்தர் வ்யஸனத்தையே வேடிக்கை மாதிரிச் சொல்லியிருக்கிறார். தேசிய, மாகாண அடிப்படைகளில் கட்சி அரசியலைப் பெரிசாகத் தூபம் போட்டுக் கிளப்பிவிட்டு, அப்புறம் அந்தப் புகை உள்ளூர் நிர்வாஹத்தில் வராது என்றால் எப்படி முடியும்?

பழைய தேர்தல் தரும் தேறுதல்

இந்த ஸமயத்தில் பழைய நாளில் பல யோக்யதாம்சங்களை – முக்யமாகத் தார்மிகமான போக்கை, அர்த்த சுத்தத்தை, மனத் தூய்மையை வைத்து நடந்த தேர்தலைப் பற்றி நினைப்பதே கொஞ்சம் தேறுதலாக இருக்கிறது. குறிப்பாக, கட்சிகள் பலதினுஸில் பணம் பண்ணி அந்தப் பலத்தில் அபேக்ஷகரை நிறுத்தி வைப்பது, அவர் கட்சியிடம் வாங்கிக் கொண்ட

★ அரசியல்வாதிகளின் கட்சி மாறலைப் பற்றி ஸ்ரீசரணர்கள் கூறியது சுமார் நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் என்பது ஆச்சர்யமூட்டுகிறது!

பணத்திலேயே ஏப்பம் விடுவது; அல்லது எப்படியும் ஜயித்தாக வேண்டும் என்பதில் அதற்குமேல் தானும் ஸொந்தச் செலவு ஏகத்தாறாகச் செய்வது (கட்சிக்கே பணம் கொடுத்துத் தங்களை நிறுத்தச் செய்பவர்களும் இருப்பார்கள்), பணத்தை ஸரியான வழியிலும் தப்பு வழியிலும் செலவழித்து வோட்டுப் பிடிப்பது, அப்புறம் தான் செலவழித்ததற்கு வட்டியும் முதலுமாகத் தன்னுடைய பதவிக் காலத்துக்குள் ஸம்பாதிப்பது, இப்படித் தான் கெட்டது போதாதென்று ஜனங்களையும் ஊரையும் லஞ்சத்தால் கெடுப்பது, ஊருக்கு ஊர் எப்போது பார்த்தாலும் கட்சி அரசியலில் சக்தி விரயமாவது - என்கிற அதர்மப் பட்டாளத்தில் எதுவும் இல்லாத ஒரு முறை அப்போது அனுஸரிக்கப்பட்டது என்பதை அறிய ஆறுதலாக இருக்கிறது. கட்சி, பெர்ஸனாலிடி என்ற வாடைகளே இல்லாமல், இந்தக் குறுகிய எல்லைகளுக்கு அப்பாற்பட்ட தர்மம், நீதி, திறமை, தூய்மை என்கிற பெரிய தத்வங்களை மையமாகக் கொண்டே ஒரு தேர்தல்முறை நம்மிடம் இருந்திருக்கிறது என்று நினைக்கவே பெருமையாயிருக்கிறது!

பெர்ஸனாலிடி என்று வந்துவிட்டால் அப்புறம் அவனவனுக்கும் விருப்பு - வெறுப்பு என்று வரத்தான் செய்யும். காரணம் தெரிந்ததும் காரணம் தெரியாததுமாக அனேக ஸ்வய அபிமானங்கள், த்வேஷங்கள், bias-கள் ஏற்படத்தான் செய்யும். சிலா சாஸனத் தேர்தல் முறையில் இந்தப் பெர்ஸனாலிடிக்கே இடமில்லாதது ரொம்பவும் விசேஷம். அபேக்ஷகன் என்று அக்ஷதை போட்டுக்கொண்டு நிற்கிறவனும் இல்லை. அதே போல வோட்டுப் போடுகிறவன் என்றும் எவனும் இல்லை. இப்படியிருக்கும்போதுதான் கொஞ்சங்கூட நடுநிலைமை தவறாத நியாய வழியில் ஒரு தேர்தல் முடிவு அமைய முடியும். அவனை இவன் வால் பிடிப்பது, இவனுக்கு அவன் இதைச் செய்கிறேன், அதைச் செய்கிறேன்' என்று ஆசை காட்டி, பணத்தைக் காட்டி வோட் பிடிப்பது ஆகியவற்றுக்கு இடமே இல்லையல்லவா?

இந்த ஏற்பாட்டிலே ஒரு குறை தோன்றலாம். எல்லா அபேக்ஷகரும் ஜன ஆதரவு பெற்றவர்கள்தான் என்றாலும் இப்படிப்பட்ட பல அபேக்ஷகர்களில் மற்றவர்களைவிட அதிக

ஆதரவு பெற்றவனே எலெக்ட் ஆகவேண்டுமென்று இல்லாமல் அவனைவிடக் குறைச்சல் ஆதரவு பெற்றவன் எலெக்ட் ஆகவும் இடம் இருந்திருக்கிறதே என்ற குறை தோன்றலாம். குழந்தை ஓலையையெடுப்பதில் இப்படி நடக்க இடமுண்டுதான். ஆனால் தற்போதுங்கூட மெஜாரிட்டி வோட்டர்களின் ஆதர வைப் பெறாமல், முப்பது முப்பத்தைந்து பெர்ஸென்ட் வோட் வாங்கினவன் தேர்தல் பெற இடமிருக்கத்தானே செய்கிறது? எதிலுமே இப்படி ஏதாவது 'வீக் பாயின்ட்' இராமல் போகாது. ஆனால் இப்போது எலெக்ட் ஆகிறவர்களில் மெஜாரிட்டி பெற்றே ஜெயித்தவர்கூட உத்தமராகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்பதற்குத் தேர்தல் விதிகளில் எந்த உத்தர வாதமும் இல்லாமலிருக்க, அப்போதோ ஓலைகளில் பெயர் போடப்பட்ட எல்லோரும் உத்தமர்களாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று தீர்மானமாக விதியிருந்ததை கவனிக்க வேண்டும். எனவே பாபுலாரிடியில் கொஞ்சம் முன்னே பின்னே இருந்தாலும், எந்த அபேக்ஷகருமே நிர்வாஹத் திறமை யும் தூய்மையும் உள்ள உத்தமமான நபர்தான் என்பதால் இந்த அம்சம் ஒரு பெரிய குறையாக நினைக்கப்படுவதற் கில்லை.

மத்யஸ்தர்களையும் நம்பிமார்களையும் கொண்டு ஒரு குடும்பின் யோக்யதாம்சம் பெற்ற அபேக்ஷகர்களுக்குள் யார் பாபுலாரிடியில் முதல்வர் என்று அறிந்து, அப்படிப்பட்ட வரைத் தேர்ந்தெடுப்பதற்கு தாராளமாக வசதி இருந்தும், வேண்டுமென்றேதான் அப்படிச் செய்யவில்லையோ என்று கூடத் தோன்றுகிறது. இந்த முறையின் விளைவாக மெஜா ரிட்டி – மைனாரிடி மனோபேதமும் த்வேஷமும் ஏற்பட இடம் கொடாமல், எல்லோருக்கும் பொதுவாக ஏகோபித்த உணர்ச்சியோடு கார்யங்கள் நடக்க வேண்டுமென்றே உசந்த அபிப்ராயத்தில்தான் ஜன ஆதரவின் ஏற்ற – இறக்கங்களைக் கவனிக்காமல் குழந்தையை விட்டு 'வோட்டெடுப்பு' நடத் தியிருப்பார்களோ என்று தோன்றுகிறது!

நவீன கணித சாஸ்த்ரத்திலும் திட்டவட்டமாக இல்லாமல் ஓர் உத்தேசத்தில் செய்வதே ஸரியானதாகவும் அமைந்துவிடு வதாக ஒன்று சொல்கிறார்கள். இதை Probability test – ஹேஷ்யப் பரீக்ஷை என்கிறார்கள். பகவானின் உத்தேசந்தான்

குழந்தை மூலம் வருகிறது என்று மனஸார நம்பி ஒரு தேர்தலை நடத்துகிறபோது, அதில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்தான் அதிகமான பஹுஜன ஆதரவு பெற்றவராயிருப்பார் என்ற probability (ஸாத்யக்கூறு) பலமாகவே இருப்பதாகக் கொள்ளலாம்.

எத்தனை நல்ல ஏற்பாடானாலும் அதிலேயும் ஏதாவது குறை இல்லாமலிருக்காது. இதெல்லாமே முடிவிலே மாயா ப்ரபஞ்ச ஸமாசாரங்கள்தானே? அதனாலே, எங்கேயாவது கொஞ்சம் அபூர்ணமாக, மூளியாக, 'ஒன்று இருந்தால் இன்னொன்று இல்லை' என்னும்படியாகத்தான் இந்த லோக நடப்பு எதுவுமே இருக்கும். அப்படி இந்த (உத்தரமேரூர்) தேர்தல் முறையிலும் சில இருக்கலாம்.

உதாரணமாக, எழுபது எண்பது (வயஸு)க்கு மேலே போயும் நல்ல கூரறிவோடு ஆலோசனை சொல்லக் கூடிய சிலரை நாம் தற்போது பார்க்கிறோமே, இப்படிப்பட்டவர்களை ஏஜ்-லிமிட் விதியானால் ஒதுக்கி வைப்பது ஸரியா என்று கேட்கலாம்.

இதே மாதிரி ஒரு மெம்பரின் ஆத்ம பந்துக்களுக்கு இடமில்லை என்பதைப் பார்க்கும்போது, 'நிரம்ப யோக்யதாம்சங்களோடு மோதிலால் நேரு(வும்) ஜவஹர்லால் நேரு(வும்) இருந்திருக்கிறார்களே! அப்பா - பிள்ளை என்ற ஒரே காரணத்துக்காக இவர்கள் ஒரே ஸமயத்திலோ அடுத்தடுத்தோ ஸபையில் அங்கம் வஹிக்கப்படாது என்று பண்ணலாமா? என்று தோன்றலாம். இப்படியே விட்டல்பாய் படேல், வல்லபாய் படேல் (என்ற ஸஹோதரர்கள்) இருந்திருக்கிறார்கள். இப்போது 'முதலியார் பிரதர்ஸ்' (ஏ. ராம்ஸ்வாமி முதலியாரும், ஏ. லக்ஷ்மண ஸ்வாமி முதலியாரும்) இருக்கிறார்கள். இவர்களெல்லாம் உறவு முறையைக் கொண்டு, தேச நலனுக்கு மாறாக ஸ்வய நலமாக எதுவும் பண்ணிக்கொள்வார்கள் என்று நினைப்பதும் ஸரியில்லைதான்!

ஆனாலும் உள்ளூர் சபைக்கும், மத்ய - மாகாண சட்ட சபைகளுக்கும் உள்ள வித்யாஸத்தையும் நாம் மறப்பதற்கில்லை. உள்ளூரில் மெம்பர்கள் எல்லாரும் நன்றாகத் தெரிந்த

வர்களாயிருப்பதாலும், அது 'ஸ்மால்-ஸ்கேல்' (சிறிய அளவு) நிர்வாஹமானதாலும் எல்லாரையும் ஸரிக்கட்டி அவர்கள் வாயையும் கட்டி, அனேகத் தப்புத் தண்டாக்களை மூடி மறைத்துவிட முடியும். பெரிய பரப்பளவைப் பொறுத்த தாகவும், குற்றம் கண்டுபிடிப்பதற்கே கண்குத்திப் பாம்பாகக் காத்துக் கொண்டிருக்கும் அனேக எதிர்க்கட்சிக்காரர்களைக் கொண்டதாகவும் உள்ள சட்ட சபைகளில் இத்தனை ஸுலப மாகத் தப்புப் பண்ணிவிட்டு அதை சமாளித்து விடமுடியும் என்று சொல்ல முடியாது. அதனாலேதான் உள்ளூர் நிர்வாஹத் துக்கு விதிகள் பண்ணும்போது கொஞ்சம் over-careful ஆகவே (மிகையான உஷாரோடேயே) பண்ணியிருக்கிறார்கள் என்று புரிந்து கொண்டு, அதைப் பாராட்டத்தான் வேண்டும். 'சில நல்லதுகள் நடக்க முடியாமல் போனாலும் போகட்டும்; ஆனால், ஒரு தப்புக்கூட நடப்பதற்கு இடம் தந்துவிடப் படாது' என்பதாக நிர்வாஹத் தூய்மையில் அப்படியொரு விசேஷ ஈடுபாடு காட்டி, அதற்காக நல்லது சிலதை த்யாகமும் பண்ணினார்கள் என்பதுதான் நாம் கவனிக்க வேண்டியது.

குடும்ப உறவு தேச க்ஷேமத்துக்கு மாறாகவும் ஒருத்தரைச் செய்யத் தூண்டக்கூடும் என்பது நூறில், ஆயிரத்தில் ஒருத்த ரைத் தவிர, மற்றவர்களுக்குப் பொருந்தக்கூடியதே. இதைக் கவனித்தால் மேற்சொன்ன ஷரத்து நேர்மையான ஆட்சிக்கு முதுகெலும்பு போலத் தெரிகிறது. ஆனாலும் விதிவிலக்கான பெரிய யோக்யசாலிகளும் இருக்கிறார்களே என்றும் தெரி கிறது.

ஒன்று வேண்டுமானால் யோசித்துப் பார்க்கலாம். எழுப தைத் தாண்டியவர்களைக் கொண்டு அட்வைஸரி கௌன்ஸில் அமைக்கலாமென்றாற்போல, மொத்த நிர்வாஹத்துக்குமே இன்னொன்று அமைக்கலாம். நேராக மந்த்ரி பதவி, அதிகாரி கள் மேல் கட்டுப்பாடு, தன் துறை சம்பந்தப்பட்ட ஜனங் களுடன் நேர் தொடர்பு – என்று இல்லாமல், ஆனாலும் ராஜாங்கம் ரொம்பவும் மதிப்புத் தந்து கவனித்து, அமல் நடத்துகிற அளவுக்குச் சக்தியுள்ள ஆலோசனைகள் தரும் ஒரு சக்தி வாய்ந்த கௌன்ஸில் அமைக்கலாம். தேர்ந்தெடுக்கப் படுபவர்களில் அப்பா, பிள்ளை, அண்ணா-தம்பி; அகமுடை யான்-பெண்டாட்டி என்று உறவுக்காரர்கள் இருந்தால் இவர்

களில் ஒருத்தர் மட்டுமே நேராக அதிகார அதாரிடி ஸ்தானத்துக்கு வரலாமென்றும், மற்றவர் ஆலோசனை கௌன்ஸிலில் இடம் பெறலாமென்றும் ஏற்பாடு பண்ணலாம்.

ஏதோ, இப்போது என் மனஸிலே தோன்றுவதைச் சொன்னேன். நல்ல அரசியல் அறிவு உள்ளவர்கள் ஆற அமர யோசித்து முடிவு காணவேண்டிய விஷயம்.

சோழர் காலத்தில், உறவுப் பாசம் ஊர்நலனை பாதிக்க விடப்படாது என்பதைக் கவனித்ததே நமக்கு முக்கியம்.

இப்படி அவர்களுடைய உசந்த உத்தேசத்தை வைத்து விதிகளைப் பார்த்தால் குறைகள் தெரியாது. அவற்றை நாம் இப்போது அப்படியே adopt பண்ணி (எடுத்துக் கொண்டு) நடத்தத்தான் வேண்டும் என்று சொல்லவில்லை. ஆனாலும் அவற்றிலிருக்கிற அடிப்படை உண்மைகளை நாம் நிச்சயம் கவனித்து, அவற்றை ஸமய ஸந்தர்ப்பங்களைப் பொறுத்தும், தேச – கால வர்த்தமானங்களை ஒட்டியும் எப்படிக் கொஞ்சம் மாற்றி adap. பண்ணிக் கொள்ளலாமோ அப்படிப் பண்ணினாலே நாட்டுக்கு நல்லது என்று காட்டத்தான் இத்தனை சொல்வதும்!

அப்படியே எங்கேயாவது ஏதாவது கொஞ்சம் குறை இருந்தாலும் மொத்தத்தில் உத்தரமேரூர் சாஸனத்தை நினைக்கிறபோது, அந்தத் தேர்தல் முறையால் தேசத்துக்கு எத்தனை லஞ்சமும் பொய்யும் கக்ஷிவாதமும் கக்ஷிப் பத்திரிகைகளின் ஸாஹஸங்களும் – முடிவிலே ஏமாற்றமும் ஹிம்ஸையும் – மிச்சம் என்பதை எண்ணித் திருப்தியே ஏற்படுகிறது!

ராமராஜ்யம்

ராமராஜ்யம் ஏற்பட வேண்டுமென்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தவரின் வாரிஸுகள் இப்போது ஜனநாயகம் ஸ்ருஷ்டி செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ராமர் புதுசாக ராஜநீதி எதுவும் செய்து ராஜ்ய பாரம் நடத்தவில்லை. தன் அபிப்ராயம், தன் கார்யம் என்று சொந்தமாக எதுவும் இல்லாமல், முழுக்க முழுக்க சாஸ்திரத்தைப் பார்த்து, பூர்விகர்களின் வழியைப் பார்த்து அந்தப்படியே பண்ணினவர் ஒருவருண்டு என்றால் அது ராமச்சந்திர மூர்த்திதான்! மனு மாந்தாதா காலம் முதலாக தசரதச் சக்ரவர்த்திவரை எந்தத் தர்மசாஸ்த்ர ஆட்சி முறை நடந்ததோ அதையேதான் ராமரும் பின்பற்றி, நடத்திக் காட்டினார்.

தசரதர் அவருக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்ய உத்தேசித்த போது தன் குமாரன் ஸர்வஜன அபிமானத்தையும் பரிபூர்ணமாகப் பெற்றவன், ஸகல யோக்யதாம்சங்களையும் ஸம்பூர்த்தியாகப் பெற்றவன் என்று தெரிந்திருந்தபோதிலும், ஸபை கூட்டி ஜனங்களில் பல தரப்புகளைச் சேர்ந்த எல்லா ப்ரதிநிதிகளின் அபிப்பிராயத்தையும் கேட்டார் என்று சொல்லியிருக்கிறது. அதிலே வைதிக தர்மத்துக்கு வேறாக இருந்த ம்லேச்சர்களுடைய பிரதிநிதிகளைக்கூட வரவழைத்து ஆலோசனை கேட்டாரென்று இருக்கிறது. அதுதான் நிஜமான ஜனநாயகம். அதாவது அபிப்பிராயங்களைக் கேட்பதில் அவர், இவர் என்ற பேதமில்லாமல், யோக்யதாம்சம் பார்க்காமல் எல்லாருடைய ப்ரதிநிதிகளையும் கலந்து கொள்ளத்தான் வேண்டும். இங்கேயும்கூட referendum என்பதாக அத்தனை ஜனங்களையும் அபிப்பிராயம் கேட்பது என்றில்லாமல் அவர்களுடைய பல ப்ரதிநிதிகளைத்தான் கேட்டிருக்கிறாரென்பது கவனத்துக்குரியது. ஏராளமான பாமர ஜனங்களை நேராக ராஜீய விஷயங்களில் கொண்டு வருவதில் அனேகத் தப்புத்தண்டாக்

கள், ஏமாற்று – மோசடிகள் நடந்துவிடலாம் என்பதை அலக்ஷ்யம் செய்வதற்கில்லை!

இப்படி ஸகல ஜன ப்ரதிநிதிகளிடமும் அபிப்பிராயம் கேட்டபின், தசரதர், ராமர் முதலான அரசர்கள் எப்படி முடிவு எடுத்தார்கள் என்று பார்க்க வேண்டும். Policy making (கொள்கை வகுப்பது), அனேகத் திட்டங்களைப் போடுவது என்பதாக முடிவுகள் செய்யும்போது அங்கே ஜனநாயக ஸமத்வத்துக்கு இடம் தரவில்லை. ஞான, சீல, வயோவ்ருத்தர் என்று சொன்னேனே அப்படிப்பட்ட அனேக யோக்யதாம்சங்களைப் பெற்ற பரம தர்மிஷ்டர்களான மந்த்ரிகளையே மூலஸ்தம்பமாகக் கொண்டுதான் தசரதரும், அவருக்கு முன்னாலிருந்த ரகுவம்ச ராஜாக்களும், பின்னால் வந்த ரகுராமனும் முடிவுகள் எடுத்திருக்கிறார்கள்!

பலவகை ஜனங்களின் பலவித அபிப்பிராயங்களையும், அவர்களில் யார் வாயையும் அடைக்காமல் உள்ளது உள்ளபடிக் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளத்தான் வேண்டும். பொதுஜன அபிப்பிராயத்தை ராமர் எப்படி வெகு முக்கியமான விஷயமாகக் கேட்டறிந்து வரச் செய்தார், அதற்காக எப்படித் தன்னுடைய ப்ரிய பத்னியையே த்யாகம் செய்தாரென்பது நமக்குத் தெரிந்ததுதானே? இப்போதுள்ள ஜனநாயகவாதிகளில் யாராவது அப்படி ஜன அபிப்பிராயத்துக்கு மதிப்புத் தருவார்களா என்று தெரியவில்லை. இதிலிருந்து அக்காலத்தில் ஜனங்களுக்கு ராஜா – ராணியைப் பற்றிக்கூட எவ்வளவு ஸ்வதந்த்ரமாக வாய்விட்டு அபிப்ராயம் சொல்ல உரிமை இருந்திருக்கிறது என்பதும் தெரிகிறது; அதுதான் உண்மை ஜனநாயகம்!

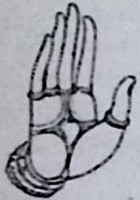
ஒரு நாய்கூட ராமரிடம் நியாயம் கேட்க நேராகத் தானே வழக்குக் கொடுத்திருப்பதாக உத்தர காண்டத்தில் வருகிறது. மனு தர்மப்படிப் பரிபாலனம் செய்த மனுநீதிச் சோழன் திருவாரூரிலிருந்து கொண்டு ஆட்சி நடத்தியபோது ஒரு மாடு ஆராய்ச்சி மணியை இழுத்துத் தன் கஷ்டத்தை விண்ணப்பித்துக் கொண்டது என்று கேட்டிருக்கிறோம். இப்படித் தங்கள் மனஸிலிருப்பதை எவரும் ராஜாங்கத்தின் உச்சஸ்தானத்துக்குத் தெரிவிக்க இடம் தருவதுதான் ஜனநாயகம்!

ஆனால், இந்த அபிப்பிராய ஸ்வதந்த்ரத்துக்கும், அதைச் சொல்லிக் கொள்ளும் ஸ்வதந்த்ரத்துக்கும் அதிகமாக ஜனங்களுக்கு உரிமை கொடுப்பது தேசநலமல்ல; ஆனபடியால் நிஜமான ஜனநாயகமும் அல்ல. ஜனங்களுக்குள் வித்யாஸம் பார்க்காமல் நல்லது செய்வதற்குத்தான் ஜனநாயகம், ஜனஸமூஹம் முழுவதும் சேர்ந்தே அமைந்த தேசத்துக்கு நன்மை செய்வதுதான் ஜனநாயகம் என்றால், அவர்கள் அபிப்ராயத்தை அறிவதோடு நிற்காமல், அந்த அபிப்பிராயங்களின் மேல் முடிவு எடுக்கிற தகாத பாரத்தையும் விஷயம் தெரியாத அவர்கள் மேலோ அல்லது அவர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் விஷயம் தெரியாத ப்ரதிநிதிகளின் மேலோ போடுவது ஜனநாயகமே ஆகாது. இதனால்தான் ஸகல ஜனங்களின் அபிப்ராயங்களையும் ஒளிவு மறைவில்லாமல் தெரிந்து கொண்டபின், முடிவு எடுப்பது என்பதற்கு நிரம்பத் தகுதி வாய்ந்தவர்களை மட்டுமே ராமராஜ்யத்துக்கு, தர்ம ராஜ்யத்துக்கு அடிகோலியவர்கள் துணை கொண்டார்கள்.

முடிவெடுக்கும் நிர்வாஹிகள் உள்பட எவருக்கும் தகுதியே நிர்ணயிக்காமல் அரசியல் நிர்ணயச் சட்டம் என்று ஒன்றைச் செய்து அதில் ஒவ்வொரு விதியாக கான்ஸ்டிட்யுவென்ட் அஸெம்ப்ளியில் பாஸ் செய்துகொண்டிருக்கிற – இப்போது நாம் செய்யக்கூடியது பழைய முறையை எடுத்துக்காட்டுவது தான். 'ராமாயணமா? அந்த த்ரேதாயுகத்து ஸமாசாரம் இப்போது சரிப்படாது' என்று ஒதுக்கிவிட்டுப் போகாமலிருக்கத்தான், 'இது த்ரேதா யுக ஸமாசாரம் மட்டுமில்லை. ஆயிரம் வருஷம் முந்திகூட சரித்திர ஆசிரியர்களெல்லாம் பாராட்டும் படிச் சிறந்த அரசியலறிவுடன் ஆட்சி நடத்திய சோழர் காலத்திலும் அந்த மாதிரியே ஜனநாயக தத்வம், திறமையான – தூய்மையான நிர்வாஹம் என்ற இரண்டையும் எந்த அளவில், எந்தவிதத்தில் இணைக்கலாமோ அப்படிச் செய்திருக்கிறார்கள்' என்று காட்ட ஆசைப்பட்டேன். வெள்ளைக்காரர்கள் தங்களுடைய எழுதப்படாத சட்ட சாஸனத்தை (unwritten constitution-ஐ)ப் பற்றிப் பெருமைப்படுகிறார்களென்றால், இந்தத் தமிழ் தேசத்தில் பிறந்த நமக்கோ ஆயிரம் வருஷத்துக்கு முன்பே உருவான – எழுதப்பட்ட சட்ட சாஸனம் (written constitution) இருக்கிறது; நன்றாகக் கல்லிலேயே பொறிக்கப்பட்ட சிலா சாஸனமாக இருக்கிறது என்று அதைவிடப் பெருமை

யாகக் காட்டமுடியும் என்பதற்காகக் கதை சொன்னேன்.

அது பழம்பெருமையாக மட்டும் நின்றுவிடாமல், ஆயிர வருஷத்துக்கு முந்திய சாஸனமே இன்றைய சாஸன கர்த்தாக் களுக்கும் வழிகாட்டியாவதற்கு ஸ்ரீ ராமச்சந்திரமூர்த்தி க்ருபை செய்வாராக!

போர் தீர்ந்து அமைதி காண

'ஒரு காலத்தில் தேவர்களும் அஸுரர்களும் ஒருத்தரோ டொருவர் சண்டை போட்டுக் கொண்டார்கள்' என்று சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் ஒரு கதை வருகிறது.★ இதற்கு நம்முடைய ஆசார்யாள் பாஷ்யம் பண்ணும்போது, "இங்கே தேவர்கள் என்று சொல்லியிருப்பது கர்மானுஷ்டானத்தால் பரிசுத்தி செய்யப்பட்ட இந்த்ரிய வ்ருத்திகளை (புலன்களின் ஓட்டங்களை)த்தான். அப்படியே அஸுரர்கள் என்பது வெறும் விஷய போகங்களுடன் (சிற்றின்பங்களுடன்) சம்பந் தப்பட்ட இந்த்ரிய வ்ருத்திகளைத்தான்' என்று சொல்கிறார். அப்புறம் இன்னும் ஸ்பஷ்டமாகவே, 'இங்கே கூறப்படும் தேவாஸுர யுத்தம் அனாதிகாலமாக ஸமஸ்த ப்ராணிகளில் ஒரு ஜீவன் விடாமல் எல்லாருக்குள்ளேயும் நடந்துகொண் டிருக்கிற போராட்டம்தான் (ஸர்வ ப்ராணிஷு ப்ரதிதேஹம் தேவாஸுர ஸங்க்ராமோ (அ) நாதிகால ப்ரவ்ருத்த:) என்கி றார். அதாவது ஜீவனுடைய இந்த்ரியங்களை வெளி விஷயங் களில் இழுத்துக் கொண்டு போகிற போக்குகளே அஸுரர்கள் என்றும் அவற்றை உள்முகப்படுத்தும் போக்குகள் தேவர்கள்

★ முதல் அத்யாயம், இரண்டாம் காண்டம்.

என்றும், ஒவ்வொரு ஜீவனுக்குள்ளும் இந்த இரண்டுக்கு மிடையே உண்டாகும் போராட்டம்தான் இங்கே உபநிஷத் சொல்கிற தேவாஸுரப் போர் என்றும் ஆசார்யாள் எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார்.

இப்படிச் சொன்னதால் அவர் இந்தக் காலத்தில், 'புராணம் எதுவும் நிஜமாக நடக்கவில்லை. அவையெல்லாம் உருவகக் கதைகள்தான், symbolical தான், allegorical stories தான்' என்று சொல்லும் கோஷ்டியைச் சேர்ந்தவரென்று நினைத்துவிடக் கூடாது. உபநிஷத்துகளிலேயே இன்னும் பல இடங்களில் தேவாஸுரர்களைப் பற்றி வருகிறது. உதாரணமாக, கேனோப நிஷத்தில் ★ பரமாத்மா தேவர்களுக்காக ஜயித்துக் கொடுத்த தாக வருகிறது. அங்கேயெல்லாம் ஆசார்யாள் தேவர்களை வெறும் உருவகமாகச் சொல்லவில்லை. ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில் 'தேவாதி கரணம்' என்பதற்குப் பாஷ்யம் பண்ணும்போது, 'பூலோகத்தில் நாம் இருக்கிற மாதிரி தேவலோகத்தில் தேவர் கள் இருக்கிறார்கள். இந்த்ரிய ஸுகவாஸிகளான அவர்களுக் கும் அபஜயம், அதனால் கஷ்டம், அஸூயை முதலியன இருக் கின்றன. ஆனபடியால் அவர்களும் நம்மில் சிலர் மாதிரி வைராக்யமடைந்து அதன்பின் ப்ரம்ம விசாரம் செய்து ஞானத் தினால் அத்வைத முக்திபெற இடமுண்டு' என்று ஸித்தாந்தம் செய்திருக்கிறார்.

ஆனால் வேத, உபநிஷத்துகளில் சில இடத்தில் ஒரு தத்வத்தைச் சொல்லவும் தேவர், அஸுரர் என்று உருவகமாகக் கதை கட்டுவது உண்டு. இதை 'அர்த்தவாதம்' என்பார்கள். அதாவது க்தைக்காகக் கதை அல்ல. தத்வார்த்தத்தைச் சொல்லவே கதை உபாயமாக்கிக் கொள்ளப்படுகிறது. மேலே சொன்ன சாந்தோக்யக் கதை இந்த வகையைச் சேர்ந்ததுதான் என்பது பகவத்பாதாள் அபிப்பிராயம். இங்கே 'தேவர்' என்பது இந்திரிய ஸுகவாஸிகளான ஒரு ஜீவ இனத்தைக் குறிக் காமல், இந்த்ரிய ஸுகத்தைவிட்டு நித்ய ஸுகத்துக்கு ஜீவனைத் திருப்பிவிடும் நல்ல சக்திகளைக் குறிக்கிறது. personify செய் கிறது. கீதையிலே 'தைவாஸுர ஸம்பத் விபாக யோகம்' என்று ஓர் அத்யாயம் இருக்கிறது. அதிலே பகவான் க்ருஷ்ண பரமாத்மா, தெய்விகக் குணங்கள் என்னென்ன, ஆஸுர குணங்

★ மூன்றாம் காண்டம்.

கள் என்னென்னவென்று ஜாபிதா போட்ட மாதிரிக் கோ(ர்)வையாகக் கொடுத்திருக்கிறார். பயமற்ற குணம், சுத்தமான ஸாத்விக எண்ணம் என்று ஆரம்பித்து தானம், தபஸ், நேர்மை, அஹிம்ஸை, ஸத்யம், த்யாகம், சாந்தம் பிறத்தியாரிடம் கொஞ்சமும் க்ரோதம், பொறாமை, த்ரோஹ சிந்தனை இல்லாமல் அவர்கள் என்ன தப்புப்பண்ணினாலும் க்ஷமித்துக் கொண்டு ஸர்வ பூதங்களிடமும் தயையோடு இருப்பது – என்றிப்படியானவற்றையெல்லாம் தைவீ ஸம்பத் என்கிறார். தைவீ ஸம்பத் என்றால் தெய்விகமான குணச் செல்வம். இந்தக் குணங்களைத்தான் சிலசமயங்களில் தேவ கணம் என்று சொல்லி அஸுர கணங்களோடு சண்டை போடுவதாக 'allegory' (ரூபகம், அதாவது உருவகம்) செய்வது. அஸுர கணம் என்பது இதே மாதிரி எந்த ஆஸுர குணங்களுக்கு ரூபகமாயிருக்கின்றன என்பதையும் சொல்கிறார். 'டம்பம், கர்வம், க்ரோதம், சுடுசொல், அஞ்ஞானம் ஆகியவை அஸுரத்தன்மையுள்ளவை. சாஸ்த்ரங்களில் 'இப்படிப் பண்ணு', 'இப்படிப் பண்ணாதே' என்று சொன்ன ப்ரவ்ருத்தி, நிவ்ருத்திகளுக்கு நேர்மாறாகப் பண்ணுவது; அனாசாரமாக, அஸத்யமாக, ம்ருக ப்ராயமாக இருப்பது' – என்றிப்படி ஆஸுர குணங்களுக்கு ஜாபிதா கொடுத்துக் கொண்டு போகிறார். ஸம்ஸாரக் கட்டிலிருந்து விடுவித்து மோக்ஷத்துக்குச் சேர்க்க உதவுகிற எல்லாம் தைவீ ஸம்பத் என்றும், இன்னும் கெட்டியாகக் கட்டிப் போடுவதெல்லாம் ஆஸுர ஸம்பத் என்றும் தெளிவாக விளக்கிவிட்டு, 'அப்பா அர்ஜுனா! 'இதிலே நாம் எதுவோ? எதிலே போய் விழுவோமோ?' என்று கவலைப்படாதேயப்பா! தைவீஸம்பத்துக்குப் பாத்ரனாகத்தான் நீ பிறந்திருக்கிறாய்' என்று ரொம்பக் கருணையோடு தைரியம் சொல்கிறார். இதிலிருந்து ஒரு ஜீவனை ஆச்ரயித்திருப்பவைதான் தேவாஸுர சக்திகளென்று தெரிகிறது!

நமக்கே இந்தத் தேவாஸுர யுத்தம் – அதாவது நமக்குள்ளே நடக்கிற போராட்டம் – நன்றாகத் தெரியத்தான் செய்கிறது. ஒரு பக்கம் யாரோ, 'நல்ல காரியம் பண்ணு, காமியாயித் திரியாதே, கோவிச்சுக்காதே, அஸுயைப்படாதே, கோயிலுக்குப் போ, த்யானம் பண்ணு, தொண்டு பண்ணு' என்று சொல்கிற மாதிரி இருக்கிறது. இன்னொரு பக்கம் இதற்

கெல்லாம் நேர் வித்யாஸமாக யாரோ நம்மைத் தூண்டுகிறது போல இருக்கிறது. துர்த[illegible] வசமாகப் பின்னாலே சொன்னவர் தூண்டிவிடுகிற வழியில்தான் நாம் முக்காலே மூணு வீசம் போகிறோம். அப்புறம் அழுகிறோம். அவமானப் படுகிறோம். பச்சாத்தாப்படுகிறோம். அந்த மாதிரி ஸமயங் களில் முதலில் சொன்ன குரலின்படி துளி நடக்கப் பார்க் கிறோம். மறுபடி இரண்டாவது குரல் பெரிசாகக் கேட்கிறது. சறுக்கி விழுகிறோம். மறுபடி அப்போதைக்கு ஒரு ஸத் ஸங்கல்பம் பண்ணிக் கொண்டு சறுக்கு மரத்தில் ஏறப் பார்க் கிறோம். ஒரே வழவழவப்பான சறுக்கு மரத்தில், ஏறுகிற வனும் எண்ணெயைப் பூசிக் கொண்டு, ஏறப்பார்க்கிற மாதிரி தான் நம் சுய யத்னம் இருக்கிறது. ஆனால், எங்கேயோ துளி அது இல்லாமலில்லை. 'யத்னம்' என்று செயல் முயற்சியாக அது வராதபோதுகூட 'இப்படி யத்னம் பண்ணு, இதற்கு வேறேயான வழியில் நீ போகிறது சரியில்லை' என்று உள்ளே யாரோ சொல்வது மட்டும் நடக்கிறது. மாறி மாறி நம்மைத் தப்புகளிலே தூண்டி விடுகிற சக்தியும் இதுவுமாகக் குஸ்தி போட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. அதாவது கெட்ட வ்ருத்தி களுக்கும் நல்ல வ்ருத்திகளுக்கும் நம் மனஸில் நித்யம் சண்டை நடக்கிறது.

வ்ருத்தி (vritti) என்றால் போக்கு, ஓட்டம். 'சித்த வ்ருத்தி' என்றால் நம் எண்ணங்களின் ஓட்டம். ஒவ்வொரு தினுஸான ஓட்டமும் ஒரு வ்ருத்தி. இப்படி க்ஷணத்துக்கு நூறு வ்ருத்தி நம் சித்தத்தில்! அதில் தொண்ணூறு கெட்ட வ்ருத்தி, பத்து நல்ல தாக இருக்கலாம். நல்ல வ்ருத்திதான் தேவர்கள். கெட்ட வ்ருத் திகள் அஸுரர்கள்.

தொண்ணூற்றொன்பது பெர்ஸென்ட் ஜயிப்பது அஸுரர் கள்தான். ஒரு பெர்ஸென்ட் தேவர்கள் ஜெயிக்கிறபோது பரம ஆனந்தமாயிருக்கிறது; ஏதோ ஒரு நிறைவு தெரிகிறது; ஹ்ருதயம் அப்போதுதான் ப்ரஸன்னமாக (தெளிவாக) இருக் கிறது. மறுபடி இருட்டு வந்து மூடுகிறது. அஸுரர்கள் ஜயிக் கட்டும் என்று தோன்றுகிறது. அவர்களும் ஜயத்துக்கு மேல் ஜயம் பெற்றுக் கொண்டே போகிறார்கள். கொஞ்சம் யோசித் துப் பார்த்தால், இத்தனை ஜயத்திலும் உள்மனஸு நிறையவே இல்லை, தெளியவே இல்லை, மேலும் கலங்கிக் குழம்பி

கும்பியாகத்தான் போயிருக்கிறது என்று தெரிகிறது. துக்கம் துக்கமாக வருகிறது. 'இப்படிப் புத்தி பாழாப்பேச்சே' என்று அழுகிறோம். 'இனிமேலே இப்படிப் பண்ணுவதில்லை' என்று தீர்மானம் செய்து கொள்கிறோம். தீர்மானம் ரொம்பப் பலமாக இருக்கிற ஸமயத்தில் மட்டும் அடுத்த தடவை அந்த மாதிரி உணர்ச்சிகள் ஏற்பட்டால் அதன் வேகத்தை மட்டுப் படுத்தித் தட்டிவிடுகிறோம். ஆனாலும் இப்படி ஒரு தடவை, இரண்டு தடவை தட்டிவிட்டாலும் அப்புறம் நமக்கே தெரி யாமல் அந்த வேகம் – அது எதுவோ ஒன்று – அது நம்மை அடித்துக்கொண்டு போக விட்டுவிடுகிறோம். இப்படி ஆஸுர சக்திகளின் ஆவேசத்தில் செய்கிற எல்லாம் பாபங்களாக நம்முடைய கர்மாக் கணக்குப் புஸ்தகத்தில் ஏறிவிடுகின்றன.

'யாரோ நம்முடைய பிடரியைப் பிடித்துத் தள்ளுகிற மாதிரி நாம் இப்படிப் பாபத்தைப் பண்ணுகிறோமே! இது எதனால்?' என்று இதைப்பற்றித்தான் அர்ஜுனன் (கீதையில்) பகவானைக் கேட்கிறான் (அத்யாயம் 3, ச்லோகம் 36):

அத கேந ப்ரயுக்தோ (அ)யம் சரதி பூருஷ: ।
அநிச்சநநபி வார்ஷ்ணேய பலாதிவ நியோஜித: ॥

வ்ருஷ்ணி என்பவர் கிருஷ்ணரின் மூதாதையரில் ஒருவர். வ்ருஷ்ணியின் குலத்தோன்றலானதால் அவரை 'வார்ஷ்ணேய' என்று கூப்பிட்டு அர்ஜுனன் கேட்கிறான். குந்தி பிள்ளை என்பதால் இவனை அவர், 'கௌந்தேய' 'கௌந்தேய' என்று கூப்பிட்டு உபதேசம் பண்ணுகிற மாதிரி இவன் அவரை, 'வார்ஷ்ணேய' என்று கூப்பிட்டுக் கேள்வி கேட்கிறான்!

பயத்துக்கு இடம் தரும் த்வைதம்

இதற்குமுன் அவர் அவனிடம், 'ஒவ்வொருத்தனும், அவன் ஞானவானாயிருந்தாலுங்கூட, தன் இயற்கைப்படிதான் நடப்பான். ப்ரக்ருதி என்கிற இயற்கையிலேதான் ஜீவன் தோன்றியிருக்க, ப்ரக்ருதி வேகத்தை ஒருத்தன் நிக்ரஹம் பண்ணுவதென்பது (அடக்குவது) எப்படி முடியும்? அதனால் அவரவர் இயற்கையை அனுஸரித்துப்போயே நாசூக்காக, க்ராஜுவலாக (ஒவ்வொரு படியாக) அதைச் சீர்திருத்தி உயர்த்துவதற்காக அவரவர் இயற்கைக்கும் ஏற்றபடி பல தொழில்களையும், அதற்குரிய வாழ்முறைகளையும் வர்ண விபாகம் செய்து 'ஸ்வதர்மம்' என்று கொடுத்திருக்கிறது. இதிலே ஒருத்தனின் ஸ்வதர்மம் இன்னொருத்தனுடையதைவிட ச்ரேஷ்டமாகத் தோன்றலாம். ஆனாலும் அது நன்றாகயிருக்கிறதே என்று இவன் தன்னுடைய ஸ்வதர்மத்தைவிட்டு அதற்குப் போனால் இவனுடைய ப்ரக்ருதி அதிலே இவன் ஒழுங்காகச் செயலாற்றவிடாது. விளைவாக அந்தத் தொழிலும் அந்த வாழ்முறையும் கெட்டு, இவன் தன் ஸ்வதர்மப்படிச் செய்திருக்க வேண்டிய தொழிலின் பலனும் ஸமூஹத்துக்கு நஷ்டமாகி ஒரே குழறுபடியாகிவிடும். ஆனதினாலே, தனக்காக ஏற்பட்ட தர்மம் அவ்வளவு சிறந்ததாகத் தோன்றாவிட்டாலுங்கூட, சிறந்ததான இன்னொன்றுக்குப் போவதைவிட இதையே அனுஷ்டானம் பண்ணுவதுதான் ச்ரேயஸ்' என்றெல்லாம் சொல்லி, முடிவாக ஒன்று ரொம்ப அழுத்தமாகச் சொன்னார். க்ஷத்ரிய தர்மத்தை விட்டுவிட்டு, 'யுத்தம் வேண்டாம்; இந்த ஜீவஹிம்ஸையை விடப் பிச்சை வாங்கிச் சாப்பிடுவதை மேல்' என்று பிராமண சன்னியாஸியின் தர்மத்துக்குப் போக நினைத்த அர்ஜுனனுக்கு நன்றாக உறைக்கிற மாதிரி, 'ஸ்வதர்மத்தைப் பண்ணிச் செத்தாலும் அதுவே ச்ரேயஸ். பிறனுடைய தர்மத்தில் போவது பெரிய பயத்தில் கொண்டுவிடும்' என்று முடித்தார்.

பயம் என்றால் என்ன? 'நமக்கு என்ன ஆயிடுமோ? ஏதாயிடுமோ?' என்று நிம்மதியில்லாமல் தவிப்பதுதான் பயம். 'நம்மை எதுவும் என்னவும் பண்ண முடியாது; அசைக்க முடியாது' என்று ஸ்திரமாக ஒரு ஸ்தானத்தில் நம்மை அமர்த்திக் கொள்கிறவரையில் பயம் இருந்துகொண்டே இருக்கும். அப்படி ஜீவனை ஆட்டமில்லாத நிம்மதியான ஒரு ஸ்தானத்தில் சாச்வதமாக இருக்கச் செய்வதுதான் மோக்ஷநிலை என்பது. நமக்கு அன்னியமாக எதுவோ ஒன்று இருக்கிறவரைக்கும், 'அது நம்மை என்ன பண்ணிவிடுமோ? நாம் நிம்மதியின் ஸௌக்கியத்திலேயே ஸ்திரமாக இருக்கமுடியாதபடி அதனிடமிருந்து என்ன கெடுதல் வருமோ?' என்ற எண்ணம், அதாவது பயம், இருந்துகொண்டே இருக்கும்.

'நாம் ஒன்று; நமக்கு இரண்டாவதாக இன்னொரு அன்னிய வஸ்து, அனேக அன்னிய வஸ்துக்கள் உள்ளன' என்ற வேறு பாட்டுக்குத்தான் 'த்வைதம்' என்று பெயர். 'த்வி' (Dvi) என்றால் இரண்டு. 'Two' என்பது அதிலிருந்து வந்ததுதான். உச்சரிப்பு 'டு' என்று இருப்பதால், இந்த சம்பந்தம் பளிச்சென்று புரியாமலிருக்கலாம்; ஸ்பெல்லிங்கைப் பார்த்தால் புரிந்துவிடும். T-W-O என்பது D-V–I சம்பந்தமுடையதாகத் தெரிகிறதல்லவா?

த்வைதமிருந்தால் அப்போது ஒன்றுக்குத் தன்னைவிட வேறாக உள்ள இன்னொன்றால் பயம் ஏற்பட இடமுண்டு. எப்போது த்வைதம் போய், தனக்கு வேறாக எதுவுமே இல்லை என்று தெரிந்து கொள்கிறோமோ, வேறில்லாத தானாகிய ஆத்மாவில் ஆணி அடித்தாற்போல் நம்மை ஸ்திரமாக அமர்த்திக் கொள்கிறோமோ, அப்போதுதான் பயம் போகும். இப்படி த்வைதமில்லாமல் ஆவதுதான் அத்வைதம்.

வேதம் சொல்கிற மோக்ஷம் அந்த அத்வைத அனுபவந்தான் என்று நம்முடைய ஆசார்யாள் ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம், உபநிஷத்துகள், கீதை ஆகியவற்றுக்குப் பாஷ்யம் செய்து நிலைநாட்டியிருக்கிறார். அத்வைதம்தான் மோக்ஷம். அது பயமில்லாத, அபயநிலை.

இந்த விஷயத்தை உபநிஷத்துகளில் சொல்லியிருக்கிறது. ஒன்றேயான ஸத்யவஸ்துவில் – மெய்ப்பொருள், ஆத்மா, ப்ரஹ்மம் என்றெல்லாம் சொல்வது அதைத்தான்; அந்த ஸத்ய வஸ்துவில் – எப்போது ஒருவன் அதற்கு அன்னியமாக இன்னொன்றைப் பேதம் செய்து பார்க்கிறானோ அப்போதே அவனுக்குப் பயம் ஏற்பட்டுவிடுகிறது என்று தைத்திரீய (உபநிஷ)த்தில் சொல்லியிருக்கிறது●. ப்ருஹதாரண்யகத்திலும் ஓர் இடத்தில்★. ப்ரஜாபதியானவர், 'எனக்கு அன்னியமாக எதுவும் இல்லாதபோது எனக்கு எதைக் குறித்துப் பயம் ஏற்படும்?' என்று கேட்டதாகச் சொல்லிவிட்டு, 'இன்னொன்று இருந்தால்தான் த்விதீயமான அதனிடமிருந்து பயம் உண்டாகிறது' என்று முடித்திருக்கிறது.

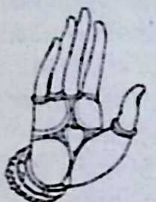
இப்படிச் சொன்னதால் அத்வைதமாகப் போய்விட்டால் பயமே இல்லை என்று ஆகிவிடுகிறது. இப்படி ஒன்றிலிருந்து inferenceஆக (அனுமானமாக) அந்த முடிவை draw பண்ணிக் கொள்ளும்படி நம்மை விடுவதோடு நிற்காமல், டைரக்டாகவே அத்வைதம்தான் அபயநிலை என்றும் உபநிஷத்துகள் பல இடங்களில் உபதேசிக்கின்றன. தைத்திரீயத்திலேயே சற்று முன்னாடி சொன்னதற்கு இரண்டு மூன்று மந்திரம் முந்தி, ★ மனோ வாக்குகளால் எட்ட முடியாததான அத்வைதமான ப்ரஹ்மானந்த நிலையைச் சொல்லிவிட்டு, அதை அடைந்தவன் ஒருபோதும் பயப்பட மாட்டான் என்று நேரடியாகக் கூறியிருக்கிறது. அப்புறம் 'ஆனந்தவல்லி' என்ற அந்தப் பகுதியை முடிக்கிற இடத்தில் மறுபடியும், மனோவாக்குகளால் எட்டமுடியாத ப்ரஹ்மானந்த அத்வைத நிலையை அடைந்தவன் ஓர் இடத்திலும் பயப்பட மாட்டானென்று சொல்லியிருக்கிறது. முதலில் காலத்தில் ஒருபோதும் ('கதாசன') பயப்பட மாட்டான் என்றும், அப்புறம் ஓர் இடத்திலும் ('குதச்சன')

● தைத்திரீய உபநிஷத்தின் ஆனந்தவல்லி எனும் பகுதியில் ஏழாவது மந்த்ரம்.

★ முதல் அத்யாயம், நாலாம் ப்ராஹ்மணம், இரண்டாவது மந்த்ரம்.

★ ஆனந்தவல்லி நான்காம் மந்த்ரம்.

பயப்பட மாட்டான் என்றும் சொன்னதால், இப்போது ஸயன்ஸில் ஸகல தத்வங்களையும் அடக்கிக்கொண்டு விடும் இரண்டு ஆதார வஸ்துக்கள் என்று சொல்லும் Time, Space இரண்டையும் சொன்னதாகிவிடுகிறது. இதேபோல ப்ரஹதாரண்யகத்திலும் (நான்காம் அத்யாயத்தின் நான்காம் பிரிவான) சாரீரக ப்ராஹ்மணம் எனும் ஸெக்ஷனின் கடைசி மந்த்ரங்களில் ஆத்மஞானியை வர்ணித்துவிட்டு முடிவாக, ப்ரஹ்மமேயான ஆத்மா அஜரமானது (மூப்பில்லாதது), அமரமானது, அம்ருதமானது என்று அடுக்குமொழியில் சொல்லி, இவற்றோடு அது அபயமானது என்றும் கூறியிருக்கிறது. மறுபடியும் தனியாக எடுத்து, 'ஆமாம், ப்ரஹ்மம் என்றால் அபயம்தான். தன் ஆத்மாவை ப்ரஹ்மமாகத் தெரிந்துகொண்டவன் பயமேயில்லாதவனாகிறான்' என்று முத்தாய்ப்பு வைத்திருக்கிறது.

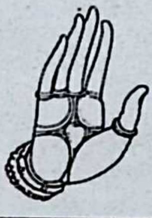
அபயம்-மோக்ஷம்; பயம் – ஸம்ஸாரம்

மோக்ஷ ஸ்தானம் அபயம் என்பதால் பயம் என்பது எந்த ஸ்தானத்தைக் குறிக்கும் என்று கண்டுபிடித்துவிடலாம். பயமும் அபயமும் ஒன்றுக்கொன்று 'ஆப்போஸிட்'. அதனால், பயத்தின் ஸ்தானம் மோக்ஷத்துக்கு 'ஆப்போஸிட்'டாக இருக்க வேண்டும். மோக்ஷம் என்றால் 'விடுபட்ட நிலை'. அதற்கு ஆப்போஸிட் 'கட்டுப்பட்ட நிலை'. இதைப் 'பந்தம்' என்பார்கள். பந்த-மோக்ஷம் என்று சொல்வது வழக்கம். லோக வாழ்க்கையான ஸம்ஸாரம்தான் பந்தம். ஸம்ஸார பந்தம் என்று சேர்த்தே சொல்கிறோமல்லவா? அதனால் பயம் என்பது சம்ஸாரத்தைக் குறித்துத்தான். இந்தத் தடவை ஜன்மா வந்துவிட்டது. இந்த ஜன்மா முடிந்து சரீரம் போய்விட்ட பிறகாவது இன்னொரு ஜன்மா, மறுபடியும் சரீரம் என்று வராமலிருக்க வேண்டும். அதாவது மறுபடி ஸம்ஸார பந்தத்தில் சிக்கிக் கொள்ளாமல் விடுபட்டு மோக்ஷ ஸ்தானம்

சேர வேண்டும். செத்தபின் 'புனரபி ஜனனம்' .வந்துவிடுமோ என்பதுதான் பெரிய பயத்துக்குரிய விஷயம். 'பெரிய பயம்' என்று நான் சொன்னதையே பகவான் 'மஹத் பயம்' என்று ஓர் இடத்தில் சொல்லியிருக்கிறார்★. கர்மயோகம் என்பதாகப் பலனில் ஆசையில்லாமல் சாஸ்த்ரம் விதித்த கர்மாக்களை வழுவறப் பண்ண வேண்டும் என்று உபதேசிக்க வந்த பகவான் இந்த நிஷ்காம்ய கர்ம யோகத்தைக் கொஞ்சம் பின்பற்ற ஆரம்பித்தாலும் போதும், அது பெரிய பயத்திலிருந்து ('மஹதோ பயாத்') காப்பாற்றிவிடும் என்கிறார்:

ஸ்வல்பமப்யஸ்ய தர்மஸ்ய த்ராயதே மஹதோ பயாத்

காம்ய கர்மமாக ஸ்வய ஆசையின்மீதே பண்ணும் கர்மா தான் ஜீவனை ஸம்ஸாரத்தில் கட்டிப் போடுவது. நிஷ்காம்ய கர்மமோ இந்தக் கட்டை அவிழ்த்துக்கொள்ள உதவி பண்ணுவது. ஆகையினால் மஹா பயத்திலிருந்து அது காப்பாற்றும் என்று பகவான் சொல்லும் இடத்தில் 'மஹாபயம்' என்பது ஸம்ஸார பயம்தானென்று ஆசார்யாள் பாஷ்யம் பண்ணியிருக்கிறார்.

நரக பயம்

கட்டவிழ்த்துவிட்டால் மோக்ஷம். கட்டிலேயே இருக்கப் பண்ணுவது என்றால் மறுபடி ஜன்மா எடுத்து சம்சாரத்தில் உழலும்படிச் செய்வது. செத்த அப்புறம் இப்படி இன்னொரு உடம்பிலே போட்டுக் கட்டிவிடுவானோ என்ற பயம். இதிலேயே கிளை விடுவதாக இன்னொரு பயம், செத்ததற்கு அப்புறம் நரகத்திலே போய் மஹா கஷ்டப்பட வேண்டியிருக்குமோ என்பது. கர்மா மூட்டை சாதாரணத் தப்புகள் உள்ளதாயிருந்தால் இந்தப் பூலோகத்தில் மறு ஜன்மா எடுப்பதோடு

★ கீதை 2.40

போகும். இதுவே பெரிய கஷ்டந்தான். ஸம்ஸார பந்தந்தான். ஆனதால் பயத்துக்குக் காரணமாகிறது. ஆனால், சாதாரணத் தப்போடு போகாமல் மஹா பாபங்களைச் செய்து நாம் மூட்டை கட்டிக் கொண்டிருந்தாலோ, செத்துவிட்டு, மறுபடி இந்த லோகத்திலேயே இன்னொரு உடம்பு எடுப்பதற்கு முந்தி, இதைவிட ரொம்ப ரொம்பக் கஷ்டம் தருவதான நரக லோகத்துக்குப் போய் சொல்ல முடியாத சித்ரவதைகள் படவேண்டும். மனுஷ உடம்பால் தாங்கமுடியாத சித்ரவதைகளைத் தாங்கி அவதிப்படுவதற்காகவே யாதனா சரீரம் என்ற ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டு நரகத்திலே போய்ப் படாதபாடு படவேண்டும்.

ஆகையால் மோக்ஷத்துக்கு 'ஆப்போஸிட்' ஸம்ஸாரம் என்றால், அதிலும் ரொம்ப 'ஆப்போஸிட்'டாக இருப்பது நரகம். ஆகையினால், பூர்வசாஸ்த்ரங்களில், 'பயங்கரமானது', 'கஷ்டமானது' என்று வருகிற இடங்களில் நரகத்திலே தள்ளுவதையே இவை குறிப்பதாக ஆசார்யாள் பாஷ்யம் பண்ணுவதுண்டு.

ஏக ஸத்யமாக ஆகாமல் த்வைதமாக இருக்கிறவரையில் இன்னொன்றால் பயம் ஏற்படுகிறது என்று பார்த்தோம்.

ஏக ஸத்யமாக ஆவதுதான் மோக்ஷம் – பரிபூர்ணமாக விடுபட்ட நிலை வீடு, விடுதலை என்பது.

'எதிலிருந்து விடுதலை, ஸ்வாமிகளே?'

'ஸம்ஸாரத்திலிருந்து.'

'இந்த ஸம்ஸாரத்தில் எதனால் கட்டுப்பட்டோம்?'

'கர்மாவினால்! இது தெரியவில்லையா அப்பா?'

'எதனால் கர்மா பண்ணினோம்?'

'ஆசைகளைப் பூர்த்தி பண்ணிக் கொள்வதற்காகத்தான்.'

'ஆசை எதனால் உண்டாயிற்று?'

மனஸ் என்று ஒன்று இருப்பதால், மனஸ்தான் இந்த்ரியங்க

ளின் வழியாகத் தன் ஆசைப் பூர்த்திக்கான அனுபவங்களை, அனேகக் காரியங்களின் மூலம் பெறுகிறது. சினிமா பார்ப்பது, வம்பு பேசுவது, கண்ட வஸ்துக்களைத் தின்னுவது என்று அனேகக் காரியங்கள்.

'அப்படியானால் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுதலை என்றால் மனஸிலிருந்தே விடுபட வேண்டும் என்றுதானே ஆகும்?'

'ஆமாம், அப்படித்தான்.'

'ஆனால் மனஸ் போய்விட்டால் நமக்கு ஒன்றுமே தெரியாதே! அது போனால் நாமே போய்விட் மாதிரிதானே? அப்புறம் மோக்ஷ ஆனந்தம் என்று ஒன்றை யார் அனுபவிப்பது? இல்லாவிட்டால், மோக்ஷம் என்பது தூக்கம், மூர்ச்சை மாதிரி எதுவும் தெரியாமல் ஜடம் மாதிரி ஆகிவிடுவதுதானா?'

இல்லை, இல்லை. அதுவே நிஜமான ஆனந்தம்; சாச்வதமான மாறாத ஆனந்தம். ப்ரஹ்மானந்தம், ஆத்மானந்தம் என்றே சொல்லப்படும் பேரின்பம். பரக்ருதத்தில் (நடைமுறையில்)கூட, நாம் ரொம்பவும் இன்பமான ஓர் அனுபவம் பெற்றால், 'ப்ரஹ்மானந்தமாயிருந்தது' என்றுதானே சொல்கிறோம்? ப்ரஹ்மம் இப்படிப்பட்டதா, இப்படிப் பட்டதா என்று தபஸ் பண்ணிப் பண்ணிப் பார்த்து, ஒவ்வொரு நிலையில் ஒவ்வொன்றை ப்ரஹ்மம் என்று நினைத்த ப்ருகு, முடிந்த முடிவான நிலையில் ஆனந்தம்தான் ப்ரஹ்மம் என்று தெரிந்து கொண்டார் என்று தைத்திரீயம் சொல்கிறது. அதனால் இந்த விஷயத்தைச் சொல்லும் செக்ஷனுக்கே 'ஆனந்தவல்லி' என்று பெயர்.

'எல்லாம் ஸரி, அனுபவிப்பதற்கு மனஸ் என்று ஒன்று இல்லாவிட்டால் ஆனந்தம் எப்படித் தெரியும், ஸ்வாமிகளே?'

இங்கேதானப்பா த்வைத – அத்வைத ஸமாசாரம் வருகிறது. மனஸுக்கு இன்னொன்றைத்தான் தெரியும். தன்னைத் தெரியாது. மஹா ஸாமர்த்யத்தோடு எதையெதையோ

தெரிந்து கொள்கிற அது தன்னையே தெரிந்து கொள்ள முடியாத மஹா அசடாக இருக்கிறது! நீயே ஆலோசித்துப் பாரப்பா, புரியும். மனஸினால் அதற்குப் புறம்பான விஷயங்களைத்தான் நினைக்கவும், புரிந்து கொள்ளவும், அனுபவிக்கவும் முடிகிறது. நீ எத்தனையோ நினைக்கிறாய், எழுதுகிறாய், தெரிந்து கொள்கிறாய், எக்ஸ்பீரியன்ஸ் பண்ணுகிறாய், ஆனால் இதை எல்லாம் செய்யும் உன் மனஸ் என்னவென்று உனக்குப் புலப்படுகிறதோ? அதை நிறுத்திவைத்து இன்னதென்று தன்னைத்தானே பார்த்து அறிந்துகொள்ளும்படிப் பண்ண முடிகிறதோ? இந்த நிமிஷம் நல்லதாய்த் தெரிகிற மனஸ் அடுத்த நிமிஷம் மஹா கெட்டதாய் விடுகிறது. இந்த ஸெகன்ட் ஸந்தோஷமாயிருக்கும் மனஸ் அடுத்த ஸெகன்ட் துக்கம் கொண்டாடுகிறது. இந்த க்ஷணம் ஏதோ கொஞ்சம் சாந்தமாயிருக்கிற மாதிரித் தோன்றுகிற இந்த மனஸு அடுத்த க்ஷணம் அப்படியிருக்குமா என்று தெரியவில்லை. இந்த மனஸ் என்பது என்ன? புரியவே இல்லை. 'இதனால்தான் ஜீவனுக்கு எல்லா அனுபவமும் ஏற்படுகின்றன. இது வேலை செய்யாமல் தூங்கிப்போனால், அல்லது மூர்ச்சை போட்டு விழுந்துவிட்டால் எந்த அனுபவமுமேயில்லை' என்பதால் இதுவேதான் நாம் என்று தோன்றுகிறது. அப்படித்தான் நினைத்து நீ கேள்வி கேட்டாய்.

'ஆமாம் அப்படித்தான் நினைத்தேன். அப்படி இல்லை என்று நீங்கள் இன்னமும் காட்டவில்லை.'

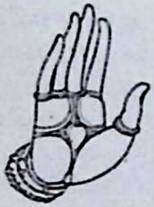
ஸரி; தூக்கத்தின்போது, மூர்ச்சையின்போது உனக்கு எந்த அனுபவமும் இல்லை என்பது ஸரி. நாமிருக்கிறோம் என்பது உனக்குத் தெரியத்தான் இல்லை. ஆனால் நீ அப்போது நிஜமாகவே இல்லாமல் போய்விட்டாயா, என்ன? அப்படியானால், தூக்கத்துக்கு அப்புறம் எப்படி முழித்துக் கொண்டாய்? தூக்கம் கலைந்து எழுந்த அப்புறம் அப்படி ஜடமாகக் கிடந்ததற்கும் சேர்த்து வைத்து எப்படிக் காரியம் செய்ய ஆரம்பித்தாய்? மூர்ச்சையைப் பற்றியும் இப்படியே யோசித்துப்பார். தூக்கத்துக்கும், மூர்ச்சை போடுவதற்கும் முந்தி நீயாக இருந்த ஆஸாமியேதான் தூக்கம் கலைந்த பிற்பாடும், மூர்ச்சை தெளிந்த பிற்பாடும் நீயாக இருப்பது என்பதும் தெரிகிறதோல்லியோ? அப்போது உனக்கிருந்த அபிப்ராயங்கள், அனுபவங்

கள் உறவுமுறைகள் எல்லாம் இப்போதும் தொடர்ந்து வருகின் றன அல்லவா? அந்த உடம்பேதானே இப்போதும் உன் உடம் பாயிருக்கிறது? இதெல்லாவற்றுக்கும் மேலாகத் தூங்குகிற போதும், மூர்ச்சை போட்டுக் கிடந்தபோதும் உன் உயிர் இருக் கத்தானே செய்தது? ரத்த ஓட்டம், தேஹத்தில் உஷ்ணம், ச்வாஸம் எல்லாம் இருக்கத்தானே செய்தன? அதனால் மனஸ் இல்லாதபோது நீ இருக்கத்தான் இருந்தாய். அதாவது 'நான் நான்' என்று மனஸ் உள்ளபோதுதான் நாம் இருப்பதை நம் மால் தெரிந்து சொல்லிக் கொள்ள முடிகிறதென்றாலும், மனஸ் இல்லாத போதும்கூட நாம் இருந்து கொண்டுதானிருக் கிறோம்.

மனஸை வைத்துத்தான் ஸகல எண்ணமும், உணர்ச்சியும்; இவை இல்லாதபோது ஜீவன் ஜடத்துக்கு ஸமானம்தான் என்பதால் மனஸைத்தான் 'நாம்' என்று நினைக்கத் தோன்று கிறது. ஆனால் இது இல்லாமலும் நம்மை ஜடமாகவோ, கிடமாகவோ எதுவோ ஒன்றாக உயிரோடு இருக்கப் பண்ணு வதாக இன்னொன்று இருக்கிறது என்னும்போது அதுதான் நம்முடைய நிஜமான 'நாம்' என்று ஆகிறது. எப்படியென் றால், மனஸ் இல்லாதபோதும் அது இருக்கிறது; ஆனால் அது இல்லாமல் போனால் மனஸும் இல்லாமல் போய்விடுகிறது. சரீரத்தை விட்டு உயிர்த் தத்வம் போய்விட்ட பிறகு அந்தச் சரீரத்துக்கு உணர்ச்சியும் போய்த்தானே விடுகிறது? பிணத் துக்கு மனஸ் உண்டா? ஸரி, சரீரத்தை விட்டுப்போன உயிர்த் தத்வம் இந்த சரீரத்தில் இல்லாமல் போனாலும், தானே அடியோடு இல்லாமல் போய்விடுகிறதா என்றால் இல்லை. அதுதான் உயிராயிற்றே, அப்படியிருக்க அதுவே எப்படிச் சாக முடியும்? இதே மாதிரி, சரீரம் சாவதோடு மனஸும் செத்து விடுவதில்லை. கர்மாக்களை அனுபவிப்பதற்காக ஜீவன் இன்னொரு பிறப்பு எடுக்கும்போது, புதுப்பிறவியில் அது மறுபடியும் வேலையை ஆரம்பித்துவிடுகிறது. புதுப்பிறவி உண்டாகிறது என்னும்போதே உயிர்த் தத்வம் மறுபடி ஓர் உடம்பில் வேலை செய்ய ஆரம்பித்து விடுகிறது என்று ஏற்பட்டு விடுகிறது. ஓர் உடம்பை விட்டுப்போன உயிர் இன்னொரு உடம்பை எடுத்துக் கொள்கிறது. மனஸும் இப்ப டிப் பண்ணுகிறது. அந்த மனஸையும் இந்த உயிர் தத்வந்தான்

தன்னோடு சேர்த்து எடுத்துக் கொண்டு போய் இன்னொரு உடம்பிலிருந்து வேலை செய்ய வைக்கிறது!

மனஸ் வேலை செய்யாத நித்திரை, மூர்ச்சை முதலான ஸமயங்களிலும் உயிர் இருக்கிறது; ஆனால் உயிர் இல்லாத சரீரத்தில் மனஸ் வேலை செய்ய முடியவே இல்லை; அப்போது உடம்பும் அழுகி, கெட்டு, வீணாய்விடுகிறது என்பதிலிருந்து உயிரை ஒட்டிக்கொண்டுதான் மனஸ் வாழ முடியும், உடம்பும் வாழ முடியும், தனியாக அவற்றால் ஜீவிக்க முடியாது என்று தெரிகிறது. உடம்பை நாசம் பண்ணிவிட்டு உயிர் இன்னோர் உடம்பில் பிரவேசித்த பிற்பாடு, ஆனால் பிற்பாடுதான், மனஸ் அந்தப் புதிய உடம்பிலே வேலை தொடங்குகிறது என்பதிலிருந்தும் உயிர்தான் மனஸூம் தனக்கு அடிப்படையாகப் பற்றி வாழும் தத்வமென்பது 'கன்ஃபர்ம்' ஆகிறது.

மனக் கலப்பில்லாத உயிர் உணர்வு

அந்த உயிர் மனஸின் கலப்பு இல்லாமல், மனஸின் எண்ணங்கள், இந்த எண்ணங்களின் விளைவாக ஏற்படும் கர்மா ஆகியவற்றின் பந்தம் இல்லாமல் தனியாக இருப்பதை உணர்வதுதான் அத்வைத மோக்ஷம். அது ஜட ஸ்திதி அல்லவே அல்ல. 'ஜீவன்' என்பதே 'உயிர்' என்பதாயிருக்க, அந்த உயிர் தத்வம், எப்படி ஜீவனில்லாத ஜடமாக இருக்க முடியும்?

'பின்னே மனஸின் கலப்பு இல்லாமல் அது மாத்ரம் இருந்த ஸ்திதிகளான நித்ரையிலும், மூர்ச்சையிலும் கொஞ்சங்கூட உணர்ச்சியே இல்லாமல் ஜடம் மாதிரித்தானே கிடந்தோம்?'

உணர்ச்சி இல்லாமல் ஜடம் மாதிரிக் கிடந்ததென்பது வாஸ்தவம் அப்பா. ஆனால் இப்படி இருந்தது மனஸ்தான்;

உயிர் இல்லை. மனஸின் கலப்பில்லாத ஸ்திதி என்று நீயே சொன்னபடி, மனஸ் அப்போது உயிரைவிட்டுப் பிரிந்திருந்தது. அதனால், உயிரின் ஜீவசக்தி மனஸில் இல்லாமலிருந்தது. இக் காரணத்தாலேயே மனஸ்தான் ஜடமாயிற்று. உயிர் அப்போதும் ஜீவசக்தியோடு இருக்கத்தான் செய்திருக்கிறீது. அதனால் தான் ஹ்ருதயம், ச்வாஸ கோசம் முதலானவற்றை அது வேலை செய்ய வைத்திருக்கிறது. இப்போது பகவான் செய்கிற பெரிய மாயையிலே நம் எல்லோருக்கும் மனஸின். உணர்ச்சியையே புரிந்துகொள்ள முடிகிறது; மனஸால் எதை உணர முடியுமோ அதையே நமதாக க்ரஹித்துக் கொள்ள முடிகிறது. அதனால் தான் மனஸ் நின்றுபோனபின் உயிர் எப்படி இருக்கிறது என்பதைப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. நமக்கு எது புரிவிக்கும் கருவியாயிருக்கிறதோ, அது வேலை செய்யாமல் நின்று போன விட்டு எதை எப்படிப் புரிந்து கொள்வது? நாம் கண்ணை மூடிக் கொண்டவுடன் லோகம் தெரியாமல் போகிறாற்போல, நம் மனஸ் வேலை நிறுத்தியவுடன் நம்மால் எந்த அனுபவமும் பெற முடியவில்லை. அதனால் ஜடமாய்விட்டதாக நினைக்கிறோம். ஆனால் நாம் கண்ணை மூடிக்கொண்டவுடன் நிஜமாகவே லோகம் இல்லாமல் போய்விட்டதா என்ன? கடிகாரம் நின்று போய்விட்டால் நமக்கு 'டைம்' தெரியவில்லை; அதனால் காலமே நின்று போனதாகுமா என்ன?

மனஸ் போனபின் உள்ள உயிர்தத்வத்துக்கும் உணர்ச்சி இருக்கிறது. அதுதான் ஸத்யமான, சாச்வதமான உணர்வே! 'பேர் உணர்வு' என்று அதைத்தான் சொல்கிறார்கள். சைதன்யம், ஞானம் என்பதும் அதைத்தான். அதற்கு ஞானம் இருக்கிறது என்பதுகூட ஸரியில்லை. அதுவே ஞானம், சைதன்யம், சித் ஸ்வரூபம், சின்மாத்ரம் என்றும் சொல்வார்கள். இங்கிலீஷிலும் அழகாகச் சொல்கிறார்கள்: மனஸ் அனேக விஷயங்களை உணருவதை, 'அது conscious – ஆக இருக்கிறது' என்று சின்ன 'c' போட்டுச் சொல்கிறார்கள்; ஜீவனுடைய ஜீவனான நிஜ தத்வம் தானே உணர்வாக இருப்பதை காபிடல் C போட்டு Consciousness என்கிறார்கள்.

'மனஸில்லாதபோதும், அதற்கும் மேலான நம்முடைய உயிர் தத்வமாயிருப்பதுதான் நிஜத்தில் நாமாக இருக்க வேண்டும். அதை அண்டியே தனக்கு ஜீவகளையைப் பெறுகிற மனஸ்

நிஜ நாமாக இருக்க முடியாது. (உடம்பும் இப்படியே நிஜநாமாக இருக்க முடியாது.) மனஸ் இல்லாமல் நாம் இருக்கிற நிலை உண்டு, ஆனால் உயிர் இல்லாமல் இருக்கவே முடியாது என்பதாலேயே உயிர்தான் நாம் என்றாகிறது. ஏனென்றால், மனஸ் நாமென்றால், தூக்கத்தில் அது இல்லாத தால் நாமே இல்லை என்று ஆகிவிட வேண்டுமே! அப்படி ஆகவில்லையே!

ஆத்ம உணர்வும், மனோ வாழ்க்கையும்

இப்படியாக வேறே ஒரு நிஜ நாம் இருக்கிறது. அது எப்படி ஞானமயமாய், ஆனந்தப் பேருணர்வாயிருக்கிறது என்று நமக்குத் தெரியாதபடி மாயையானது மனஸின் திரை யைப் போட்டு, மனஸின் அனுபவங்களை மட்டுமே ஜீவன் தனதாக நினைத்து, பெற்று, அனுபவிக்கும்படியாக வைத்திருக் கிறது.

நிஜ நாமாக இருந்து அதன் உணர்வை அறிய வேண்டும், அதுவாகவே ஆகவேண்டும் என்று நாம் ஸதா ஸர்வகாலமும் விரும்பி, தவித்து, பாடுபட்டு ஸாதனை, ஆத்ம விசாரம் பண்ணிக்கொண்டு, மாயைத் திரையைப் போட்டிருக்கும் பக வானிடமே அதை விலக்கும்படி ப்ரார்த்தனை செய்து கொண் டேயிருந்தால் நிஜமாகவே மனஸ் உருகிக் கரைந்து போய் விடும்; எது நம்முடைய நிஜ ஸ்வரூபமோ அந்த ஆத்மா ப்ரகாசிக்க ஆரம்பித்துவிடும். தூக்கத்தையும் மூர்ச்சையையும் போலில்லாமல், 'மனஸ் போனதால் அறிய முடியவில்லை, உணர முடியவில்லை' என்று இல்லாமல் அப்போதுதான் இதற்கு மேம்பட்டதாகத் தன்னைத்தானே அறியும் அறிவாக வும், தன்னைத்தானே உணரும் ஆனந்த ஸ்வானுபூதியாகவும் இருக்கலாம். தன்னை உணர்ந்து அறிவதே அங்கே ஆனந்தம்; தானே ஆனந்தம்!

இப்போது நாம் எதோடு நம்மையே ஐடின்டிஃபை பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறோமோ (அதுவேதான் நாமாக்கும் என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறோமோ) அந்த மனஸுக்குத் தன்னைத் தெரியவே தெரியாது. பிறவற்றைத்தான் தெரிந்து கொள்ள முடியும் என்பதற்குக் 'கான்வர்ஸா'க (எதிர்வெட்டாக), நம்முடைய நிஜ ஸ்வரூபமான ஆத்மாவாக உள்ளபோது தன்னை மட்டுந்தான் தெரியும்; பிற வஸ்து எதுவுமே தெரியாது.

தெரியாதது மட்டுமில்லை; ஆத்மாவுக்கு வேறான பிற வஸ்து என்று ஒன்று இல்லவே இல்லை என்பது ஞானவிசாரம் செய்தால் தெரியும். ஆத்மானுபவ நிலையில் வேறொரு வஸ்து தெரியவில்லை என்றால், அது ஒருவன் கண்ணை மூடிக்கொள்ளும்போது லோகம் வெளியில் இருந்து கொண்டிருந்தாலும் அவனுக்கு மட்டும் தெரியாமற் போவதுபோல மட்டுமில்லை. ஸத்யமாகவே ஆத்மாவுக்கு வேறாக எதுவும் இல்லை. அதிலிருந்தே மாயையால் ஜீவமனஸ், அதற்குச் செயற்களமாயுள்ள ஜகத் முதலியவை கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

கற்பிக்கப்பட்டவை என்பதால் அவை அடிப்படையில் தாமே ஸத்யமானவை அல்ல என்றாகிவிடுகிறது. நம்மிடமிருந்து ஒரு மாயத்தோற்றம் உண்டானால் அந்தத் தோற்றம் நாமில்லைதானே? அதாவது நம்மையே வேறே யாரோ என்று எண்ணிக் கொள்ளும்படியாக நம்மிடம் ஒரு வேஷம் கற்பிக்கப் பட்டால் அந்த வேஷம் நிஜமான நாமல்ல அல்லவா? ஆனாலும் நாம் இல்லாமல் அந்த வேஷம் உண்டாக முடியாது. அதைக் கல்பிக்க ஓர் அடிப்படை இருந்தால்தான் இதன் மேல் அதை ஏற்றிக்காட்ட முடியும். ஆசார்யாள் இதை 'அத்யாஸம்' என்று சொல்வார். Super-imposition என்கிறார்கள். Substratum என்கிற அடிப்படை 'அதிஷ்டானம்.' அதன்மேலே அத்யாஸமாக இன்னொன்று ஏற்றிக்காட்டப்படுகிறது. வேஷம் போட ஒரு ஆஸாமி இல்லாவிட்டால் வேஷமேயில்லை என்கிறதுபோல அதிஷ்டான ஆத்மா இல்லாமல் அதன்மேல் அத்யாஸமாக ஆரோபணம் செய்யப்படுகிற (ஏற்றுவிக்கப்படுகிற, தோற்றுவிக்கப்படுகிற) மாய மனஸும், மாயமான ஜகத்துக்கும் இல்லை. ஆனால் ஆத்மா அவற்றில் இல்லவே இல்லை. வேஷத்துக்குள் நிஜ ஆஸாமி கொஞ்சமாவது இருக்கி

றானா? வேஷத்தைக் கலைத்தபின் அந்தக் கதாபாத்ரத்துக்கு இருந்த பேர், அதன் கதை எதுவுமே துளிக்கூட இவனுடைய தாக இல்லாமல் போய்த்தானே விடுகின்றன? அப்போதும் இவன்பாட்டுக்குக் கொஞ்சங்கூடப் பாதிக்கப்படாமல் தான் இருந்தபடியேதானே இருக்கிறான்? வேஷத்திலேயே நிஜ ஆஸாமி கொஞ்சமாவது இருந்தால், வேஷம் போன பிற்பாடு அந்தக் கொஞ்சம் போய் இவன் மூளியாகி இருக்க வேண் டுமே! அப்படிக் காணோமே!

இதே மாதிரிதான் ஆத்மாவில் மாயா கல்பிதமாக, அதாவது வேஷமாக ஏற்பட்ட ஜீவ ஜகத்துகள் ஆத்மா இன்றி இருக்கவே முடியாது என்றாலும் ஆத்மா இவற்றிலே இல்லை. இதைத்தான் பகவான்.

மத்-ஸ்தாநி ஸர்வ பூதாநி நச(அ)ஹம் தேஷு
(அ)வஸ்தித:

அதாவது, 'ஸர்வ பூதங்களும் என்னிடமே இருப்பு உடையன; ஆனால் நான் அவற்றில் இல்லை' என்கிறார். ★

'நான் அவற்றில் இல்லை' என்றால் ஆத்மா ஜீவஜகத்துக் களில் இல்லை என்று அர்த்தம். 'ஆத்மா ஜீவனில் இல்லை என்றால் என்ன அர்த்தம்?' என்றால், ஜீவனின் நிஜ ஸ்வரூப மான ஆத்மா மாயா கல்பிதத்தால் அந்த ஆத்மாவை அறியாத தனியான ஜீவத்வம் என்பதோடு, இன்டிவிஜுவாலிடியோடு இருக்கும் ஸ்திதி நிஜம் இல்லை என்றுதானே அர்த்தம்? கல்பனை என்றாலே நிஜமில்லை என்று தானே அர்த்தம். ஸரி, இந்த ஜீவத்வம் (இன்டிவிஜுவாலிடி) என்பதை (ஆத்மாவை அறியாத) நாம் என்னவா நினைத்து 'ஐடின்டிஃபை' செய்து கொண்டிருக்கிறோம்? மனஸாகத்தான். இப்போது என்னவோ நாம் தோண்டித் துருவிப் பார்த்து மனஸுக்கு மேலே உயிர் தத்வமாக ஒன்று இருக்கிறது என்று கண்டுபிடித்தாலும், இது நம்முடைய வாழ்க்கை நடைமுறையில் உண்மையாக நிலைக்க வில்லை. நாம் என்பது நம் மனஸ்தான் என்ற எண்ணத்திலேயே

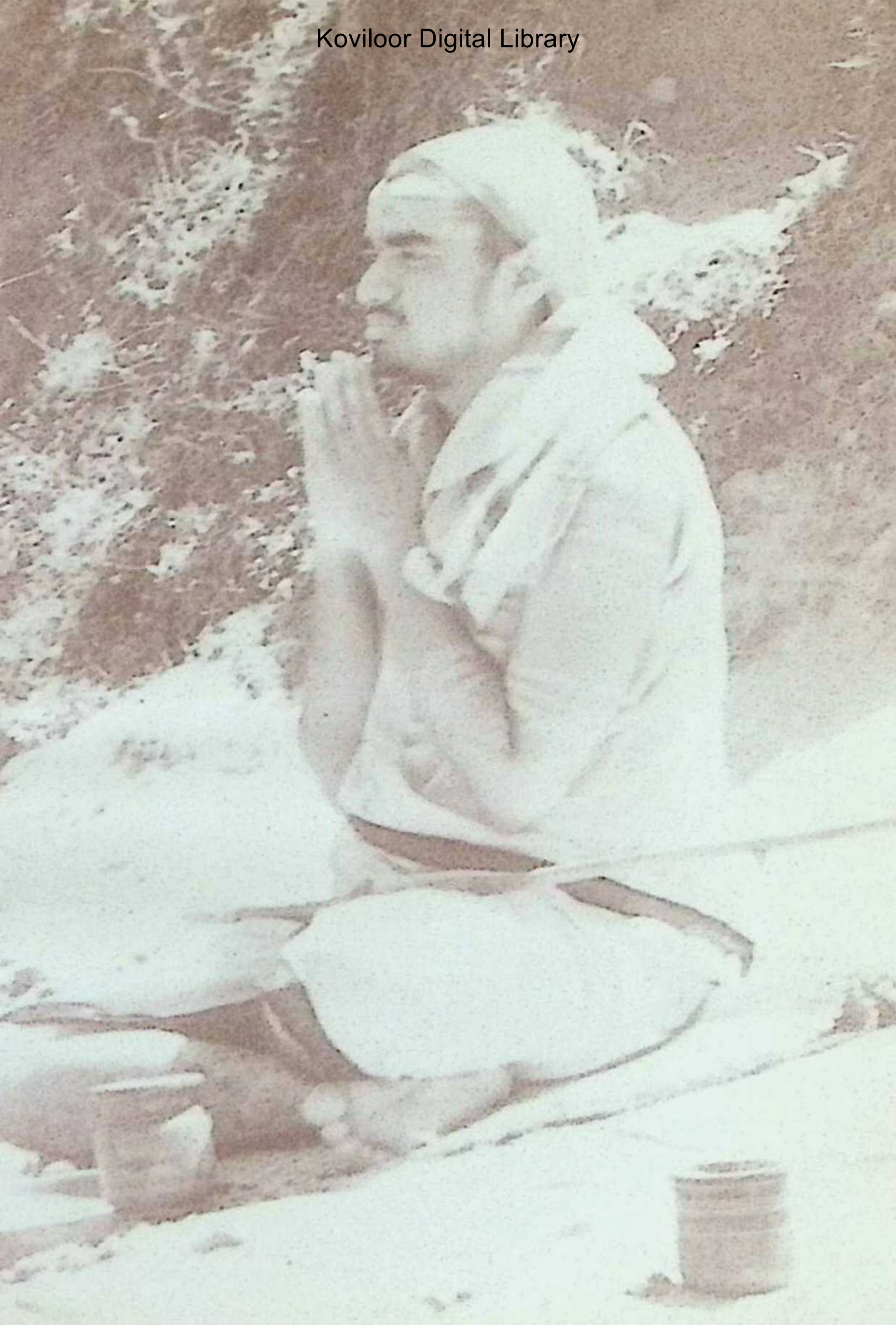
★ கீதை 9.4. அருள் உரை 1-வது புத்தகத்தில் இடம் பெற்றுள்ள கண்ணன் சொன்னான், கம்பனும் சொன்னான் உரை ஆகியவற்றைப் பார்க்கவும்.

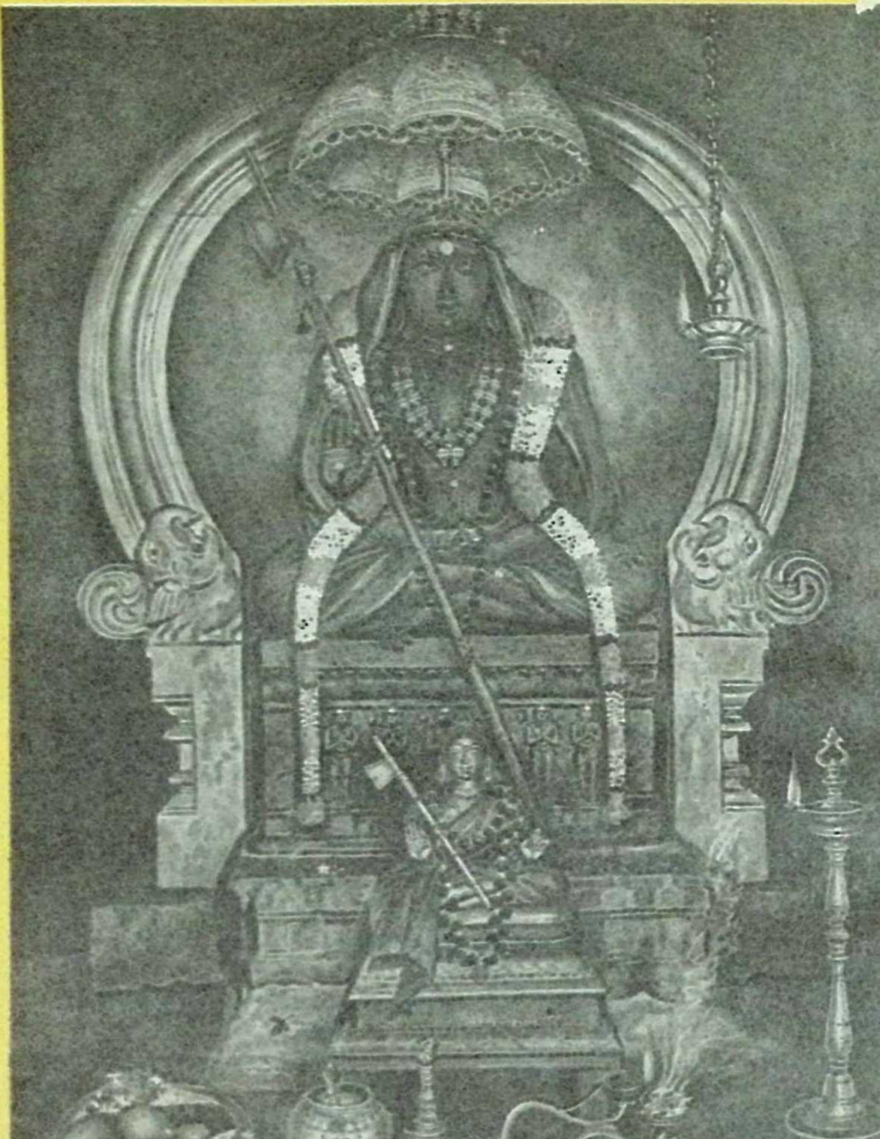
தான் நம்முடைய வாழ்க்கை நடக்கிறது.

வாழ்க்கை என்று எதைச் சொல்கிறோம்? சாப்பிடுவது, கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்வது, குழந்தை குட்டி பெறுவது, படிப்பது, ஸம்பாதிப்பது, ஊர் ஊராய் ஓடுவது, பாட்டு கேட்பது, ஸினிமா பார்ப்பது, நாவல் படிப்பது என்று இப்படி அனேகக் கார்யங்களைப் பண்ணுவதைத்தான் வாழ்க்கை என்றும் ஜீவனம் என்றும் சொல்கிறோம். இந்தக் கார்யங்களில் நம்மைச் செலுத்துவதாக அனேக எண்ணங்கள் இருக்கின்றன. இந்த எண்ணங்களை எல்லாம் பிறப்பிப்பது மனஸ். கார்யங்களில் நம் இந்த்ரியங்களை ஏவுவதும் அதுதான். ஆகையால் தனி ஜீவன் என்கிறவனின் ஸாரமாகத் தோன்றுகிற ஜீவனம் என்பதே மனஸை ஸென்டராக வைத்து நடத்தப்படுவதுதான். எண்ணத்தினாலும் கார்யத்தினாலும் உருவாகிற ஜீவனம் என்பது எண்ணமும் கார்யமுமில்லாத ஆத்மாவைக் குறித்ததாக இருக்க முடியாதுதானே? ஆக, என்ன முடிவுக்கு வருகிறோமென்றால், ஃபிலாஸஃபி முடிவில் நாம் எந்த முடிவுக்கு வந்தாலும் ஸரி, லோகத்திலே ஜீவனம், ஜீவத்வம் என்றால் அவை மனஸை வைத்துத்தான்! ஆகையால் 'நான் ஜீவ ஜகத்தில் இல்லை' என்று பகவான் அடித்துச் சொல்கிறபடி ஆத்மா ஜீவ பாவத்தில் இல்லை என்றால், அது மனஸிலே இல்லை என்றே அர்த்தம்!

அடுத்த புத்தகத்தில்...

அத்வைதம் என்கிற தலைப்பின்கீழ்க் கட்டுரைகள் இடம்பெறுகின்றன.

காஞ்சிபுரம் — ஸ்ரீ ஆதிசங்கரர் சந்நிதி

அருள் உரை

ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி
சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

71

விகடன்
வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: ஜனவரி, 1994.

பின் அட்டை ஓவியம். சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) நான்காம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப்பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

அத்வைதம்

ஆத்மாவுக்கு த்விதீயமான மனம்

ஆத்மா மனஸிலே இல்லை என்றால் ஆத்மா வேறே, மனஸ் வேறே. ஆத்மாவுக்கு வேறாக மனஸ் இருக்க வேண்டும். ஆத்மாவுக்கு அன்னியமாக, இரண்டாவதாக, த்விதீயமாக இருப்பதே மனஸ் என்றாகிறது.

'ஆத்மாவுக்கு அன்னியமாக இன்னொன்றுதான் கிடையாது என்கிறீர்களே! இது எப்படி அப்படி இருக்க முடியும்?'

இந்தக் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லியாயிற்று. அப்பா! மறுபடி சொல்கிறேன். நிஜ ஆஸாமி ஒருத்தன், அவன் கல்பனையாகப் போட்டுக்கொள்கிற வேஷம் ஒன்று. இப்போது ஆஸாமியும் வேஷமும் ஒன்றேயா, வேறுவேறா என்றால் ஒன்றுதான், வேறுவேறும்தான். விசித்ரமாக, இப்படி முரணான இரண்டாகவும் இருக்கிறது! எவனோ ஒரு ராமஸ்வாமி ராஜபார்ட் போட்டுக்கொள்கிறானென்றால்; அவன்தான் அந்த ராஜாவேஷம். அவனில்லாமல் வேஷம் இல்லை. அவனையன்றி வேறாக வேஷ ராஜா தனித்து இருக்க முடியாது. இதுதான் அத்வைதம். அப்படியானால் ராமஸ்வாமிதான் ராஜாவா என்றால் அப்படி இல்லை. அந்த ராஜாவின் ராஜ்யம் இவனுக்கு ஸொந்தமா? இல்லை. அவனுடைய பத்னி, புத்ரரர்கள் இவனுக்கு ஸொந்தமா? இல்லை. ராஜா என்னவெல்லாமோ கஷ்டப்பட்டானே, ஸுகப்பட்டானே! வேட்டையாடினான்; சூதாடினான்; தோற்றுப் போனான்; அப்புறம் யுத்தத்தில் ஜயித்தான்; ஒரு ஸமயம்

துக்கத்தில் தலைமயிரைப் பிய்த்துக் கொண்டான்; இன்னொரு ஸமயத்தில் ஆனந்தத்தில் ராகமாலிகை பாடினான் – இந்த அனுபவம் எதுவாவது நிஜ ராமஸ்வாமியுடையவை ஆகுமோ? இதிலே ராஜாவுக்கு ஏற்பட்ட லாப - நஷ்டம் ஏதாவது ராமஸ்வாமிக்கு உண்டானதாகுமா? வேஷத்தைக் கலைத்த போது ராமஸ்வாமி கொஞ்சமாவது குறைந்து போகாமல் பழைய ராமஸ்வாமியாக அப்படியேதானே இருந்தான்? அப்போது, நிஜ ஆஸாமிக்கு வேஷம் முற்றிலும் வேறான – த்விதீயமான – விஷயமாகத்தானே ஆகிறது? இப்படித்தான் ஆத்மாவுக்கு மனஸு வேறாவதும்!

இன்னொரு உபமானம் சொல்கிறேன் – அத்வைத சாஸ்த்ரங்களில் அடிக்கடி சொல்வது. அந்தி மயக்கத்தில் ஒரு கயிறு பாம்பாகத் தெரிகிறது. மாயா மயக்கத்தில் ஆத்மாவானது தனி ஜீவனாகத் தெரிகிறது – அதாவது ஜீவன் 'நான்', என்று ஐடின்டிஃபை செய்துகொள்ளும் மனஸாகத் தெரிகிறது. கயிறு என்ற ஒன்று இல்லாவிட்டால் பாம்பு என்ற தோற்றம் உண்டாகியிருக்க முடியாது. கயிற்றிலே ஸூப்பர்-இம்போஸ் பண்ணித்தான் பாம்பு கல்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது இன்றி இது இல்லை என்கிறபோது அத்வைதம். ஆனால் கயிறு பாம்பா என்றால் இல்லைதானே? பாம்புத் தோற்றத்துக்கும் கயிற்றுக்கும் கயிற்றின் நிலையிலிருந்து பார்த்தால் கொஞ்சமாவது ஸம்பந்தமுண்டா? பாம்பு என்று நினைத்து உளறி அடித்துக்கொண்டோமே, இப்படிப் பயமுறுத்தியதில் கயிற்றுக்கு ஏதாவது பங்கு உண்டா? தன்னிலே ஒரு பாம்புத் தோற்றம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதால் அதற்கு அந்த பாம்பின் எடை கூடிற்றா? அப்புறம் வெளிச்சத்தில் பார்த்தபோது பாம்பு இல்லை, கயிறுதான் என்று தெரிந்ததே! (மாயை மயக்கத்தைப் போக்கும் ஞான ப்ரகாசத்தில் பார்க்கும்போது மனஸ் மறைந்து ஆத்மா மட்டும் தெரிகிற ஸ்திதிதான் இது.) தன்னிடமிருந்து பாம்புத் தோற்றம் எடுபடுகிறது என்பதால் கயிற்றின் எடை ஏதாவது குறைந்ததா? இப்படியெல்லாம் ஆலோசிக்கும்போது பாம்பிலே கயிற்றின் ஸமாசாரம் கொஞ்சம்கூட இல்லை, அது வேறே இது வேறே என்றுதானே நிற்கிறது?

இப்படித்தான் ஆத்மாவுக்கு வேறேயாக மனஸ் இருப்பது.

ஆகையால் சற்றுமுன் நான் மனஸானது தன்னைத் தவிர இன்னொன்றைத்தான் காட்டிக் கொடுக்கும் என்று சொன்னதோடு விஷயம் நிற்கவில்லை. 'இன்னொன்று இருந்தால் அப்போது பயத்துக்கு இடமேற்பட்டுவிடும்; மனஸானது இப்படிப் பயத்தை உண்டாக்கும் ஹேது உள்ளதான த்வைதத்தை உண்டாக்குவது' என்று முதலில் சொன்னேன். அப்படிச் சொன்னது ஸரிதான். அதற்குக் கூடுதலாக இப்போது சொல்வது: இப்படி மனஸ் தன்னைத் தவிர இன்னொன்றை மட்டுமே காட்டிக் கொடுப்பது மட்டுமில்லை; அதுவே ஆத்மாவின் நிஜமான தானாக இல்லாமல் – ஆத்மா என்கிற நிஜமான தானாக இல்லாமல் – அதற்கு இன்னொன்றாக, த்விதீயமாக இருப்பதுதான். கல்பிதம், வேஷம், அத்யாஸம், அத்யாரோபம் என்று எப்படிச் சொன்னாலும் சொல்லிவிட்டுப் போங்கள்; மனஸை ஸென்டராக வைத்து அதுவே நிஜம் என்று கார்யம் பண்ணும்வரையில் மனஸ் என்று ஆத்மாவுக்கு வேறாக இருந்து கொண்டு இருக்கிறது என்றே வைத்துக்கொள்ள வேண்டியதாகிறது.

இன்னொன்று இருந்தால் பயம் வந்துவிடும். மனஸுக்கு எப்போதும் இன்னொன்றைத்தான் தெரியுமாதலால் நமக்குத் தெரிந்த த்வைத பிரபஞ்சம் நித்ய பயமானதுதான். இப்போது ஏதோ ஸந்தோஷமாக அரட்டையிலேயே வேதாந்த அரட்டையாக அடித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். அடுத்த க்ஷணமே பூமி கொஞ்சம் ஆடினால், பூகம்பமொன்று வந்தால்? அது வருவது இருக்கட்டும். இப்போது நான் இப்படிச் சொன்னவுடனேயே பயம் கவ்விக்கொள்கிறது. இதுதான் மனஸினுடைய த்விதீய லோகத்தின் தன்மை.

இன்னொன்றையே தெரிவிக்கும் இந்த மனஸ் என்பதே ஆத்மாவுக்கு இன்னொன்றாக இருப்பதுதான், மற்ற எல்லா விதமான பயங்களுக்கும் காரணமான, மூலமான பயம். ஆத்மாவிலிருந்து மனஸ் புறப்படவிடுவதுதான் முதல் த்வைதம், முதல் பயம். அப்புறம், மனஸினால் உண்டாகும் அனேக

இரட்டைகள், அனேக விதமான பயங்கள், த்வைத லோக மாகிற ஸம்ஸார பயம், நரகபயம் எல்லாம்!

ஆத்மானுபவமே அபய மோக்ஷம்

ஆகையால் மனஸ் போவதுதான் நிஜமான மோக்ஷம். மனஸிலிருந்து விடுபட்டு ஆத்மா தானாக இருப்பதுதான் அபயமான அத்வைத ஆனந்த மோக்ஷ ஸ்தானம். ஜீவத்வம் என்பதை நாம் மனஸினுடையதாகவே கருதினாலும், இந்த வேஷ ஜீவத்வம் என்ற 'அத்யோரோபித'க் கல்பனைக்கு ஆதாரமான 'அதிஷ்டான' ஸத்யமாகிற ஆத்மாதான் ஜீவ னுடைய உண்மை நிலையான பூர்ண வஸ்து. அதை ஸாக்ஷாத் காரம் செய்வது – அதாவது அந்த ஆத்மாவை அறிந்து அதிலேயே நிலைப்பதென்பது – ஜடமான ஸ்திதியாயில்லாமல் பேருயிராய், பேரறிவாய், பேருணர்வாய், பேரானந்தமாய் இருப்பதாகவே இருக்கும். மனஸ் இன்னொன்றை அறிந்தும் உணர்ந்தும் ஸுக – துக்கங்களை அனுபவிப்பது போலன்றி, ஆத்மா தன்னைத் தன்னாலேயே உணர்ந்தறியும் அந்நிலை நித்ய ஸுகமாகவே இருக்கும். இன்னொன்றிலிருந்து அவ்வப் போது ஸுகம் வந்தாலும், ஸுகம் வருகிற மாதிரியே, அந்த ஸுகத்தைவிட மிக அதிகமாகத் துக்கமும் வருகிறது. ஆத்மா விலே இப்படி இருக்காது. பயத்தை, துக்கத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதான இன்னொன்று இல்லாததால், ஆத்மாவினுடைய கட்டற்ற நிலையின் தன்னியல்பான ஸுகம் துக்கங்களால் துண்டித்துத் துண்டித்துப் போகாமல் சாச்வதமானதாக இருக்கும்.

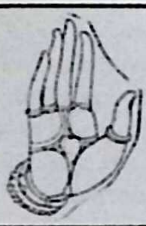
பயம் இல்லாமல் ஆகவேண்டுமானால் அதற்கு வழி பய ஹேதுவான இன்னொன்று இல்லாத ஆத்மாவாக ஆவதுதான்! அது மோக்ஷம் என்ற விடுபட்ட நிலை. மனஸை வைத்துக் கொண்டு ஜீவனாக இருப்பது கட்டுப்பட்ட நிலை. கட்டு

என்பது நேராக மனஸின் எண்ணங்களால் ஏற்படுவதோடு மட்டுமில்லாமல், அவற்றைப் பூர்த்தி செய்து கொள்வதற்காக சரீர இந்த்ரியாதிகளைக் கொண்டு செய்யும் கார்யங்களாகவும் இருக்கின்றன. இந்தக் கர்ம பந்தத்தை தர்ம கர்மங்களாலேயே தளர்த்திக் கொள்ள வேண்டும்.

ஒரு விறகுக். கட்டு இருந்து, அதைச் சுற்றிப் போட்ட கயிற்றுக்கட்டு முடிச்சு அவிழ்க்க முடியாமல் ஆனால் என்ன செய்வார்கள் தெரியுமா? கட்டு தளர்வதற்கு முதலில் கட்டிய கயிற்றைவிட இறுக்கமாக அதை இன்னொரு கட்டுப் போட்ட மாதிரி சுற்றி நெருக்கிப் பிடித்துக் கொள்வார்கள். 'கட்டுப் போட்ட மாதிரி'தானே ஒழிய, முடிச்சுப் போட்டுக் கட்டியே விடமாட்டார்கள். இந்த இறுக்கத்தில் முதலில் முடிச்சுப் போட்டுக் கட்டின கட்டு லூஸாகிவிடும். அதை எடுத்துப் போட்டுவிடலாம். அப்புறம், கட்டினமாதிரி, ஆனால் கட்டியே விடாமல் சுற்றியிருக்கிற இன்னொரு கயிற்றையும் எடுத்துவிட் டால் விறகுகள் கட்டற்று விடுபட்டுவிடும். இதே மாதிரி மனஸின் க்ருத்ரிமத்தில் பல தினுஸான கார்யங்களால் மணி முடிச்சாகக் கட்டுப்போட்டுக்கொண்டு ஸம்ஸார பந்தத்தில் கிடக்கிற நாமும் அதிலிருந்து விடுபட, 'சாஸ்த்ர கர்மா' என்று கட்டு மாதிரி உள்ளதைப் போட்டுக்கொள்ள வேண்டும். கன்னாபின்னா கட்டாக இல்லாமல் சாஸ்த்ர மூலமாக ரிஷிகள் ஒவ்வொருவருக்கும் ஸ்வதர்ம ரூபமாக அனேகக் கார்யங்களைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ரிஷிகளின் மூலமாக ஈச்வரனே போட்ட ரூல்கள் இவை. நம் ஸ்வந்த ஆசையின்மேலே கன்னாபின்னா என்று கார்யங்கள் பண்ணிப் பண்ணி முடிச்சா கப் போட்டுக் கொண்டிருக்கிற கட்டு தளர்வதற்கு இந்த ஸ்வதர்ம கர்மக் கட்டுதான் உதவி புரிவது. இது அசல் கட்டு அல்ல. கட்டு மாதிரி நெரிக்கும். ஆனாலும் இதிலே நெரிபடு வது நம்முடைய தப்பான ஆசைகள்தான். நம்மை நல்லதில் விடுவிப்பதற்கே இந்த நெரிப்பு. இதைப் புரிந்து கொண்டால் சாஸ்த்ர கர்மாக்களை ரூல்கள் கொஞ்சங்கூடத் தப்பாமல் ஸந்தோஷமாகச் செய்து கொண்டே போகலாம்.

இஷ்டமாயிருக்கிறது என்று கண்டதைத் தின்னுகிறோம். வ்யாதி வருகிறதென்றால் அப்போது ஒட்ட ஒட்டக் கிடந்து கசப்பு மருந்து சாப்பிடத்தானே வேண்டும்? இது கஷ்டமா

யிருந்தாலுங்கூட, உடம்பு ஸரியாகணும் என்பதால் நாமே டாக்டரிடம் போய் இந்தக் கஷ்டத்தைக் கேட்டு வாங்கிக் கொள்ளத்தானே செய்கிறோம்!

ப்ரேயஸ், ச்ரேயஸ்

இஷ்டத்தைத் தருவது ஒன்றாகவும், நல்லதைச் செய்வது வேறொன்றாகவும் இருக்கின்றன. (முறையே) ப்ரேயஸ், ச்ரேயஸ் என்று இவற்றை உபநிஷத்தில் சொல்லியிருக்கிறது.★ இஷ்டமாக இருப்பது எதுவோ அதுவே நமக்கு ப்ரியமாக இருக்கிறது. அதைத்தான் 'ப்ரேயஸ்' என்பது. இந்த வார்த்தை நடைமுறையில் அதிகம் இல்லை. 'ச்ரேயஸ்' என்ற வார்த்தையை அடிக்கடி கேள்விப்படுகிறோம். 'உசந்த நன்மைகள் உண்டாக வேண்டும்' என்று ஆசீர்வாதம் செய்யும்போது 'எல்லா ச்ரேயஸுும் உண்டாகட்டும்' என்கிறோம். எது உண்மையில் ஓர் உயிருக்கு நல்லதைத் தருவதோ அதுவே ச்ரேயஸ். 'ப்ரியம்' என்பதிலிருந்து 'ப்ரேயஸ்'. 'ச்ரியம்' என்பதிலிருந்து 'ச்ரேயஸ்'. 'ஸ்ரீ' என்பதிலிருந்தே 'ச்ரியம்'. ஸ்ரீ என்றால் லக்ஷ்மி, செல்வத்தின் தேவதை, மங்கள தேவதை என்பது எல்லாருக்கும் தெரியும். ஆத்மாவுக்கு நல்லது செய்கிறவைதான் நிஜமான செல்வமும், மங்களமும், நித்ய ஸ்ரீயும்.

(இப்போது 'ஸ்ரீ' வேண்டாம், 'திரு'தான் வேண்டும் என்கிறார்கள். தப்பான பாஷாபிமானத்தினாலே அப்படிச் சொல்கிறார்கள். சில சப்தங்களுக்கே நல்லது செய்யும் சக்தி உண்டு; அதாவது 'ச்ரேயஸ்' உண்டு. ராம நாமாவை 'ஜகத் ப்ரதம மங்களம்' என்று காளிதாஸன் கொண்டாடுகிறான். ரா-ம என்கிற சப்தம் அவ்வளவு ச்ரேயஸ்கரமானது. 'ராம ஜபம் பண்ண மாட்டேன். 'ராம'வைத் தமிழ்ப்படுத்தி 'இன்ப மானவன்', 'இன்பமானவன்' என்றுதான் ஜபம் பண்ணுவேன்'

★ கடோபநிஷத் 2:2

என்றால் மந்த்ர சப்த சக்தி இதிலே வருமா? 'சிவ' சப்தமும் அப்படித்தான். அதற்கும் மங்களம் என்றே அர்த்தம். அந்த சப்தமே மங்களத்தை உண்டாக்கக் கூடியது. அஹங்காரம் பிடித்த தக்ஷன் சிவ சப்தத்தை த்வேஷித்தான். 'நீ மங்களமான சிவனை த்வேஷிக்கிறாயென்றால் 'சிவ இதரன்' ஆகிறாய்; சிவனுக்கு இதரமான அசிவமாக, அதாவது அமங்களமாக ஆகிறாய்' என்று அவனுடைய பெண்ணாக அவதாரம் பண்ணின அம்பாள் சொன்னாளென்று பாகவதத்தில் வருகிறது.★ இப்போது இங்கே மங்களமான 'ஸ்ரீ' சில பேருக்குப் பிடிக்காததாக இருக்கிறது! இது இருக்கட்டும்.)

ச்ரேயஸை விட்டு ப்ரேயஸைப் பிடித்துக் கொள்கிறோம். இஷ்டம் என்று ஒன்றில் போய் விழுகிறோம். அப்புறம் அதனால் கஷ்டம் என்று தெரிகிறது. அந்த நிலையில் இஷ்டப் பட முடியாத ஒன்றுதான் – கசப்பு மருந்து, லங்கனம் (பட்டினி) போன்ற ஒன்றுதான் – கஷ்டத்தைப் போக்கி நல்லதைச் செய்ய முடியும் என்று தெரிகிறது. இஷ்டப்பட முடியாத அந்த ஒன்றை ஏற்பது இப்போது கஷ்டமாயிருக்கலாம். ஆனாலும் இது சாச்வதக் கஷ்டமாக நின்று விடாது. இஷ்டப்படித் தின்னுவது என்பதைச் சாச்வதமாகப் பண்ணிக் கொண்டே போக நாம் தயார். டயேரியா, டிஸென்ட்ரி வந்திருக்காவிட்டால் அப்படித்தான் பண்ணிக்கொண்டே போயிருப்போம். ஆனால் இஷ்டம் இப்போது இந்தக் கஷ்டத்தில் கொண்டு விட்டுவிட்டது. இப்போது மருந்து சாப்பிடுவதும், லங்கனமிருப்பதும் இஷ்டப்பட்டுச் செய்யக்கூடியவையல்லதான். அவை கஷ்டமாகத்தான் இருக்கின்றன. இருந்தாலும் மருந்தும், லங்கனமும் சாச்வதமாய் நிலைத்து விடுகிறவை அல்லவே! அதனால் மருந்து சாப்பிடுகிறோம், பட்டினி கிடக்கிறோம், பத்யமாகச் சாப்பிடுகிறோம். உடம்பு ஸரியாகப்போகிறது. அப்புறம், முன் மாதிரியே மறுபடி இஷ்டப்படி தின்றால் உடம்புக்கு வரத்தான் வரும் என்று ஜாக்ரதையாய் இருக்கிறோம். கண்டபடி தின்னாமல் கட்டுப் படுத்திக் கொள்கிறோம். நாம் இப்படிச் செய்கிறோமோ இல்லையோ புத்திசாலிகளாக இருந்தால் இப்படித்தான் செய்ய வேண்டும்.

★ ஸ்ரீமத் பாகவதம் 4. 4. 14

கர்ம நோய்க்குத் தர்ம மருந்து

இஷ்டப்படி மனஸை ஓடவிட்டு, அதன் விளைவாகக் கண்டபடிக் கார்யம் செய்து நன்றாகக் கர்ம பந்தத்தில் கட்டுண்டு கிடக்கிறபோது, கட்டைத் தளர்த்துவதற்காகவே முதலில் அதிகம் நெரிக்கின்ற தர்ம சாஸ்த்ர கர்மக் கட்டைப் போட்டுக் கொள்ள வேண்டும். அதிலே போட்டிருக்கிற ரூல்கள் மனஸுக்கு இஷ்டமானதாக இருக்கத்தான் இருக்காது. போட்டு நெரிக்கிற மாதிரிதான் இருக்கும். ஆனாலும் இது சாச்வதக் கட்டு இல்லை. கட்டு மாதிரி நெருக்கிப் பிடித்துக் கொண்டிருப் பதுதானே யொழிய, முடிச்சாய் விழுந்த கட்டு இல்லை. பக்வ மாகிக் கர்ம பந்தம் முழுக்கப் போகிறபோது, சாஸ்த்ர ரூல் பார்த்துப் பண்ண வேண்டுமென்கிற கட்டுப்பாடும் இல்லாமல் போய்விடுகிறது. ஆத்ம ஞானிக்கு எந்தக் கட்டுப்பாடும் இல்லை; எந்த ரூலும் இல்லை. வர்ணம், ஆச்ரமம் என்ப வற்றை வைத்து உண்டான ஸகல சாஸ்த்ர ரூல்களும் போய் விட்டவன் அவன். இவற்றைக் கடந்துவிட்டதால் அவனுக்கு 'அதிவர்ணாச்ரமி' என்றே பெயர்.

ஆனால் சற்று முன்னால் சொன்ன வ்யாதி – மருந்து உபமானம் இந்த விஷயத்தில் முழுக்க அப்படியே பொருந்தி விடுகிறதென்று சொல்ல முடியாது. கொஞ்சம் வித்யாஸம் இருக்கத்தான் செய்கிறது. கொஞ்ச நாள் அல்லது இரண்டு மூன்று வேளை மருந்து சாப்பிட்டால் ஜீரணக் கோளாறு (வயிற்றுப் போக்கும் ரத்தக் கடுப்பும்) ஸரியாகிப் போய் விடுகிறாற்போல அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் கர்மா என்ற வ்யாதி தீர்கிறதில்லை. தேஹவாகு என்பதால் சில பேருக்கு எப்போ துமே வயிற்றிலே ஆஸிட் அதிகம் சுரக்கிறது. அப்போது மருந் தும் நிறுத்தாமல் சாப்பிட்டுக்கொண்டே இருக்க வேண்டியிருக் கிறது. ப்ரஷர், டயாபடீஸ், ஹார்ட் என்று பல பேர் நித்யமும் மருந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டே இருக்கிறார்கள். நிறையத் தப்பு

களில் மனஸ் போய் ஸம்பாதித்துக் கொண்ட கர்மா வ்யாதியையும் நீண்ட காலம் ஸ்வதர்ம மருந்து சாப்பிட்டுத்தான் ஸ்வஸ்தம் செய்து கொள்ள முடிகிறது. உங்களுக்கு உத்ஸாஹம் தருவதற்காக நான் பொய்க்காக, 'சாஸ்த்ரங்களைப் பார்த்து அதன் எல்லா ரூல்களின்படியும் நடக்க வேண்டியது கொஞ்ச காலத்துக்குத்தான்; கொஞ்ச காலமானவுடனேயே அந்தக் கட்டுப்பாடும் போய்விடும்' என்று சொல்லிவிடக் கூடாது. அதனாலேயே இதைச் சொல்கிறேன். பஹுகாலம் சாஸ்த்ரப் படி ஸ்வதர்மாசரணை பண்ணத்தான் வேண்டியிருக்கும்.

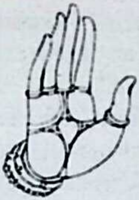
ஆனால் இதில் உத்ஸாஹம் ஊட்டுவதாக ஓர் அம்சமும் இருக்கிறது. அதை உங்களுக்குச் சொல்ல நான் மறந்து விடவும் கூடாது. கசப்பு மருந்து இஷ்டப்பட்டுச் சாப்பிடக் கூடிய ஒன்றாக ஒருபோதுமே ஆவதில்லை. சாப்பிட்டுத்தான் ஆக வேண்டும் என்பதால் ஸஹித்துக் கொண்டு சாப்பிட வேண்டியதாகவே – சாப்பிட்டுத் தொலைக்க வேண்டியதாகவே – அது எப்போதும் இருக்கும். பழகிப்போனாலுங்கூட முதலில் இருந்த வெறுப்பு, ஒக்காளிப்பு வேண்டுமானால் இல்லாமல் போகுமே தவிர, கசப்பு மருந்தைப் 'பிடித்து'ச் சாப்பிடுவது என்பது ஒரு நாளும் இல்லை. சாஸ்த்ர ரூல்கள் இப்படி இல்லை. கொஞ்ச காலம் அவற்றைப் பின்பற்றிச் செய்தோமானால் அப்புறம் அவற்றிலேயே ஒரு பிடிப்பு, ஒரு பிடித்தம் ஏற்பட்டுவிடும். 'விதியே' என்று அந்த விதிகளை அனுஷ்டிக்காமல், 'ஸரியான ஒன்றைச் செய்கிறோம்' என்ற ஸந்துஷ்டி நமக்கே ஏற்பட்டு, ப்ரியத்தோடு அப்படிப் பண்ண ஆரம்பிப்போம். பரம அனாசாரமாக க்ளப், குடி, ரேஸ் என்று இஷ்டப்படிப் போனவர்கள் அப்புறம் ஆசாரமாக மாறுகிறபோது எத்தனை இஷ்டத்தோடு ஸ்நானம், மடி, உபவாஸம் என்று அனுஷ்டிக்கிறார்கள் என்பதை அங்கங்கே இன்றைக்கும் பார்த்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறோம்.

ரொம்பவும் அனாசாரமாக இருந்தவர்கள்தான் அதை விட்ட பிற்பாடு, மற்றவர்களைவிடவும் ரொம்ப நியமமாக நடக்க ஆரம்பிக்கிறார்கள். ஏதோ ஒரு 'கம்பல்ஷனி'ல், நெரிப்பில் இப்படிச் செய்யாமல் ஸ்வேச்சையோடு ஸந்தோஷமாக இப்படி விரும்பிச் செய்கிறார்கள். சாஸ்த்ர ரூல்களுக்கு உள்ள பெருமை இது. அது கசப்பு மருந்து இல்லை. கூஷ்மாண்ட

லேஹ்யம், யுனானி மருந்துகள் மாதிரி தித்திப்பாக இருப்பது. பித்த சரீரமுள்ளவர்களுக்கும், விஷக்கடிபட்டவர்களுக்கும் அந்தத் தோஷங்களினால் நல்ல ருசியுள்ள பதார்த்தங்களும் கசக்கிறாற்போல, நம்முடைய மனஸின் தோஷத்தினாலேயே தான் தர்ம சாஸ்த்ர மருந்து கசக்கிறது. இதற்கு இன்னொரு கோடியில் நல்ல பாம்பின் விஷம் ஏறினவனுக்குச் சியக்காய் தித்திக்கும் என்று சொல்வார்கள். இப்படியே விஷயஸுக விஷத்தில் ஈடுபட்டவனுக்கு, வாஸ்தவத்தில் விஷமான துஷ்கர் மாவே மதுரமாக இருக்கிறது. எப்படிப்பட்டவனானாலும் 'திருந்தணும்' என்ற நிஜமான கவலை இருந்தால் சாஸ்த்ர மருந்து பிடிக்க ஆரம்பித்துவிடும். இரண்டு அர்த்தத்திலும் 'பிடிக்க' ஆரம்பித்துவிடும். அதாவது அது பலன் தரவும் ஆரம்பிக்கும்; மனஸுக்குப் பிடித்ததாகவும் ஆகிவிடும். ட்ரீட் மெண்ட் பஹுகாலம் நடக்க வேண்டியதே என்றாலும், தித்திப்பு மருந்தாக இருப்பதால், அதை இஷ்டப்பட்டுச் சாப் பிடுவது என்று ஏற்படுவதால், சலித்துக்கொள்ளாமல் அத்தனை காலமும் 'ட்ரீட்மெண்ட்' எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

ஆனாலும், இன்னொன்றை இங்கேயே சொல்லி விடணும். ஸ்வதர்ம கர்மா மட்டும் ஆத்மாவை மனஸின் கட்டிலிருந்து விடுவித்து விடாது. அதாவது நிஷ்காம்ய கர்ம யோகம் என்பதே நேராக மோக்ஷத்தை அளித்துவிடாது.

மனஸே அற்றுப்போன நிலை அல்லவா மோக்ஷம்? அப் போது எண்ணம் என்பது இல்லை. எண்ணமே இல்லாத போது கார்யம் நிச்சயமாக இல்லை. எனவே கார்யரூபமான ஒரு யோகம் அதை அடைவிப்பதற்கில்லை.

மனத்தின் நிறைவுக்கும் தர்ம கர்மா போதாது

மனுஷ்யனுக்கு முதல் கட்டு கார்யம். அடுத்த கட்டு எண்ணம். கார்யக்கட்டைத் தளர்த்தவேதான் கர்ம யோகம் பெரும்பாலும் ப்ரயோஜனப்படுகிறது. பயனில் பற்றில்லாமல் செய்வது என்ற மனோபாவத்துடனேயே இந்த யோகம் அனுஷ்டிக்கப்படுவதால், இந்த யோகத்துக்கு ஆதாரமே அந்த மனோபாவமாக இருப்பதால் அந்த அளவுக்கு மனஸை, அதாவது எண்ணத்தைப் பரிசுத்தி செய்கிறது. ஆனால் இப்படிப் பரிசுத்தி செய்வது அழுக்கைத் துடைக்கிறதோடு ஸரி; அலங்காரம் பண்ணி அழகுபடுத்துவதாகாது. வீட்டைத் துடைத்து கோமயம் தெளித்து விட்டால் (இந்த நாளில் 'டெட்டால்' போடுவார்கள்!) போதுமா? அதிலே மனை, விரிப்பு – sofa என்றே வைத்துக் கொள்ளுங்கள் – போடவேண்டும். ஊதுவத்தி ஏற்றி வைக்க வேண்டும். கோலம் போட வேண்டும். இதே மாதிரி மனஸை அழுக்குப் போக வெறுமே துடைத்துவிட்டால் போதாது. அதை நல்ல எண்ணங்களால் நிரப்பி அழகு செய்ய வேண்டும். இப்படி அழகுப்படுத்தக் கர்மாவால் ஆகாது.

கடைசியில் மனஸே போனால்தான் ஆத்மானுபவம் ஏற்படும் என்பதால் இப்போதே மனஸை 'வெறுமனே பரிசுத்தி பண்ணி வெறிச்சென்று விட்டுவிட்டால் போதும் என்று நினைத்துவிடக்கூடாது. கெட்ட கர்மாவை நல்ல ஸ்வதர்ம கர்மாவால் போக்கிக் கொள்ளவேண்டுமென்பது போலவே, இதுவரை ஜன்மாந்தரமாக எவ்வளவோ கெட்டவற்றை எண்ணிவிட்டோமே, அவற்றை நல்ல எண்ணத்தால்தானே போக்கிக் கொள்ள வேண்டும்? ஸயன்ஸ் சட்டப்படியே ஆக்ஷனுக்கு ஸமமாய் ரியாக்ஷன் இருந்தாகணுமே! (செயலுக்கு ஸமமாக எதிர்ச்செயல் பண்ணியாக வேண்டுமே!) இல்லா

விட்டால் விளைவு தீராதே! இம்மாதிரி கெட்ட எண்ணங்களைப் போக்குவதற்கான நல்ல எண்ணங்களை உண்டாக்குவதற்கு கர்மா (கர்மயோகம்) போதாது. இப்போது அது மனஸை வெறிச்சென்று பண்ணுவதோடு விட்டுவிட்டால், பிஞ்சையே பழுக்க வைத்துப் பார்த்து அது வெம்பிப்போகும்படிச் செய்வது போலத்தான் ஆகும். பிஞ்சைக் காயாக, பழமாக மதுரமான எண்ண ரஸத்தால் முதிரவைத்து அப்புறம் தான் உதிர விடவேண்டும்.

கர்மயோகம் என்று சாஸ்த்ரம் அமைத்துத் தந்துள்ள ஸ்வதர்மானுஷ்டானமானது ஒரு ஜீவமனஸ் இந்த்ரியங்களைக் கொண்டு தன்னுடைய இஷ்டபூர்த்திக்காகச் செய்து கொண்டவற்றின் விளைவுகளைத் தேய்த்து அழிப்பதற்கு மட்டுமே முக்யமாக உதவும். இஷ்டப்பட்ட அந்த மனஸையே நிறைவு பண்ண அது போதாது. மனஸின் தப்பான எண்ணங்களைத் திருத்த, அதாவது மனஸ் தப்பாக எண்ணுவதைத் திருத்த, சாஸ்த்ர கர்மா டைரக்டாக உபகாரம் பண்ணாது; பண்ண அதனால் இயலாது. அதன் நேச்சரே அப்படி. கர்மா கர்மாவோடுதான் ஸம்பந்தப்பட முடியும். கார்ய ரூபத்தில் இஷ்டப்படி செய்ததை, சாஸ்த்திரத்தின் ரூல்படி கார்ய ரூபமாகச் செய்து ஸரிப்படுத்த இயலும். மனஸின் நினைப்பையும் நினைக்கிற மனஸையும் கார்யம் எப்படி ஸரி செய்ய முடியும்?

துஷ்கார்யத்தை ஸத்கார்யத்தால் ஸரி செய்கிறாற்போல, கெட்ட நினைப்பை நல்ல நினைப்பால்தான் ஸரிசெய்ய முடியும். இங்கேதான் அன்பு வருகிறது. நல்ல எண்ணங்களிலெல்லாம் தலைசிறந்தது அன்புதான். அந்த அன்பை ஸமஸ்த ஜீவராசிகளிடமும் செலுத்த வேண்டும். அத்தனை ஜீவராசிக்கும் மூலாதாரமான பரமாத்மாவிடம் செலுத்திப் பக்தி செய்ய வேண்டும். மூலத்திடம் அன்பு (பக்தி) செய்யாமல் அதிலிருந்து வந்தவற்றிடம் மட்டும் செய்யப் பார்த்தால் அது ஸரியாய் வராது. அதனால் ஈச்வரபக்தி அத்யாவச்யம். மனஸ் ஜீவனுக்குப் போடுகிற தப்பான எண்ணக்கட்டை எடுத்துப் போடுவதற்கு இதுதான் வழி செய்யும்.

அதாவது மனஸ், தான் பின்னே நின்றுகொண்டு, சரீரத்தை முன்னேவிட்டுச் செய்விக்கிற கர்ம பந்தம் மட்டுமே ஸத்கர்மா

வினால் போகும். மனஸின் நேர் பந்தமான எண்ணத்தின் பந்தம் பக்தியினால்தான் போகும். பக்தியும் எண்ணம்தான், மனஸை வைத்துக்கொண்டு அதனால் பண்ணுவதுதானென்றாலும், எப்படி சாஸ்த்ர கர்மா பழைய கர்மக்கட்டை அவிழ்க்கிற கட்டாயிருந்ததோ, அப்படியே இதுவும் எண்ணத்தின் விஷயத்தில் செய்யும். பக்தி செலுத்திக் கொண்டே போனால் அது முற்றிப் பூர்ணமாகும்போது, 'மனஸ் என்று தனியாக ஒன்றை வைத்துக்கொண்டு இவன் வேறாக பக்தன் என்று இருக்க வேண்டாம்' என்று பகவானே நினைப்பார் – இவனை மனஸிலிருந்து அவிழ்த்து விடுதலை பண்ணித் தன்னுடைய ஆத்ம ஸ்வரூபத்தில் ஒன்றாக்கிக் கொண்டுவிடுவார்.

பிடிபடாமல் திமிறிக்கொண்டு நாலாபக்கமும் ஓடுவதையே இயற்கையாகக் கொண்ட மனஸை அதன் நேர் டிபார்ட்மென்டான எண்ணத்தின் ஓர் எல்லைக்குள் கட்டுப்படுத்தி அன்பு முதலான ஸத்சிந்தனைகளில் மாத்திரம் போகப் பண்ணுவது ஸுலபமான கார்யமல்ல. அதனால்தான் முதலில் கர்ம மார்க்கத்துக்கே சாஸ்த்ரங்களில் ப்ராதான்யம் தரப்பட்டிருக்கிறது.

இப்படிச் சொன்னால் கர்மா என்பது கார்யத்தோடேயே ஒரேயடியாய் முடிந்துவிடுகிறது என்று அர்த்தமில்லை. மனஸின் மீதும் அதன் பாதிப்பு – கெட்டதான பாதிப்பு, நல்லதான பாதிப்பு இரண்டும் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. ஏனென்றால் மனஸினதாகிய எண்ணங்கள் கலக்காமல் ஜடமான மெஷின் மாதிரி நாம் கார்யம் பண்ணுவதில்லை. கார்யம் 'ப்ராமினன்'டாக முன்னுக்குத் தெரிந்தாலும், அந்தக் கார்யத்துக்குப் பின்னே ஓர் எண்ணமுண்டு. பொதுவாகச் சொன்னால் நாம் மனஸ் போனபடி கார்யம் பண்ணுவதெல்லாம் லோக இன்பங்களிலுள்ள ஆசை எண்ணத்தின் மேலே தான். 'இப்படிப் பண்ணிப் பண்ணி அழுக்கேறிப்போன நம்மைச் சுத்தி செய்துகொண்டு ஞான விசாராதிகள் செய்வதற்குரிய பாத்ரமாக ஆக்கிக்கொள்ள வேண்டும்' என்ற எண்ணமும், 'ஸமூஹத்துக்கான பலதரப்பட்ட கார்யங்களில் குழப்பமேற்படாமல் அவை ஒழுங்காகப் பிரிவினை செய்யப்பட்டு க்ரமப்படி ஆற்றப்பட வேண்டும்; இதனால் லோகக்ஷேமம் உண்டாக வேண்டும்' என்ற அன்பெண்ணமும் ஒன்றுகலந்தே

சாஸ்த்ரம் விதித்த ஸ்வதர்ம கர்மாக்களுக்குப் பின்னே அடிப் படையாக இருக்கின்றன.

அதோடுகூட எந்தக் கார்யத்திலும், இப்படிப் பொதுவான தாக இல்லாமல், அதைக் குறித்தே ஏற்பட்ட அனேக எண்ணங் கள் கலந்திருக்கின்றன. பூஜை என்ற கார்யம் செய்கிறோமென் றால், 'இப்போது துளஸி அர்ச்சனை பண்ணனும்', 'இப் போது பில்வார்ச்சனை பண்ணனும்', 'தீபத்தைத் தூண்டிவிட வேண்டும்', 'பூஜா பாத்ரங்களில் இடறிக் கொள்ளாமல் ப்ரதக்ஷிணம் பண்ணனும்' என்றிப்படி அனேக எண்ணங்கள் தோன்றி, அதன்படியே கார்யம் செய்கிறான். 'பக்தி' என்ற பொதுவான, முக்யமான எண்ணத்தோடு இப்படிப் பல எண்ணங்கள் உள்ளன. இப்படியே ஒவ்வொரு கார்யத்திலும்.

இதிலே கவனிக்க வேண்டிய விஷயம் என்னவென்றால், கர்மா இப்படிச் சில எண்ணங்களோடு சேர்ந்ததாக இருப்ப தால் இதற்கு ஸம்பந்தமில்லாத வேறு எண்ணங்களில் அப் போது மனஸால் போக முடிவதில்லை. தனியாக மனஸை விட்டால் அது ஸம்பந்தா ஸம்பந்தமில்லாமல் எல்லாப் பக்கமும் சிதறி ஓடிக்கொண்டிருப்பது போலில்லாமல், கார்யம் செய்கிறபோது அந்தக் கார்யம் ஸம்பந்தப்பட்ட சில எண்ணங் களில் மட்டும்தான் மனஸ் செல்லுகிறது. இந்த அளவுக்குக் கார்யத்தினாலேயே மனஸுக்கும் ஒரு கட்டுப்பாடு வருகிறது. பூர்ணக் கட்டுப்பாடாயில்லாவிட்டாலும், ஏதோ ஒரு வழியில் மட்டுமே மனஸ் போவது என்ற அளவுக்குக் கட்டுப்பாடு ஏற்படுகிறது.

வேலை எதுவும் செய்யாமல் வெறுமனே உட்கார்ந்து கொண்டோ படுத்துக்கொண்டோ இருக்கும்போது எதையா வது ஒன்றையே நினைப்பது, அல்லது அதைக் குறித்த சிலவற்றை மட்டும் நினைப்பது என்றால் முடிவதில்லை. தொடர்பில்லாத ஸமாசாரங்களிலெல்லாம் மனஸ் பிய்த்துக் கொண்டு கிளம்புகிறது. ஆனால் ஒரு வேலையில் ஈடுபட்டுவிட் டால் அது ஸம்பந்தப்பட்ட எண்ணங்களுடன் மட்டும் மனஸ் நின்றுவிடுகிறது. 'ஈச்வர த்யானம் செய்யலாம்' என்று கார்ய மில்லாமல் உட்கார்கிறபோது, போகப்படாத எண்ணத்திலெல் லாம் மனஸ் பாய்கிறது. இப்படிப் பலபேர் வந்து சொல்லிக்

கொண்டு அழுகிறார்கள். அதுவே, ஈச்வரனைப் பூஜை பண்ணு கிறேன் என்று ஆரம்பித்து, அதற்கான கார்யங்களைச் செய்து கொண்டு போகும்போது, அப்போதும் பல எண்ணங்கள் உண்டானாலும், ஸம்பந்தமே இல்லாத எண்ணங்கள் கூடக் கொஞ்சம் வந்தாலும், வகை தொகையே இல்லாமல் சித்த வ்ருத்தி சிதறுவது என்று இல்லாமல், அதற்கு ஓரளவில் கட்டுப் பாடு ஏற்படுகிறது.

பூஜைதான் என்றில்லை; ஒருத்தன் சீட்டாடுகிறானென்றால் கூட அப்போது அதைக் குறித்த எண்ணங்களில்தான் அவனு டைய மனஸ் கான்ஸென்ட்ரேட் ஆகிறது. ரொம்பவும் சபல சித்தமுள்ள ஒரு குழந்தை கிட்டிப்புள் விளையாடும்போது அதனுடைய சித்தம் அதிலேயேதான் இருக்கிறது. 'பக்ஷணம்: தருகிறேன் வா' என்று தாயார்க்காரி கூப்பிட்டால்கூட, 'வேண்டாம் போ' என்று சொல்லிவிட்டு, நாக்கைத் துருத்திக் கொண்டு விளையாட்டிலேயே மும்முரமாகப் போகிறது.

சாஸ்த்ர கர்மா என்று மஹான்கள் வகுத்துக் கொடுத்திருப் பவை இரண்டு விதத்தில் நல்லது பண்ணுகின்றன. மற்ற காரியங்கள் அவசியமற்றதிலோ, தப்பானதிலோகூட மனஸை நிறுத்துகின்றனவென்றால், சாஸ்த்ர கர்மாக்கள் எண்ணங்களில் நல்லவையானவற்றிலேயே மனஸ் போகும்படிச் செய்கின்றன. இது ஒன்று. கெட்டவையான எல்லாவற்றிலிருந்தும் அவை மனஸைத் திருப்பிவிடுகின்றன. இது இரண்டாவது நன்மை.

கார்யத்திலேயே கண் என்கிறபோது மனஸ் இரண்டாம் பக்ஷமாகிறது. ஆனாலும் மனஸுக்கும் இப்படிக் கார்யத்தி னால் நன்மை உண்டாகிறது. நம்மளவிலே நமக்கு என்ன தெரிகிறதென்றால், ஒரு ஸத்கார்யத்திலே நாம் ஈடுபட்டிருக்கிற போது அது எந்த அளவுக்கு நம்மை ஸத்சித்தனையில் செலுத்தி னாலும் ஸரி, அல்லது செலுத்தாமலே போனாலும் ஸரி, நிச்சயமாக நம்மைக் கெட்ட நினைப்பு நினைக்க வொட்டாம லும், அதைவிட ஸர்வ நிச்சயமாக, கெட்ட கார்யம் செய்ய வொட்டாமலும் தடுத்துப் பெரிய உபகாரம் பண்ணுகின்றன.

கார்யமும் தியானமும்

கோயில் ப்ராகாரத்தைத் தேய்த்து அலம்பி விடுகிற கார்யத்தைச் செய்வதாக வைத்துக் கொள்வோம். 'ஸாக்ஷாத் ஸர்வேச்வரன், ஸர்வ வ்யாபி, அவனுடைய ஸர்வ வ்யாபகத்தைப் புரிந்துகொள்ள முடியாத அசடுகளான நமக்காக ஒரு அர்ச்சையில் (விக்ரஹத்தில்) குடிகொண்டிருக்கிற இடம் இது. இதில் அழுக்கு சேராமல் காப்பாற்றினால் நம் ஹ்ருதயத்திலும் அழுக்கு சேராது; இதில் ஊர்வாசிகள் எல்லாரும் சேர்ந்து செய்தால் ஸமூஹத்திலும் த்வேஷம், பேதம் முதலான அழுக்குகள் சேராது' என்ற எண்ணத்தோடு நல்ல பக்தியோடு, நன்றியோடு தேய்த்து அலம்பினால் விசேஷம். ஆனால் தேய்த்து அலம்புகிற கார்யம் இருப்பதாலேயே இப்படிப்பட்ட ஸத்சிந்தனையில் அப்படியே அமிழ்ந்து போக முடியாது. சிந்தனையின் பூர்ணமான ஐகாக்ரியத்துக்கு (ஒருமுனைப்பாட்டுக்கு) கார்யம் தடைதான். இதை ஒத்துக்கொண்டுதான் ஆகவேண்டும். ஓரளவுக்கு, ஒரு பெரும் அளவுக்கு வேண்டுமானாலும், சிந்தனையை வகை தொகைப் படுத்தத்தான் கார்யம் ஸஹாயம் செய்யுமே தவிரப் பூர்ணமாக ஓர் எண்ணத்திலேயே ஒருமுகப்பட அது விடாது. சிந்தனையோடு கார்யம் என்று ஒன்று சேர்கிறபோதேதான் இருமுகப்பட ஆரம்பித்து விட்டதே!

'ஸரி, அப்படியானால், மேலே சொன்னமாதிரி நன்றி, பக்திகளோடு ஸத்சிந்தனையை ஐகாக்ரியப்படுத்துவதற்காகக் கார்யம்தான் செய்தாக வேண்டுமா என்ன? இதுகளை ஒருமுகமாக்கிக் கொள்ள வசதியாக, வேலையில்லாமல் த்யானம் செய்ய உட்கார்கிறேனே!' என்றால்,

உட்கார்ந்து பார்.

விளக்குமாற்றைப் போட்டுவிட்டு உட்கார்ந்தாயா?

'உட்கார்ந்தேன்.'

ஸரி, கொஞ்ச நாழி அப்படியே த்யானம் பண்ணு.

....

(அற்புத நாடகமாக இரு பாத்ரங்களைத் தாமே தாங்கி நடிக்கும் ஸ்ரீசரணர்கள் சிறிதுபோது மௌனமாக இருக்கிறார்கள்.)

என்ன, த்யானம் பண்ணுகிறாயா? நான் கேள்வி கேட்டு உன் த்யானத்தைக் கலைத்துவிட்டேனா?

'இல்லை ஸ்வாமிகளே, இல்லை. நீங்கள் கலைக்கவும் இல்லை; ஒண்ணும் இல்லை. அதுவே கலைந்து போய்விட்டது. கலைந்து போய்விட்டது என்று சொல்வதுகூடப் பிசகு. முதலுக்கே எண்ணங்கள் ஒருமுகப்பட்டுச் சேரவில்லை; ஆகையினால் கலைவதற்கு என்ன இருக்கிறது? உட்கார்ந்தவுடன் ஏதோ ஒரு க்ஷணம், இரண்டு க்ஷணம் ஸத்சிந்தனையில் மனஸ் சாந்தமாயிருந்தது. பகவானைக் கவிந்துகொண்டு நின்றது. உடனேயே, 'இதனால் பக்தி, த்யானம்தான் கர்மாவைவிட உசத்தி என்றாகிறது. இதுதான் ஸுபீரியர், கர்மா இன்ஃபீரியர்' என்ற எண்ணம் வந்தது. அப்புறம், ஒளிக்காமல் சொல்கிறேன்: எண்ணம் மேலே மேலே சிதறிப்போய் 'அத்வைதம் சொல்ல வேண்டிய பெரியவா, ஏன் எப்போ பார்த்தாலும் கர்மா-ன்னு கட்டிண்டு அழச் சொல்றார்?' என்கிற வரைக்கும் ஓட ஆரம்பித்துவிட்டது. ஆதி ஆசார்யாள், க்ருஷ்ண பரமாத்மா முதலானவர்களும் இப்படித்தான் சொன்னார்கள் என்று எடுத்துக் காட்டுகிறாரே என்று நினைப்பு போயிற்று. லக்ஷ்யத்துக்கும் நடைமுறைக்கும் இத்தனை வேறுபாடாக இருக்குமா என்று தோன்றிற்று. அதன் தொடர்ச்சியாக, காந்தீய்ம்தான் லக்ஷ்யம் என்று சொல்லிக்கொண்டே நடைமுறையில் ஏகப்பட்ட ஃபாக்டரிகளைத் திறந்து வைத்துக்கொண்டும், ராணுவச் செலவை அதிகரித்துக்கொண்டும் போவதைப் பற்றித் 'தாட்' வந்தது. அப்புறம் ஏக பாலிடிக்ஸ், எலெக்ஷனில் யாருக்கு வோட்டு போடலாம் என்கிற வரைக்கும் எங்கெங்கேயோ

நினைப்பு ஓடி, பிடிக்காத கட்சியின் லீடர் நாசமாகப் போகணு மென்று சபிக்கிற அளவுக்கு ஆகிவிட்டது. 'ஐயையோ, ப்ரா காரம் அலம்பிவிடணும் என்று வந்துவிட்டு, அது ப்ரயோஜன மில்லை என்றல்லவா த்யானம் என்று உட்கார்ந்தோம்? இப் போது நம் மனஸிலேயே இத்தனை அழுக்கு சேரவிட்டிருக் கிறோமே! தேய்த்து அலம்புகிற கார்யமே இதற்கு எத்த னையோ ச்ரேஷ்டம். அது ஸத்சிந்தனையில் மனஸை ஒரு முகப்படுத்தாவிட்டாலும், மனஸ் கன்னாபின்னா என்று ஓடா மல் நிச்சயமாகக் கட்டுப்படுத்துகிறதல்லவா? போதும், போதும் த்யானம். வேலைக்கு எழுந்திருக்கலாம். ஆனால் பெரியவாகிட்டே ஜம்பமாக த்யானம் செய்கிறேனென்று சொல்லி உட்கார்ந்துவிட்டு இப்போது எழுந்திருக்கிறதென் றாலும் என்னமோ போல இருக்கே!' என்று எப்போது நினைத் தேனோ, 'அப்போதுதான் நீங்களும் குரல் கொடுத்தீர்கள்! ஆலய சுத்தி செய்ய வந்த விசேஷத்தால்தான் மனஸில் வைத் துக்கொள்ளாமல் இதைச் சொல்கிறேன் போலிருக்கிறது!'

ப்ராகாரத்தைச் சுத்தம் செய்வதென்றால் தண்ணீர் இழுப் பது, அதற்கான பாத்ரங்கள் ஸம்பாதனம் செய்வது, கட்டைத் துடைப்பத்தை இறுக்கிக் கட்டி வைத்துக் கொள்வது, பிசுக்கு பட்ட இடங்களில் ஒரு தரத்துக்கு இரண்டு தரமாக அழுத்தித் தேய்ப்பது, த்வாரம் அடைத்துக் கொண்டிருக்கிற இடத்தில் குத்திவிடுவது என்று எத்தனையோ கார்யம், உபகார்யம் வரத்தான் செய்யும். குத்திவிடும் குச்சியே சில ஸமயத்தில் அடைத்துக்கொண்டு விடுகிறாற்போல, இந்தக் கார்யங்களே ஸத்சிந்தனையைக் கொஞ்சம் அடைக்கத்தான் செய்யும். ஆனா லும் அதற்கான பக்வம் வரும் வரையில் – அந்தப் பக்வமும் ஸத்கர்மாக்களாலேயேதான் வரும். அப்படி வரும்வரையில் – த்யானம் என்று உட்காருவதைவிட ஸத்கர்மாவில் ஈடுபடுவது தான் சிந்தனையை ஓரளவுக்காவது நல்லதில் செலுத்துவதற் கும், இதைவிட ரொம்பப் பெரிய அளவுக்குக் கெட்டதிலிருந்து திருப்பிவிடுவதற்கும் உபகாரம் செய்வது. 'பாஸிடிவ்'-ஆக அது செய்வதைவிட, 'நெகடிவ்'-ஆகச் செய்யும் உபகாரம் பெரிசு.

அதற்காக ஆரம்ப நிலையிலுங்கூட த்யானம் வேண்டவே வேண்டாம் என்று அர்த்தமில்லை. உத்தமமான விஷயத்திலே மனஸைக் கொஞ்சமாவது நிறுத்தப் பார்க்காமல் ஓயாமல்

கார்யம் பண்ணிக்கொண்டே இருப்பதற்கு நாம் மனஸ் உள்ள மனுஷ்யனாகப் பிறந்தேயிருக்க வேண்டாம்; மெஷினாக நம்மை ஏதாவது ஃபாக்டரியில் பண்ணிப் போட்டிருக்கலாம். என்றைக்கோ ஒரு நாள் த்யானத்தில் பக்வம் வரவேண்டுமென்றால் அதற்கு ஆரம்ப முயற்சி பண்ணாமல் எப்படி முடியும்? இனிமேலே பக்வம் வரவேண்டுமென்பதாலேயே இப்போதுள்ள அபக்வ மனஸோடுதான் ஆரம்பித்தாக வேண்டுமென்றாகிறது.

சோனியாயிருக்கிறவன் யோகாஸனம் போட்டால் பலசாலியாகலாம். யோகாஸனம் போடுவதற்கே சோனிக்குக் கஷ்டமாகத்தான் இருக்கும். அதற்காக ப்ரயத்னத்தை விட்டு விடுவதா? அஞ்சு நிமிஷமாவது பண்ண ஆரம்பித்து, அப்புறம் பத்து நிமிஷம், கால்மணி, அரைமணி என்று பண்ணிக் கொண்டு போய் எத்தனையோ சோனிகள் ஆரோக்யசாலிகளானதைப் பார்க்கிறோம். அப்படித்தான் இதுவும். ஆத்மா என்ற நினைப்பும் அத்வைதத்திலே ப்ரயாஸையும் உங்களுக்கெல்லாம் இன்றிலிருந்தே கொஞ்சம் கொஞ்சமாவது இருக்க வேண்டுமென்று சொல்லத்தான் உபன்யாஸம் செய்கிறேன். இது கொஞ்சம் இருக்கும்போதே இதற்கான சித்த சுத்தியைப் பெற நிறைய ஸத்கர்மா செய்யச் சொல்கிறேன். முடிந்த முடிவிலே நினைப்பும், அதாவது த்யானமும் போய் ஞான அனுபவமே நிற்கும்.

கர்மயோகமும் பற்றின்மையும்

இம்மாதிரிச் சித்த சுத்திக்கு உதவி செய்வதால்தான் ஸ்வய லாபம், பற்று இல்லாமல் கார்யம் பண்ணுவதற்கு 'யோகம்' என்று பெரிய பெயர் கொடுத்து, 'கர்ம யோகம்' என்பது. மனஸின் இஷ்டப்படிப் போய்ச் செய்கிறதெல்லாம் ஜன்ம ஜன்மாவாக நம்மைப் பழிவாங்குவதற்கென்று சேர்ந்து விடு

கிறது. ஏதாவது கஷ்டம் ஏற்பட்டால், பிடிக்காதது ஒன்று நேரிட்டால் 'கர்மா' என்று தலையில் அடித்துக்கொள்வது இதைக் குறிப்பிட்டுத்தான். மனஸைச் சுத்தப்படுத்தி ஆத்மாவிடம் கரைவதற்கு முதல்படி போட்டுக் கொடுப்பது எதுவென்றால் அதுவும் கர்மாதான். 'Path of Karma' என்று இப்போது நிறையப் பேர் லெக்சர் செய்கிறதும், இங்க்லாண்டிலும் அமெரிக்காவிலுமுள்ள பப்ளிஷர்களைக் கொண்டு புஸ்தகம் போடுவதும் இதைக் குறித்துத்தான். கர்ம மார்க்கம், பக்தி மார்க்கம், ஞான மார்க்கம் என்ற மூன்று மோக்ஷ ஸாதனங்களில் ஒன்றாக (நேர் ஸாதனமா, உபஸாதனமா என்ற விவாதம் இங்கே வேண்டாம்) இருப்பது இந்த Path of Action. இது நம் இஷ்டப்படி, மனம் போனபடி கார்யம் செய்கிறதல்ல. இஷ்டமோ, இஷ்டமில்லையோ, சாஸ்த்ரம் சொல்லிவிட்டது என்பதால் செய்தேயாக வேண்டிய கர்மாக்களை இங்கே செய்கிறோம். மனஸின் பற்று, பாசங்களுக்கு இங்கே இடமில்லை. இது ஸொந்த லாபம், ஜயம் கிடைக்குமா என்று பலனைப் பார்த்துச் செய்கிற கார்யமில்லை. 'Disinterested Action' என்கிறார்கள். 'Uninterested' இல்லை – அப்படிச் சொன்னால் அக்கறையில்லாமல் கார்யம் பண்ணுவது என்று அர்த்தமாகி விடும். 'Disinterested' என்றால் 'ஸ்வய உணர்ச்சிகளாலே, தன்னுடைய ஸொந்த விருப்பு வெறுப்புகளாலே பாதிக்கப் படாமல்' என்று அர்த்தம்; 'தன்னுடைய ஸொந்த லாபாலாபங்களைக் கருதாமல்' என்று அர்த்தம். 'நிஷ்காம்யம்' என்பது இதைத்தான்.

இதிலேயும் ஒரு விருப்பு இருக்கத்தான் செய்கிறது! 'ஆத்ம காமம்' என்று உபநிஷத்தே சொல்லுகிறபடி தன் நிஜ ஸ்வரூபமான ஆத்மாவை அடைய வேண்டுமென்ற விருப்பம்★. உடனேயே அந்த நிலையை 'அகாமம்' என்றும் உபநிஷத் சொல்கிறது. அதாவது, ஆத்மாவில் ஐக்யப்பட வேண்டுமென்ற ஆசை, ஆசையேயில்லாத அகாம நிலை என்கிறது; மனஸ் தன் லாபத்துக்காக ஆசைப்படுவதுதான் தப்பு. ஏனென்றால் இது பெறக்கூடிய லாபமெல்லாம் இந்த்ரியச் சிற்றின்பங்கள்தான். இங்கேயோ ஆத்மாவாவதற்கு அது ஆசைப்படும்போது தன் லாபத்துக்காக இல்லாமல், தான் அப்படியே நஷ்டப்பட்டுப்

★ ப்ருஹதாரண்யகம் 4.3.21

போவதற்கு ஆசைப்படுகிறது; தான் கற்பூரம் எரிந்து போகிறாற்போலச் சுவடேயில்லாமல் அழிந்துபோய், ஆத்மாவை மாத்திரம் ப்ரகாசிக்க விடவேண்டுமென்று விரும்புகிறது. இந்த விருப்பம் தப்பில்லைதான். இது இருந்தால்தான் நாம் ஸம்ஸார வாழ்க்கையை விட்டு ஸத்ய தத்வத்தின் பக்கமே திரும்புவோம்.

ஸொந்த லாபத்தைக் கருதாத இதில்தான் மஹாப் பெரிய லாபமிருக்கிறது. 'யம் லப்த்வா ச(அ)பரம் லாபம் மந்யதே ந(அ)திகம் தத:', அதாவது, 'எதை அடைந்தபின் அதை விடப் பெரிய லாபமாக வேறெதையும் மதிக்க முடியாதோ அப்படிப்பட்ட லாபம்' என்று பகவான் சொல்கிற● ஆத்ம லாபந்தான். முன்னே சொன்னாற்போல் மனஸை அறவே நஷ்டப்படுத்திக் கொண்டு பெறுகிற லாபமாக இது இருப்பதால் இது போற்றுதற்குரியதே. மற்ற லாப எண்ணத்தோடு இதைச் சேர்த்துவிடக் கூடாது.

மனஸுக்கு இஷ்டமாக, ஸந்தோஷமாக இருக்கிறது என்பதற்காக இல்லாமல், மனஸை சுத்திசெய்து ஆத்மாவில் சேர்ப்பிப்பதற்கு உதவுகிறது என்றே சாஸ்த்ரீய விதிமுறைகளின்படி கார்யங்களைச் செய்வதுதான் கர்ம மார்க்கம், அல்லது கர்ம யோகம் என்று சொல்லப்படுவது. 'கர்மா' என்று தலையில் அடித்துக் கொள்கிறதன் 'எஃபெக்ட்'டைத் தணித்து, அது போடுகிற பந்தத்தைத் தளர்த்திவிடுவதே கர்ம யோகம் சொல்லும் ஸ்வதர்ம கர்மானுஷ்டானம்; அதாவது, அவனவனும் தனக்கு சாஸ்த்ரம் விதித்திருக்கிற கடமைகளைக் கொஞ்சங்கூட வழுவாமல் பின்பற்றுவது.

கர்மா செய்வது எப்படி மனஸையும் நல்லதாகவோ, கெட்டதாகவோ பாதிக்கிறது என்று பார்த்தோம். கர்ம பந்தம் என்று சொல்வதிலும் இப்படியே நம்முடைய மனஸின் ஜன்மாந்தர எண்ணங்கள், போக்குகள், அனுபவ நெடிகள் (இவற்றை 'வாஸனை' என்றே சொல்லியிருக்கும்) எல்லாம் கலந்துதானிருக்கின்றன. நாம் செய்யும் நல்ல, கெட்ட கார்யங்களுக்கான பலன்கள் ஸ்டோராகின்றன. இப்படிச் சேர்ந்த கர்மாவை அனுபவிக்கவே ஜன்மாக்கள் ஏற்படுகின்றன என்று சொல்லும்போது, இப்படிச் சேரும் கர்மா என்பது கையை,

---

● கீதை 6.22

காலை ஆட்டிச் செய்வது மட்டுமில்லை. எந்தெந்த மனோ பாவத்துடன் இவற்றைச் செய்தோமோ, அதுவும்தான் ஸ்டோ ராகிறது. நம்முடைய நல்ல, கெட்ட குணங்கள், எண்ணங்கள் ஒவ்வொன்றுக்குமான பலனை நாம் ஜன்மாக்கள் எடுத்து அனுபவிக்கத்தான் வேண்டும். இந்த ஜன்மாவில் சில வஸ்துக் களில் வைக்கும் தீவ்ரமான ஆசை, வேறு சிலவற்றில் வைக்கும் தீவ்ரமான த்வேஷம் எல்லாமும் ஸ்டோராகின்றன. அடுத்த ஜன்மாவில் இவை மறுபடி நம்மைப் பிடித்துக் கொள்கின்றன. வாஸனை, பூர்வ வாஸனை, ஜன்மாந்தர வாஸனை என்றெல் லாம் சொல்வது இதுதான். பெருங்காயம், பூண்டு முதலானவற் றின் நெடி லேசில் போகாததுபோல, இவை உடம்பு போன பிற்பாடும் ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு, அப்புறம் மறுபடி ஸ்தூலமாகப் பிறக்கும்போது மனஸுக்குள்ளிருந்து தன் நெடியை வீசவிடுவதால் வாஸனை என்று பெயர். விஷய வாஸனை என்றும் சொல்வார்கள். இந்த்ரிய நுகர்ச்சிகளுக்கு விஷயமாக இருப்பவற்றுக்குத்தான் குறிப்பாக 'விஷயம்' என்று பெயர். ப்புலன்களின் பல தினுஸான இன்பங்களைச் சுற்றியே தான் மனஸ் படர்ந்து, அதற்கான காரியங்களில் ஜீவனை ஏவுவதால் விஷய வாஸனைதான் கர்மா மூட்டையைப் பெரி சாக்குவது. ஏதோ ஒரு புலனின் இன்பத்தை அடைய வேண் டும் என்ற பலனை எதிர்பார்க்காமல், நிஷ்காம்ய கர்மம் செய்யும்போது, அதாவது கர்மத்தையே யோகமாகச் செய்யும் போது, மூட்டை குறைகிறது. மூட்டை என்பதற்குப் பதில் கட்டு என்று சொன்னால், அதன் இறுக்கம் தளர்கிறது. நிஜ மான கர்ம யோகத்தில் தன்னுடைய புலனின்பப் பலனை மட்டுமின்றி, உத்தம நோக்கத்தில் உதித்த லோக க்ஷேமம் என்ற பலனைக்கூடக் கருதக்கூடாது.

இதைக் கொஞ்சம் புரியவைக்கப் பார்க்கிறேன். ஆத்மா வைக் கடைத்தேற்றிக் கொள்ளும்போதே லோக க்ஷேமத்தை யும் உத்தேசித்ததாகத்தான் சாஸ்த்ரங்கள் தார்மிக கர்மாக்களை வகுத்துக் கொடுத்திருக்கின்றன. இதைப்பற்றி ஸந்தேஹமே யில்லை. தனக்காகப் பண்ணுவது போய், உலகுக்காகப் பண்ணுவது என்று இவன் ஆரம்பித்தால்தான் உலகங்கள், உயிர்கள் எல்லாவற்றுக்கும் மூலமான, தாயும் தந்தையுமாக உள்ள ஈச்வரனின் அருள் இவனுக்குக் கிட்டி, விடுபடும் வழிக்கு

இவன் போக முடியும். ஆனாலும் ஒருவன் இப்படி ஸ்வதர் மானுஷ்டானம் பண்ணும்போது, 'நான் இப்படிப் பண்ணின தால் உலகத்துக்கு இந்த நல்லது ஏற்பட்டதா?' என்று பலனைப் பார்த்துக் கணக்குப் போட்டுக் கொண்டே இருக்கப்படாது. லோக க்ஷேமத்துக்கென்றே சாஸ்த்ர கர்மாக்களைப் பண்ணி னாலும், எந்த நன்மையான பலனை உத்தேசித்து அந்தக் கர்மாவை சாஸ்த்ரம் கொடுத்திருக்கிறதோ, அது ஈடேறாமலும் போகலாம். உத்தம லக்ஷ்யங்களுக்காகப் பல பேர் உயிர்த் தியாகம் பண்ணியுங்கூட அவை நிறைவேறாமல் போவதையும் நாம் அவ்வப்போது பார்க்கிறோம். அதனால் சாஸ்த்ரம் லோக க்ஷேம பலனை உத்தேசித்துக் கர்மாவைச் சொன்னாலும் நாம் அந்த உத்தேசத்தையே எப்போது பார்த்தாலும் நினைத்துக் கணக்குப் போடாமல் செய்தால்தான், இம்மாதிரியான ஸந்தர்ப்பங்களில், 'நல்லதைச் செய்து என்ன கண்டோம்? இது கலி. கெட்டதற்கே காலம். நல்லது இந்த லோகத்தில் எடுபடப் போவதில்லை. நாம் பாட்டுக்குச் சும்மாக் கிடப்போம்' என்கிற ஆயாஸம், மனக்கசப்பு, தோல்வி மனப்பான்மை முதலானவை ஏற்படாமலிருக்கும். ஆகையினால் இந்தப் பலனைக்கூட எதிர் பார்க்காமல் வெற்றியோ, தோல்வியோ நாம் பாட்டுக்கு, 'சாஸ்த்ரம் சொல்லிற்றா? செய்வோம்' என்று, அதன்படி செய்துகொண்டே போக வேண்டும்!

ஸத்கர்மா பலிக்காததேன்?

'அப்படியானால் சாஸ்த்ரம் பொய்யா? லோகக்ஷேமத் துக்காக என்று அது விதித்த ஸ்வதர்ம கர்மாக்களால் எப்படி அந்தப் பயன் ஏற்படாமல் போகலாம்?' என்று கேட்கலாம்.

அப்படி அர்த்தமில்லை. தனி மனுஷ்யன் பண்ணுகிற தப்புகளுக்கு அவன் அனுபவித்துக் கஷ்டப்படத்தான் வேண் டும் என்று இருக்கிற மாதிரியே, ஸமூஹம் பூராவும் தப்பு

வழியில் போகிறபோது அதுவும் க்ஷேமத்தை அடையாமல் கஷ்டத்தைத்தான் அடைய வேண்டுமென்று ஒவ்வொரு 'பீரியட்'களில் ஏற்படுவதாக வைத்துக் கொள்ளலாம். அம்மாதிரி ஸமயங்களில் நாம் அதன் நல்லதற்காகப் பண்ணுவது பலிக்காத மாதிரி ஆகிறது. 'மாதிரி'தான்! பலிக்கவேயில்லை என்று சொல்ல முடியாது. க்ஷேமாபிவ்ருத்தி நம் கண்ணுக்கு முன்னே தெரியாதபோதுகூட, ஜனஸமூஹத்தின் கூட்டுப் பாபம் நாம் செய்கிற ஸத்கர்மாக்களால் குறையத்தான் செய்யும். ஸொந்த வாழ்க்கை போலவே ஜனஸமூஹத்தின் வாழ்க்கையிலும், ஏற்கெனவே பண்ணினதற்கு அனுபவித்தாகணும்; அதைப் புதிசாகப் பண்ணுவதால் ஒன்று குறைத்துக் கொள்ளலாம், அல்லது பெருக்கிக் கொள்ளலாம் என்று இருக்கிறது என்பதைப் புரிந்து கொண்டால், 'சாஸ்த்ரம் பொய்யா? ஏன் பலன் கிடைக்கவில்லை?' என்ற கேள்வி வராது!

நாம் செய்த பழைய பாபம் என்ன, ஜனஸமூஹம் முழுவதும் சேர்ந்து பண்ணின பூர்வ பாபம் என்ன, தற்போது நாம் சாஸ்த்ரப்படி பண்ணும் ஸத்கார்யங்களுக்குப் புண்ய 'வால்யூ' என்ன, இது பழைய மூட்டையின் பாரத்தை எவ்வளவு குறைக்கிறது என்பதெல்லாம் எதுவும் தெரியாதபடியே ஈச்வரன் நம்மை வைத்திருக்கின்றான். ஆனபடியால், பலன் என்று எதையோ எதிர்பார்த்துக்கொண்டு, அது கிடைக்கவில்லையே என்பதில் ஆதங்கப்படாமல் நாம்பாட்டுக்கு, 'இந்தக் கணக்கெல்லாம் ரஹஸ்யமாகப் பார்த்து எவன் தீர்த்துக் கொண்டிருக்கிறானோ, அவன் தீர்க்கிறபோது தீர்க்கட்டும். நாம் ஒன்றும் கேள்வி கேட்காமல், ஒன்றையும் எதிர்பார்க்காமல் நமக்கான கார்யத்தைச் செய்துகொண்டு போவோம்' என்று செய்து கொண்டே இருக்க வேண்டும். இப்படிப் பலனை முக்யமாக நினைத்துச் செய்யாமலிருக்கும்போதுதான் முழுக்க சாஸ்த்ரம் சொல்லும் தர்ம வழியிலேயே போக முடியும். பலனைப் பார்க்க ஆரம்பித்து விட்டோமானால், 'இப்படித் தர்மமாகப் போய் பலன் அடைய முடியவில்லையா? ஸரி, அப்படியானால் வேறு குறுக்கு வழி, தப்பு வழி, அதர்ம வழியிலே போய்த்தான் அடையப் பார்ப்போமே!' என்று தோன்றும். தர்ம வழியிலேயே செல்வதற்கு நிஷ்காம்ய கர்மம் எனும் disinterested action-தான் உதவும்.

கட்டவிழ்த்துவிடுவதில் இதுவே ஆரம்பம். (சற்றுமுன்) சொன்னமாதிரி, இது மனஸை ஓரளவுக்கு நல்லதில் போகப் பண்ணி, பெரிய அளவுக்குக் கெட்டதில் போகாமல் தடுக்கிறது. இதிலே நன்றாகப் பழகிப் பழகிச் சித்த சுத்தி ஏற்பட ஏற்பட, கார்யமில்லாமல் தனியாக மனஸை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு த்யானம் என்று செய்ய ஆரம்பிக்கும்போது அது சிதறி ஓடாமல் கட்டுப்பட்டு நிற்க ஆரம்பிக்கிறது. இப்படிக் கட்டுப் பட்டு அது ஈச்வரனிடம் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு நிற்கிறதோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு ஸம்ஸாரக் கட்டு அவிழ ஆரம்பிக்கிறது. அப்புறம்தான் மனஸ் என்பதாக ஆத்மாவைக் குறுக்கிக் கட்டுப் படுத்தும் கட்டே ஈச்வரானுக்ரஹத்தினால் அவிழ்ந்து, கர்மா செய்வதற்கு ஒரு தனி ஜீவன் என்பதே இல்லாமலாகி, எனவே ஸம்ஸாரக் கட்டை அடியோடு அறுத்துக் கொண்டு அத்விதீய மான ஆத்மாவாக ஜீவன் தன்னை அறிந்து, அதிலேயே நிலைப்பதான முக்தி கிட்டுகிறது!

பயத்துக்குக் காரணமான த்வைதம் போவது அப்போது தான். கர்மா செய்யும்போதும், த்யானம் செய்யும்போதும் த்வைதம் தவிர்க்கவே முடியாதது. ஆனாலும் மனம் போனபடி நினைப்பதிலும், மனம் போனபடிக் கார்யம் செய்வதிலும் த்வைதம் நம்மைப் பயமுறுத்திய மாதிரி, ஈச்வரனையோ பரமாத்ம தத்வத்தையோ நினைப்பதான த்யானத்திலும், தர்ம மான கர்ம மார்க்கத்திலும் பயமுறுத்துவதில்லை. நாம் ஈச்வரனை நினைக்கிறோம், அல்லது ஈச்வரன் என்று ஒரு ரூபமாக இல்லாமல் பரமாத்ம தத்வம் என்று அவனுடைய ஸாரத்தை நினைக்கிறோமென்றால், அப்போது அந்த ஈச்வரன் அல்லது தத்வம் நினைப்பவனுக்கு வேறான த்விதீய வஸ்து வாகத்தான் இருக்கிறான், இருக்கிறது. ஆனாலும் மற்ற நினைப் புகளுக்கு லக்ஷ்யமாகும் இந்த்ரிய விஷயங்களைப் போலவோ, உலக வஸ்துக்களைப் போலவோ ஈச்வரன் அல்லது ஈச்வரத் தத்வம் நம்மைக் குழியில் தள்ளிவிடக் கூடுமென்ற பயத்துக்கு இடமேயில்லை.

ஆனாலும் மனஸ் இந்த உத்தம நினைப்பிலே ஒருமுகமாக ஆகி, அற்றே போய்விடுகிறவரை வேறே ஒருவிதத்தில் ஓரளவுக்

குப் பயம் இருக்கும்தான். ஈச்வரனுமே வெளியிலே வேறு வஸ்துவாயிருக்கிறவரையில், 'என்ன மாயம் செய்வானோ? மஹாப் பெரிய பக்தர்களுக்கும் பிடிபடாமல் அவ்வப்போது ஓடிப்போய் மறைந்துகொண்டு கதறக்கதற விட்டு வேடிக்கை பார்த்தவனாயிற்றே! ஏதோ இப்போது கொஞ்சம் மனஸுக்குப் பிடிபட்ட மாதிரி இருந்தாலும் எப்போது நழுவி ஓடுவானோ? இந்தப் பாழும் மனஸும் என்னென்ன குப்பைத் தொட்டிகளுக்கு ஓடுமோ?' என்கிற பயம் இருக்கத்தான் செய்யும். எந்தவிதமான பயமானாலும் பயம் பயம்தானே? ஆதலினால், மனஸ் உள்ள த்வைத நிலையில் எத்தனை உச்சிக்குப் போனாலும் அது பரிபூர்ண அபய நிலையாய் இருக்க முடியாது. ஆனாலும் மனஸை இஷ்டப்படி விடும்போது அது ரொம்பவும் பயத்துக்கு ஹேதுவாக இருக்கிறாற்போல இல்லாமல், பக்தி மார்க்கத்தில் போகும்போது பயம் என்பதற்கு ரொம்பவும் குறைவாகவே இடம் ஏற்படுகிறது!

தர்ம கர்மாவும் இப்படித்தான். கட்டை அவிழ்க்க வேண்டிய அதுவே கட்டைப் போட்டுவிடப் போகிறதே என்றுகூடச் சில ஸமயங்களில் பயப்பட வேண்டியதாகிறது. கர்மா என்று வரும்போது, அது எத்தனை ஸத்கர்மாவாக இருந்தாலுங்கூட, எத்தனை வெளி வஸ்துக்களை, மனுஷ்யர்களை எதிர்பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது? அவற்றை, அவர்களை deal பண்ணுவதில் கோபம், எரிச்சல், ஏமாற்றம் (ஏமாறுவது, ஏமாற்றுவது இரண்டும்தான்) – எத்தனையோ ஏற்பட இடமிருக்கிறது. அப்போது, கட்டு தளருமா என்று இருக்கிறது. ஆனாலும் பலனை எதிர்பார்ப்பதில்லை என்பதில் மட்டும் தீவ்ரமாயிருந்து விட்டால், 'நாம் ஸின்ஸியராக நம்மால் முடிந்தமட்டும் ப்ரயாஸை பண்ணுகிறோம். அப்படியும் இந்த வெளி வஸ்துக்கள் ஸரியாயில்லையா? ஏதோ சொத்தை சொள்ளைதான் கிடைக்கிறதா? மனுஷ்யர்கள் ஸாதகமாக இல்லாமல் குந்தகம் பண்ணுகிறார்களா? எல்லாம் அப்படியே இருந்துவிட்டுப் போகட்டும். இருப்பதைக் கொண்டு நம்மால் என்ன பண்ணமுடியுமோ பண்ணலாம்' என்பதாகக் கோபம் முதலான தப்பு உணர்ச்சிகளுக்கு இடம் கொடுக்காமலிருக்கலாம்.

எத்தனை சொன்னாலும், த்வைதத்தைச் சேர்ந்ததேயான கர்மாவிலும் பக்தியிலும் பரிபூர்ண அபயநிலை கைகூடாது.

ஆனாலும் க்ஷணத்துக்குச் க்ஷணம் பயத்துக்கு இடம் கொடுப்ப தாக இருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலிருந்து அபய பதமான அத்வைதத் துக்குப் போக வேண்டுமென்றால், அதற்குக் கர்மாவும் பக்தியும் தான் ஆரம்ப ஸாதனங்கள். 'எப்போதும் பயம்' என்கிற நம்முடைய நிகழ்கால நிலை, இவற்றிலே 'எப்போதாவது பயம்' என்று ஆகிறது. அப்புறம் 'ஒருபோதும் பயமில்லை' என்கிற நிலை!

அந்த நிலை வர, ஆரம்பத்தில் உதவி செய்வது ஸ்வதர்ம கர்மானுஷ்டானந்தான். அதனால்தான், கீதையிலே பகவான் 'ஸ்வதர்மத்தைப் பண்ணி, அதிலேயே செத்தாலும் அதுவே ச்ரேயஸ். (ச்ரேயஸ், ப்ரேயஸ் என்று இரண்டு சொன்னேனே, நினைவிருக்கிறதோல்லியோ?) பிறன் தர்மத்தை எடுத்துக் கொண்டாயோ, அது பயத்தைத்தான் கொண்டுவிடும்' என்ப தாக, 'பயம்' என்ற வார்த்தையைப் போட்டார். பயம் என்றால் ஸம்ஸார பயம்தான்!

ஸ்வதர்மே நிதநம் ச்ரேய: பரதர்மோ பயாவஹ:

என்றார். 'நிதனம்' என்றால் சாவு. தன் தர்மத்தையே பண்ணிக் கொண்டு செத்தாலும் அதுவே ச்ரேயஸ்.

ஏனென்றால் சாவு சரீரத்துக்குத்தானே? சரீரத்துக்குள் இருக்கும் உயிருக்கு முடிவே இல்லாமல், அது கர்மா உள்ள வரை வேறு சரீரங்களில் புகுந்து புது ஜன்மாக்கள் எடுத்துத்தான் ஆகவேண்டும். அப்படியானால் உயிருக்கு முடிவே இல்லாமல் இந்த ஸம்ஸார அவஸ்தைதானா என்றால், அதற்கு முடிவு இல்லைதான்; ஆனால், நிறைவு என்று ஒன்று உண்டு. ஸம்ஸா ரத்தில் அதற்கு நிச்சயமாக நிறைவில்லை; குறைதான். நிறைவு அது ஸம்ஸாரத்தை விட்டுத் தன் நிஜமான ஸ்திதியில் இருந்து கொண்டிருப்பதுதான். அந்த நிஜ ஸ்திதியை அது அடையப் பண்ணுவதற்கு ஆரம்பம் இந்த லோக வாழ்க்கையிலேயே ஸ்வதர்மாவை அனுஷ்டிப்பதுதான். செத்துப்போன பிற்பாடு சேருகிற கர்மா மூட்டையைக் குறைப்பது ஸ்வதர்மமே ஆத லால், அதைப் பண்ணிக் கொண்டே செத்துப் போவதில் சரீரத்துக்கு முடிவைக் கண்டாலும் உயிரின் நிறைவை நோக் கிப் போவதில் முன்னேற்றம் கண்டுவிடுவோம். அதனால்தான் செத்தாலும் ச்ரேயஸ் என்றது!

நேர்ப் பயன் உலக நலனுக்கு

ஒரு ஜீவன் என்று ஏற்பட்டுவிட்டால் க்ஷணநேரம்கூட எதையாவது பண்ணாமலிருக்க முடியவில்லை. அதனால்தான் பண்ணாத நிலைக்குக் கொண்டுபோய்விடும்படியாகச் சிலவற்றைப் பண்ணும்படியாக 'ஸ்வதர்மம்' என்று வகுத்து ஏற்படுத்திக் கொடுத்தார்கள். ஜீவன் இப்படி நிஷ்காம்யமாக ஸ்வதர்மப்படி கார்யங்களைப் பண்ணினால் அதிலே (இவனுக்கு ஜீவத்வத்தைத் தரும்) மனஸுக்கு லாபமில்லை. நிஷ்காம்யம் என்னும்போதே – அதாவது ஆசையில்லாமல் பண்ணுகிறானென்னும்போதே – இந்த அர்த்தம் ஏற்பட்டுவிடுகிறது. ஏனென்றால் ஆசைப்படுவதுதான் மனஸின் முதல் வேலை, முக்யமான வேலை. அதன் ஆசைகளுக்காகத்தான் அத்தனை கார்யமும். ஆகையால் ஆசையில்லாமல் செய்கிறானென்றால் மனஸுக்கு லாபமில்லை என்றாகிவிடுகிறது. அப்படியானால், கார்யமென்று பண்ணினால் அதில் ஏதோ ஒரு லாபமான பலன் இருந்தால்தானே தேவலை? இவனுடைய ஆசையைக் கட்டுப்படுத்தி மனஸை அடக்கவே கார்யத்தைச் சாஸ்த்ரம் கொடுக்கிறதென்றாலும், அந்தக் கார்யத்துக்கு ஒரு பலனுமில்லை என்று இருக்க விடலாமா? இப்படிச் சாஸ்த்ரம் விடவில்லை. 'கார்யத்தினால் நேராக இவனுக்கு ஒரு லாபமில்லாமல் போனாலும் கார்யமற்ற ஸ்திதிக்குப் போவதற்கு இது உதவுகிறது என்ற மறைமுக லாபம் இருக்கட்டும். ஆனால், அதற்காக யாருக்கும் எந்தப் பயனும் நேராக விளைவிக்காத கார்யங்களை இவன் பண்ணும்படி விடவேண்டாம். இவன் கார்யம் பண்ணுவதால் இவனுக்கு 'இன்டைரக்டா'க சித்த சுத்தி என்பதோடு அந்தக் கார்யம் முடிந்து, நேராக அந்தக் கார்யத்துக்கென்று எந்தப் பலனும் ஏற்படாமல் போவது என்றால் ஸரியாயில்லையே! நேராகவும் பயனை விளைவிக்கும் கார்யங்களாகவே இவனுக்குக் கொடுப்பதுதான் முறை. அந்த நேர் பலனுக்கு இவன் beneficiary-யாக (பயனாளியாக) இருக்கக்கூடாது.

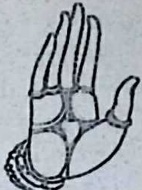
இருந்தால் அதை எப்படியாவது பெற்றாக வேண்டுமென்ற ஆசை உண்டாகித் தப்பு வழியிலும் போக ஆரம்பிப்பான். ஆனதால், இவன் செய்யும் கார்யத்தின் நேர் பலனுக்கு இவன் பாத்திரனாவது என்று இல்லாமல், ஜன ஸமூஹம் முழுவதும் beneficiary-யாக இருக்கட்டும். இவன் செய்யும் சாஸ்த்ர கர்மா வின் பலனாக லோகம் க்ஷேமமடைவதாக இருக்கட்டும் – என்ற அபிப்ராயத்தில்தான் ஸ்வதர்மங்கள் வகுக்கப்பட்டிருக் கின்றன.

ஓர் உதாரணம் சொன்னால் புரியும். எல்லா வஸதியும் படைத்த ஒருவர் இருக்கிறார். அவருக்கு நல்ல தேஹாரோக்ய மிருப்பதற்காக 'எக்ஸெர்ஸைஸ்' செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. இதைச் செய்வதில் இரண்டு விதங்கள் இருக்கின்றன. ஒன்று, அவர் தேஹாப்யாஸம் என்று சொல்லப்படும் எக்ஸெர்ஸைஸ் கள் பண்ணலாம் – தண்டால் எடுக்கலாம், ஸர்வாங்காஸனம் போடலாம். அல்லது ஸகல அவயவங்களுக்கும் நன்றாக வேலை கொடுக்கும் விதத்தில் ஒடி ஆடி, வெட்டி, கொத்தி ஏதாவது பண்ணலாம். இப்படி இரண்டாவது விதத்தில் அவர் ஓடி ஆடிப் பண்ணுகிறாரென்றால், அப்போது மற்றவர்களுக்கு ப்ரயோஜனமாகப் பழத்தோட்டம் போடுவது, அதற்காக வெட்டுவது - கொத்துவது, ஜலம் இழுத்து வந்து கொட்டுவது என்று பண்ணுவதே ச்லாக்யமாகும். இவருக்குப் பண வஸதி, ஆள் வஸதி எல்லா வஸதியும் இருக்கிறது; அதனால் இவரே உழைத்துத் தோட்டம் போட்டுப் பயிர் பண்ண வேண்டுமென் றில்லை. இவருக்குப் பழமும் வேண்டுமென்றில்லை. இருந்த போதிலும் இவருக்கு மட்டும் ப்ரயோஜனப்படும்படித் தண்டால் போடுவதைவிட, அல்லது எங்கேயோ நிர்மானுஷ்ய மான காட்டிலே மேட்டிலே போய் எதையோ வெட்டி, கொத்தி, முறித்துக் கொண்டிருப்பதைவிட, நாலு ஜனங்களுக்கு உதவும்படியான பரோபகாரமாகத் தோட்டப் பணி செய்வது தானே ச்லாக்யம்? பழம் என்ற பலன் இவருக்கு வேண்டாம். ஆனால் தேஹாரோக்யம் வேண்டும். அதற்காக இவர் செய் வதே பழம் வேண்டிய வேறு யாருக்கோ உதவி பண்ணுகிறது!

இந்தமாதிரித்தான் கர்மாவைக் கழித்துக்கொண்டு பரமாத் மாவிடம் சேர விரும்புகிறவர்களுக்கு சாஸ்த்ர கர்மா உள்பட எதனால் ஏற்படுகிற பலனும் வேண்டியதில்லை. ஆனாலும்,

பரமாத்மாவிடம் சேருவதற்குண்டான பக்வத்தைப் பெறுவதற்காக மனஸை நாலா திசையிலும் ஓடாமல் சுத்தி செய்வதற்கு, ஆரம்ப தசையில் ஏதாவது கார்யத்தில் ஈடுபட்டால்தான் முடியுமென்றிருக்கிறது. ஸ்வய ஆசைகளின்மேல் செய்கிற கார்யமானால் அந்தக் கார்யத்தில் தோஷங்கள் வந்து சேர்ந்துவிடுகின்றன. ஆனதால் ஸ்வய லாபம் கருதாத கார்யமாக அது இருக்க வேண்டும். அதற்காக எங்கேயோ காட்டிலே மேட்டிலே வெட்டிக் கொத்துகிற மாதிரியான தண்ட கார்யமாக இருக்கவிடலாமா? அது புத்திசாலித்தனமாகத் தோன்றவில்லையே! இந்த ஜீவனுக்கு – உதாரணம் காட்டிய வஸதியுள்ள மனிதருக்கு ஆரோக்யத்துக்காக எக்ஸெர்ஸைஸ் செய்ய வேண்டியிருந்ததேயன்றி, தோட்டம் போட்டுப் பழம் பயிர் பண்ண வேண்டிய தேவை இல்லாதிருந்த மாதிரி – சித்த சுத்திக்காகத் தான் கர்மா பண்ண வேண்டியிருக்கிறதே தவிர, கர்மாவினாலேயே நேராக உண்டாகிற ஒரு பலனைப் பெற வேண்டுமென்றில்லை. ஆனாலும் அவர் எப்படித் தனக்கான எக்ஸெர்ஸைஸாகவே லோகோபகாரமாகவும் தோட்டம் போட்டாரோ, அதேமாதிரி இவன் தன் சித்த சுத்திக்காகச் செய்யும் கர்மாவே லோகோபகாரமாகவும் இருக்க வேண்டும் என்று அபிப்ராயப்பட்டுச் சாஸ்த்ரங்கள் ஒவ்வொருவனுக்கும் ஸ்வதர்மா என்று ஒவ்வொரு விதமான கர்மாவை வகுத்துக் கொடுத்திருக்கிறது!

பழம் வேண்டுமென்றுள்ளவர்கள் மாதிரி இந்த லோகத்திலேயே அனேக நல்லதுகளைப் பெற வேண்டிய அடிநிலை மனுஷ்யர்கள் எப்போதும் இருந்து கொண்டுதானிருப்பார்கள். பகவானுடைய லீலையில் லோக நாடகம் என்று ஒன்று நடந்து கொண்டேயிருப்பதாகத்தான் இருக்கும்!

உலக நாடகமும் ப்ரளயங்களும்

எல்லாரும் மோக்ஷத்துக்கு முயற்சி பண்ணி, ஸம்ஸாரத்தைக் கழித்துக் கொண்டு லோக வாழ்க்கை என்ற ஒன்றே இல்லாமல் போவதென்பது ஸாத்யமில்லை. பலவித எண்ண முள்ள ஜனங்களைப் படைத்து ஆடவிட்டு, ஓடவிட்டு, பரஸ்பரம் மோதிக்கொள்ளவிட்டு இதிலே விசித்ர விசித்ர மாகப் பல ரஸங்கள் ஏற்படும்படியாக லோக நாடகத்தை ஈச்வரன் நடத்தி வருகிறான். இப்படி நாடகம் பார்த்து ரஸிப் பதற்குத்தான் அவன் லோக லீலை செய்வதே. எல்லாரும் ஞானிகளாகிப் பரம பக்தர்களாகி அவன் விட்ட வழி என்று இருந்தால், ப்ரேம ரஸம் என்ற ஒன்றையே பெருக்கிக் கொண் டிருந்தால், அல்லது அதுவும் இல்லாத பரம சாந்தியில் முழுகி விட்டால் ஈச்வரனுக்கு எப்படி ட்ராமாவின் ரஸபேதங்கள் கிடைக்கும்?

அதே ஸமயம் அவன் கருணை வள்ளலும்தான். அதனால் வேடிக்கையெல்லாம் பார்த்தாலும் அனேக யுகங்கள், கல்ப காலம் ஆகிறபோது, 'ஐயோ பாவம்! இப்படி ஆட்டமாக ஆடிவிட்டதுகளே!' என்று பரம கருணையோடு தானே அவர்களை எல்லாம் தன்னிடம் ஒடுக்கிக்கொண்டு விடுகிறான்; அவர்களாக ஸாதனை பண்ணி ஒடுங்குவதில்லை; ஈச்வரனே ஒடுக்கிக் கொண்டுவிடுகிறான்.

உலகமேயில்லாத மஹா ப்ரளயம் என்பது அதுதான்.

நித்ய ப்ரளயம் என்பதாகத் தினம் தூக்கத்தில் ஈச்வரனிடம் லயித்திருப்பது; செத்தபின் ஸ்வர்க்க–நரக–புனர்ஜன்மாதி களுக்குமுன் கொஞ்ச காலம் அவனிடம் லயித்திருப்பது; சுமார் எழுபது சதுர்யுகக் காலம் கொண்ட ஒவ்வொரு மன்வந்தரத்துக் குப் பிறகும் சிறிது காலம் ஸ்ருஷ்டி முழுக்க ஈச்வரனிடம் லயித் திருப்பதான ஒரு 'ப்ரளயம்'; இப்படிப் பதினாலு மன்வந்தரங்

கள் அடங்கிய ப்ரம்மாவின் ஒரு பகல் வேளையான ஆயிரம் சதுர்யுகங்கள்★ முடிந்தபின் அதேமாதிரி ஆயிரம் சதுர்யுகங்கள் கொண்ட அவருடைய ராத்ரி வேளை பூராவும் ஸ்ருஷ்டித் தொழிலில்லாததால் ஜீவர்களெல்லாம் ஈச்வரனிடம் லயித்திருப்பதான 'நைமித்திக ப்ரளயம்'; (மேலே சொன்னதுபோல) இரண்டாயிரம் யுகங்களை ஒரு தினமாகக் கொண்ட பிரம்மா இம்மாதிரி நூறு வயஸு வாழ்ந்துவிட்டு பரமாத்மாவோடு ஐக்யமானபின், இதேமாதிரி நூறு ப்ரம்ம வருஷத்துக்கப்புறம் அடுத்த ப்ரம்மாவைக் கொண்டு அடுத்த ஸ்ருஷ்டியைப் பரமாத்மா ஆரம்பிக்கும்வரையில் ஒரு ப்ரளயம் ('ப்ராக்ருதிக ப்ரளயம்'), முடிவேயில்லாத 'ஆத்யந்திக ப்ரளயம்' என்று பலவிதமான ப்ரளயங்களைப் புராணங்கள் சொல்கின்றன.

இப்படி எத்தனை யுகயுகம் அவனிடம் லயித்திருந்தாலும், அதுவும் அவனோடேயே நிரந்தரமாக, சாச்வதமாகச் சேர்ந்து அவனை அறிந்து ஐக்யப்பட்ட அத்வைத மோக்ஷமில்லை. ப்ரளயத்தில் லயித்த ஜீவர்கள் அத்தனை யுகயுகங்களுக்கு அப்புறம் மறுபடி ஸ்ருஷ்டி ஏற்படும்போது லயம் நீங்கி, அவனுக்கு வெளியிலே வந்து மறுபடி பிறக்கக்கத்தான் வேண்டும். அவனுக்கு ட்ராமா பார்த்துத்தான் ஆகணும். லயத்தில் அவனை அறியும் அனுபவமும் இல்லை.

ஐக்யம் என்று அப்படியே அவனேயான அறிவாகி ஏகமாக ஆகிவிடுவதுதான் சாச்வத விடுதலை. லயம் என்பது ஐக்யமில்லை. ஒரு வஸ்து இன்னொன்றிலே ஒன்றாக இழைந்திருக்கும் நிலைதான் லயமே தவிர, அதுவாகவே ஆகிவிடுவதல்ல. அதனால்தான் ப்ரளயத்தில் லயித்தவர்களை அவன் மறுபடி ஸம்சாரத்தில் அவிழ்த்துவிட முடிகிறது. நித்ய ப்ரளயமான தூக்கமே எடுத்துக்காட்டு.

சாஸ்த்ரங்கள், இம்மாதிரி ஜீவஸமூஹம் முழுவதும் தன் முயற்சியும் ஸாதனையும் இல்லாமல் அவனுடைய க்ருபையாலேயே அவனிடம் லயித்திருப்பதையும் மறுபடி அடுத்த ஸ்ருஷ்டியில் உத்பவிப்பதையும்தான் சொல்கின்றனவே ஒழிய,

---

★ கல்ப காலம் என்பது பிரம்மனின் ஒரு பகலான ஆயிரம் சதுர்யுகங்கள்தான்.

லோகம் பூராவும் ஞானம் பெற்று அறிவான, ஆனந்தமான மோக்ஷம் அடைவதாகச் சொல்லவில்லை.

அதாவது, 'லோகம் என்று ஒன்று இருந்தால் அதிலே மோக்ஷாதிகாரிகளாக ஆகாத பல பேர் இருந்து கொண்டுதானி ருப்பார்கள்; விசேஷமாகப் பக்தி, ஞானங்கள் இல்லாதவர் களாகவே பலர் இருந்து கொண்டிருப்பார்கள்; இப்படிப் பட்டவர்களுக்கும் தன்னிடம் ஒடுங்கியிருப்பதான சாந்த நிலையைத் தர வேண்டுமென்று ஈச்வரன் நினைக்கும்போது லோகமே இல்லாமல் பண்ணித்தான் ப்ரளயத்தில் எல்லா வற்றையும் தனக்குள் இழுத்துக் கொள்வான்; லோகம் என்று ஒன்று இருந்து அதில் பக்தி ரஸம், ஞானத்தின் சாந்தி என்ற இரண்டு மட்டுமே இருப்பதாக விடமாட்டான்' என்றே சாஸ்த்ரங்களிலிருந்து ஏற்படுகின்றன.

ஞானத்தின் உண்மையான சாந்திநிலைக்கு லோகம் இருந் தும் ஒன்றுதான், இல்லாவிட்டாலும் ஒன்றுதான். ப்ரேம ரஸத்துக்கும், அது ஒன்றே பெருகுவதற்கென்று வைகுண்ட, கைலாஸாதி லோகங்கள் இருக்கின்றன. ஆகையால் நவரஸ நாடகமாகத்தான் இந்த ஜீவலோகம் இருக்க வேண்டும்!

மஹா ப்ரளயம் என்று அவனே எப்போது எல்லாவற்றை யும் உள்ளே இழுத்துக் கொள்கிறானோ அப்போதுதான் நாடகம் முடியுமே தவிர, நாடகப் பாத்ரமாயுள்ள இந்த கோடி கோடி ஜனங்களும் தாங்களாக ஸாதனை பண்ணி முக்தி மார்க்கத்தில் முழுக்கப்போவது என்பது நடக்காது. ஓரளவு பக்தி மார்க்கத்தில் போவார்கள்; அதையும் விடக் குறைவாக அத்வைதமான முக்தியைத் தரும் ஞானத்தில் போவார்கள்.

ஆனாலும் இப்படி ஏதோ ஓரளவுக்காவது அவர்களைப் போகப் பண்ணத்தான் வேண்டும், அதுவே ஸம்ஸார தாபத் துக்கு எவ்வளவோ ஆறுதல். 'ஓரளவு' என்பதுதான், அளவு கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் ஜாஸ்தியாகி எத்தனையோ ஜன்மா வுக்கு அப்புறமாவது பூர்ண ஈடுபாடாக ஆக வேண்டும்.

அப்படி அவர்களைப் போகப் பண்ணுவதற்கு, முக்திக்கு முயல்பவர்கள் சித்த சுத்திக்காகச் செய்ய வேண்டிய தங்களு டைய கர்மாக்களை 'யுடிலைஸ்' செய்துகொள்ளலாம். கார்ய

மில்லாத பக்தி முதலில் ஸாத்யமில்லை, கார்யத்தோடு சேர்ந்த பக்திதான் ஸாத்யம் என்று பார்த்தோமல்லவா? அம்மாதிரி இவர்களை ஒரு ஸத்ஸங்கமாகச் சேர்ப்பது, கூட்டமாக ஆலய வழிபாடு பண்ண வைப்பது, பஜனை செய்ய வைப்பது, இவர்களுக்கு ஸதுபதேசங்களை எடுத்துச் சொல்வது – என்று அனேகக் கார்யங்களைச் செய்ய இவர்களைவிட ஒருபடி மேலே போனவர்கள் தேவைப்படுகிறார்கள். ஸம்ஸார வாழ்க்கை நன்றாக அமைவதற்காகவே ஈச்வரனைப் பக்தி செய்வது என்ற அளவோடு நின்றுவிடுகிற இவர்களைவிட ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுபட விரும்பி, அதற்கான சித்தசுத்தி பெறவே கர்மாவில் ஈடுபட வேண்டியிருப்பவர்கள் ஒருபடி மேலே போனவர்கள் அல்லவா? அதனால் அவர்கள் இவர்களைப் பக்தியில் ஈடுபடுத்துவதற்காக மேலே சொன்ன கார்யங்களைப் பண்ணலாம். இது அவர்களுடைய ஸ்வயசித்த சுத்திக்கு உதவுவதோடு எல்லாருக்கும் பக்தியைப் பரப்புவதான லோகோபகாரத்தையும் பண்ணுவதாகிறது.

உலக வாழ்விலேயே ஒழுங்கு ஏற்பட

நடந்து கொண்டேயிருக்க வேண்டிய லோக நாடகத்தில் எல்லாரும் பழுத்த பக்திமான்களாவார்களா என்றால் அப்படி ஆகாது. அப்படிப் பழுத்து பக்தியிலிருந்து முக்திக்குப் போக விரும்புபவர்களாக ஆபூர்வமாகச் சிலர்தான் இருப்பார்கள். மீதிப் பேர் இன்னம் எவ்வளவோ ஆட்டம் ஆடித்தான் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மேலே போவதாக இருக்கும். ஆனதால் பக்தியைப் பரப்புவதோடு, இந்த லோக வாழ்க்கை நடக்கும்போதே அதிலே ஒழுங்கு இருக்கும்படியாகவும், அது ஒரே அதர்ம ப்ரவாஹத்தில் அடித்துக் கொண்டு போகாமல் தர்மத்தின் வழியில் போய் இந்த ஒழுங்கைப் பெறும்படியாகவும், அப்புறம் லோகத்திலிருந்து லோகத்தின் காரண வஸ்துவில் சித்தத்தைத் திருப்பும்படியாகவும் செய்ய வேண்டும்.

நடைமுறையில் உள்ள லோக வாழ்க்கையையே தாறுமாறாகப் போகாமல் ஸத்யம், நேர்மை, அன்பு, தானம், தொண்டு முதலியவற்றால் சீர் பண்ணித் தர வேண்டியதுதான் முதல் தேவை. இப்படிச் செய்வதுதான் தர்மம் என்பது. தர்மம் என்பதற்கு எத்தனையோ அர்த்தமிருந்தாலும், மதம் என்ற அர்த்தத்தைக்கூட அது கொடுக்குமென்றாலும், பொதுவாகத் தர்மமென்றால் லோக வாழ்க்கையை ஸர்வ ஜனங்களின் பரஸ்பர ஸஹாயமும் மன இசைவும் கொண்ட ஒன்றாக ஆக்கி, இந்த வாழ்க்கையையே அன்பாகவும் ஸத்ய சீலமுள்ளதாகவும் ஆத்யாத்மிகத்தின் பக்கம் திருப்பிவிடுவதாகவும் ஒழுங்கு நெறிப்படுத்திக் கொடுப்பதுதான். கர்மாக்களில் பின்னிப் பின்னியே இந்த தர்மத்தை நடத்த வேண்டியதாகிறது. அதனால்தான் கர்மாவுக்கு ப்ராதான்யம் கொடுக்கும் பூர்வ மீமாம்ஸா சாஸ்த்ரம்★ 'அதாதோ தர்ம ஜிஜ்ஞாஸா' – அதாவது, 'தர்மத்தைக் குறித்து விசாரணை செய்வோமாக' என்று ஆரம்பிக்கிறது. தர்மத்திலே தேறி சாஸ்த்ர கர்மாவால் பூர்வ கர்மாவைத் தீர்த்துக்கொண்டு, நிஷ்காம்ய கர்மாவினால் இப்போது செய்வதும் இனிப் பலன் தராதபடி செய்து கொண்டு, நல்ல சித்தசுத்தி பெறும்போது லோகம், தர்மம், சித்தம் எல்லாவற்றையுமே விட்டுவிட்டு ஆத்மாவைச் சேர்வதில் ஆர்வமுண்டாகிறது. அப்போது நமக்கு உதவுகிற உத்தரமீமாம்ஸையாகிற ஞான சாஸ்த்ரமான ப்ரஹ்மஸூத்ரம், 'அதாதோ ப்ரஹ்ம ஜிஜ்ஞாஸா – ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றி விசாரிப்போமாக' என்று ஆரம்பிக்கிறது. லோக வாழ்க்கையின் ஒழுங்கு தர்மத்திலும் கர்மத்திலுமே இருக்கிறது என்று காட்ட வந்தேன்.

யாகம் பண்ணி அதன்மூலம் திவ்ய சக்திகளின் அனுக்ரஹம் உலகத்துக்குக் கிட்டுமாறு செய்து நல்ல மழை, விளைச்சல் முதலியவற்றால் ஜனஸமூஹம் ஸந்தோஷப்படும்படிச் செய்வது; திவ்ய சக்திகளால் ஜனஸமூஹத்தின் சித்தத்திலும் நல்ல தன்மைகளை ஏற்படுத்துவது; யுத்தம் செய்து ஜனங்களை சத்ருக்களிடமிருந்து ரக்ஷிப்பது; ஜனங்கள் பயன் பெறுமாறு நானா சீமைகளில் உற்பத்தியாகும் பண்டங்களை ஓர் இடத்தில் சேர்த்து வியாபாரம் செய்வது; உழுவது, உடம்பால்

★ ஜைமினியின் 'பூர்வ மீமாம்ஸா' ஸூத்ரத் தொடக்கம்.

ஸமூஹத்துக்குத் தேவைப்படும் இதர ஊழியங்களைச் செய்வது – என்றிப்படிப் பல கார்யங்களைச் செய்துதான் லோக வாழ்க்கை நன்றாக இருக்குமாறு செய்ய முடியும். இந்தக் கார்யங்கள் யாவும் குழறுபடி இல்லாமல் நடந்து ஸமூஹ வாழ்வு ஒட்டுமொத்தமாகச் சீருடன் இருக்கும்படிப் பண்ண வேண்டும். இதையெல்லாம் கருத்தில் கொண்டே வர்ணங்கள், ஆச்ரமங்கள், இது ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒவ்வொரு விதமான ட்யூட்டிகள், அந்த ட்யூட்டிகளுக்கு அனுகூலமான ஆஹாரங்கள், ஆசாரங்கள் என்றெல்லாம் சாஸ்த்ரங்கள் அழகாக வரையறை செய்து அமைத்துக் கொடுக்கின்றன. இவ்வாறு ஒவ்வொருவருக்கும் விதிக்கப்பட்டிருப்பதற்குத்தான் ஸ்வதர்மம் என்று பெயர்.

சுருக்கமாகச் சொன்னால், ஸகல ஜனஸமூஹமும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகவேனும் பாரமார்த்திகமாகப் போகும்படிப் பண்ண வேண்டும். ரொம்பவும் 'ஸ்லோ'வாகத்தான் இது நடக்க முடியும். ஈச்வரனுடைய லோக நாடகம் பாட்டுக்கு நடந்து கொண்டேயிருக்குமாதலால் ஏதோ கொஞ்சம் பேர்தான் தலைமுறைக்குத் தலைமுறை அதிலிருந்து தப்புவது என்பது நடக்கும். ஆனாலும் மற்றவர்களையும் ஒரே இந்த்ரிய வெறியில் காரியம் செய்பவர்களாக விட்டு ஏகமாகப் பாப மூட்டையை, கர்ம மூட்டையைச் சேர்த்துக் கொண்டு ஸம்ஸாரத்தில் ஆழப் புதைந்து போகவிடாமல், ஏதோ கொஞ்சமாவது நன்னெறிப் படுத்தி உயர்த்த வேண்டும். இதற்கு ஆரம்பம் – 'ஸம்ஸாரத்தை விட்டு வெளியிலே வா' என்று அவர்களை இழுப்பதில்லை. இழுத்தாலும் அவர்கள் இருக்கும் ஸ்திதியில் வெளியில் வர முடியாது. இழுத்து அவர்களுடைய கையைப் பிய்ப்பதாகத் தான் ஏற்படும். அல்லது இழுக்கிறவனும் அவனோடு புதைந்து போவதாக ஆகும். 'ப்ரக்ருதியை, அதன் வேகங்களை ஒருத்தன் நிக்ரஹம் செய்வதென்பது லேசில் ஸாத்யமில்லை' என்று பகவானே சொன்னதாகச் சொன்னேனல்லவா? அதனால், இதிலே இருந்து கொண்டே, இதையே ஓர் ஒழுங்குக்குக் கொண்டு வருவதுதான் முதலில் செய்ய வேண்டியது. அப்புறந் தான் இதை விட்டுப் போவதற்கான பக்வம் வருவது. இப்படி லோக வாழ்க்கையைத் தாறுமாறாய்ப் போகாமல் ஒழுங்கு முறையில் கொண்டுவருவதுதான் தர்மம்!

இப்போது சேரி மாதிரி ஓர் இடத்தில் இருக்கிறோம். பங்களாவுக்குப் போய் வாஸம் பண்ண ஆசை! ஆசை இருந்தாலும் அதற்குரிய யோக்யதை, வருமானம் முதலியவை இப்போது இல்லையே! முயற்சி பண்ணி அவற்றை ஸம்பாதித்துக் கொள்ள வேண்டும். அப்படிச் செய்யும் வரையில், (நாம் தற்போது) இருக்கும் சேரியை ஒரே அசுத்தமாக, சாணியும் சகதியுமாக வைத்திருக்காமல் சுத்தப்படுத்தி வைத்துக் கொண்டால்தானே ஸரியாயிருக்கும்? அப்புறம் எப்போதோ இதை விட்டுப் போக வேண்டுமென்பதால் அப்படிப் போவதற்கான யோக்யதை வருகிற மட்டும் இது எப்படி வேண்டுமானாலும் இருக்கட்டுமென்று விட்டுவைத்தால், அசுத்தத்திலே நமக்கு வ்யாதி வக்கைகள் ஏற்பட்டு, அதை விட்டுக் கிளம்புவதற்கான யோக்யதையே கிடைக்காமல் திண்டாடுவதாகத்தானே ஆகும்? முதலில் நாம் இருக்கிற இடத்தை சுத்தம் செய்துகொள்ள வேண்டும். இப்படி லோக வாழ்க்கையை ஸரிசெய்து தருவது தான் தர்மம்; தர்மத்தை ஒட்டி ஏற்பட்ட ஸ்வதர்ம கர்மாக்கள்.

பொதுஜனங்கள் இவற்றைப் பண்ணுவதற்கு வழிகாட்டியாக இருக்க வேண்டியவர்கள் யார் என்றால், இதை விட்டுக் கிளம்ப வேண்டுமென்பதில் அவர்களைவிட ஆர்வமாக இருப்பவர்கள்தான். இன்னொரு விஷயம் இங்கே சொல்ல வேண்டும். அதாவது, இதர ஜனங்களுக்கு மிகச் சிறந்த ஐடியலாக ஸ்வதர்மானுஷ்டானம் செய்பவர்கள் யாரென்றால், அது இந்த லோக வாழ்க்கையை விட்டுப் பாரமார்த்திகத்திலேயே நன்றாக ஊன்றிவிட்ட ஞானிகள்தான். இதென்ன இப்படிச் சொல்கிறேனே என்று புரியாமல் இருக்கலாம். ஞானிகள் ஈச்வரனின் கருவியாகவே ஆகிவிடுவதால், அவன் அவர்களையே ஐடியல் மனுஷ்யர்களாக வாழ்ந்து காட்டப் பண்ணுகிறான். அவர்கள் மாதிரி அத்தனை உத்தமமான உதாரண புருஷர்களாக இல்லாவிட்டாலும், பாரமார்த்திகத்துக்காக ப்ரயாஸைப்படும் எல்லோருமே அந்த ப்ரயாஸைகூட இல்லாத மற்றவர்களுக்கு வழிகாட்டியாகத் தங்கள் ஸ்வதர்மானுஷ்டானத்தைச் செவ்வனே செய்ய வேண்டும்.

இவர்களைப் பொறுத்த மட்டும் அந்தக் கர்மங்களின் பலனில் இவர்களுக்குக் கருத்தில்லை என்றாலும், கர்மா

செய்வது என்பதிலேயே இவர்களுக்குக் கருத்தில்லை என்றாலும், இவர்களுடைய கருத்தெல்லாம் கர்மாவும் சிந்தனையும் போன ஆத்மாவில் சேர்வதில்தானென்றாலும் அதற்கு யோக்யதை பெறுவதற்காகவே இவர்களும் கர்மயோகம் செய்யவேண்டி ஏற்படுகிறது. அப்போது அந்தக் கர்மாவின் நேர் பலன் லோகக்ஷேமத்தை விளைவிப்பதாக இருக்குமாறு பெரியவர்கள் அமைத்துக் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

கர்மானுஷ்டானத்தால் நல்ல சித்தசுத்தி, பக்தியால் நல்ல சித்த ஐகாக்ரியம் ஏற்பட்டபின், தானே கர்மா நின்றுவிடும். அப்படி அதுவே நிற்கும் நிலையில் ஸன்னியாஸம் வாங்கிக் கொள்ள வேண்டும். தானாக நிறுத்தப்படாது; கர்மயோகம் தான் பண்ணணும்.

பரதர்மம் ஏன் கூடாது?

இதிலே, 'பாரம்பர்யமாக இன்னின்ன பண்ணிக் கொண்டு போ' என்று இருப்பதை மாற்றி, இந்த (பரம்பரை)த் தொழிலைவிட இன்னொன்று உத்தமமாயிருக்கிறதென்று நினைத்து அதற்குப் போகாதே என்று பகவான் சொல்கிறார். ஸ்வதர்மமே பண்ணு, பிறன் தர்மத்துக்குப் போகாதே என்று அவர் இதைத்தான் சொல்கிறார். ஸ்வதர்மத்திலே இருந்தால் தான், இறந்தாலுங்கூடத்தான், அதுவே ச்ரேயஸ்; பரதர்மம் பயத்தை – அதாவது ஸம்ஸாரத்தை –. உண்டுபண்ணும் என்கிறார்.

ஏன் இதைவிட நல்லது என்று இன்னொன்றுக்குப் போகப் படாது என்றால்; பிறப்புப்படி தனக்கு வாய்த்த கர்மத்தை விட்டு இன்னொன்றை இவன் தேர்ந்தெடுக்கிறான் என்னும் போதே இவனுக்கு என்று ஸொந்த அபிப்ராயம், ஸ்வயேச்சைப்படி செய்வது என்பவை ஏற்படுகின்றன என்று அர்த்தம். இப்படிச் சொன்னால் தனி மனஸின் ஆசை வந்துவிட்டதாகத்

தானே ஆகிறது? வாய்த்ததைச் செய்வது என்று தன்னிச்சை இல்லாமல் செய்வது போய், இவனாக ஒன்றை விரும்பித் தேர்ந்தெடுக்கிறானென்றால், Choice வந்துவிட்டது, option வந்துவிட்டது என்றால், கூடவே கூடாது என்று ஒழித்துக் கட்ட வேண்டியதான ஆசைக்கு இடம் கொடுக்கிறானென்று தான் அர்த்தம். கர்மாவைத் தேர்ந்தெடுப்பதிலேயே இஷ்டம், ஆசை என்பது வந்துவிட்டபோது அது காம்ய கர்மமாகிவிடு கிறது. அப்புறம் அதன் பலனை த்யாகம் செய்வதால் மட்டும் அதை நிஷ்காம்ய கர்மமாக்கிக் கொண்டுவிட முடியாது. எப்போது நம்முடையதைவிட நல்லது என்று ஒன்றை விரும்பித் தேர்ந்தெடுத்தானோ அப்போது அதன் பலனில் ஒரு ஸந்துஷ்டியை மனஸ் தேடிப் பெறத்தான் செய்யும். கர்மாவால் மனஸானது தன்னையறியாமலே சுத்தியாவது என்பது தவிர வேறு எந்த ஸந்துஷ்டியைத் தேடி அறிந்து பெறுவதும் அதை அசுத்தி செய்வதுதான்.

பிறன் தர்மத்துக்குப் போகப்படாது என்பதற்கு ஸாதகனை வைத்துக் காட்டுகிற காரணம் இது. லோகத்தை, ஜன ஸமூஹத்தை வைத்தும் ஒரு காரணம் உண்டு. நல்ல அழுத்த மான காரணம். லோக க்ஷேமத்துக்காகப் பலவிதமான கார்யங் கள் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. புத்தியால் பாடம் புகட்டுவதி லிருந்து உடம்பால் உழைத்துக் கொட்டுவது வரை அனேகம் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. சுத்தமான நெய்யை மங்களமான மந்த்ரங்களைச் சொல்லிக் கொண்டு ரொம்பவும் பவித்ரமாக ஜ்வலித்துக் கொண்டிருக்கும் அக்னியில் ஆஹுதி செய்வதிலி ருந்து, 'பிடி! விடாதே! வெட்டு! குத்து!' என்று கத்தியை வைத்துக் கொண்டு சத்ருவோடு யுத்தம் செய்வது, அல்லது திருடனைப் பிடித்து ரத்தக் காயப்படுத்துவது வரை பலவித மான தொழில்கள் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. இப்படியிருக் கும்போது, இந்த எல்லாத் தொழில்களும் சீராக நடப்பதற் காகத்தான் பாரம்பர்யமாகக் கர்மாக்களைக் கொடுத்து வெவ்வேறு ஸ்வதர்மங்களை வைத்திருக்கிறது. இந்தக் கார்யங் களைப் பார்க்கும்போது ஒன்று உசத்தி, ஒன்று தாழ்த்தி என்று தோன்றினாலும், ஸமூஹ நலனை விளைவிப்பது என்ற பலனைப் பார்த்தோமானால் எல்லாமே ஸமம்தான். உசத்தியு மில்லை - தாழ்த்தியுமில்லை என்று தெரியும். எந்த ஜாதிக் காரனின் தொழில் நின்று போனாலும் ஜன ஸமூஹத்தின்

நல்வாழ்வு பாதிக்கப்படத்தான் செய்யும். அது ஸரிவர நடப்பதற்கு, தாழ்த்தியாகத் தோன்றுகிற கார்யங்களும் நடந்தே தீர வேண்டும். ஒட்டன் ஸ்ட்ரைக் செய்தால் ஊரே நாறிப் போகிறது; காலராவும் வைசூரியும் பரவுகின்றன. இதுகளிலிருந்து ஸமூஹத்தைக் காத்து ரக்ஷிக்கும் கார்யத்தை அவன் செய்கிறானென்னும்போது அவனுடைய அந்த ஸ்வதர்மம் எப்படித் தாழ்ந்ததாக இருக்க முடியும்? அதனால் வாய்த்ததைச் செய்வது என்றில்லாமல் உசத்தி – தாழ்த்தி கல்பிப்பதே பிசகு!

இப்படி ஸொந்த choice-ன்படி (தாமாகத் தேர்ந்தெடுத்து) தொழில்களைச் செய்வது என்றால், எல்லாத் தொழிலிலும் இப்போது பாரம்பர்ய முறையினால் அததற்குத் தேவைப்படும் விகிதாச்சாரப்படி ஜனங்கள் 'டிஸ்ட்ரிப்யூட்' (பங்கீடு) ஆகியுள்ளது போல இருக்காது. ஏதோ ஒரு தொழிலுக்கு ஜாஸ்திப் பேர் போவார்கள். இன்னொன்றை யாரும் சீந்தாமல் விடுவார்கள். அல்லது எதற்கும் உபயோகமற்றவர்களை அதில் போடுவோம். அந்தக் கார்யங்கள் நன்றாய் நடக்காமல் ஸமூஹம் பாதிக்கப்படும். பாரம்பர்யமாக வரும் குணம், குடும்பச் சூழ்நிலை முதலியவை ஸ்வதர்ம அனுஷ்டானத்துக்குப் 'பெர்ஃபெக்ஷன்' தருவதுபோல அப்போது இருக்காது. புதிதாக ஜனங்கள் இஷ்டப்படி எடுத்துக்கொண்ட தொழில்கள் பெர்ஃபெக்டாக நடக்காமல் போகலாம். அதோடு தொழில்களில் ஜனங்கள் பங்கீடாகும் ப்ரபோர்ஷன் ஏறுமாறாக ஆகி, போட்டி, பொறாமை, ஏமாற்றம் எல்லாம் ஏற்படும். மொத்தத்தில் ஸமூஹ நலனுக்காகக் கார்யங்கள் எப்படி நடக்க வேண்டுமோ, அப்படி நடக்காமல் லோக க்ஷேமமே பாதிக்கப்படும்.

இப்படியாகத் தன் ஸொந்த இஷ்டம் என்று ஒன்றின்மேல் ஸ்வதர்மத்தை விடுகிற தோஷம், அப்படி விட்டதால் லோக க்ஷேமம் பாதிக்கப்படுவதற்கு இடமேற்படுத்துகிற தோஷம் என்ற இரண்டு பெரிய தப்புகள் பரதர்மத்துக்குப் போகிறவனைச் சேர்கின்றன. இப்படித் தோஷத்தைச் சேர்த்துக் கொண்டபின் இவன் எப்படிச் சுத்தியாகி ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி பெறுவது? அதிலேயே (ஸம்ஸாரத்திலேயே) மேலும் ஆழமாகப் புதைய வேண்டியதாகத்தான் ஆகும். அதனால்தான் (க்ருஷ்ண பரமாத்மா) 'பரதர்மம் பயத்தைத் தருவது' என்றார்.

இதற்கப்புறம்தான் தேவாஸுர யுத்தம் என்று ஆரம்பித்தேனே, அந்த ஸமாசாரம் வருகிறது.

பகவான் இப்படி, 'செத்தாலும் ஸ்வதர்மத்தைப் பண்ணு; அதுதான் ச்ரேயஸ், அதாவது ஸம்ஸார நிவ்ருத்திக்கு ஸஹாயம் செய்வது, பரதர்மம் ஸம்ஸார பயத்தை ஜாஸ்தியாக்குவதே' என்று சொன்னவுடன் அர்ஜுனன் யோசித்துப் பார்த்தான்.

பாபத்தில் தள்ளும் சக்தி எது?

'ஆனால் இப்படி, 'நமக்கென்று ஓர் இஷ்டமும் வேண்டாம். எந்தக் குலத்தில் பிறந்தோமோ, அதற்கான வர்ண தர்மத்தை, எந்தெந்த வயஸுக் கட்டத்தில் என்னென்ன செய்ய வேண்டுமோ, அந்த ஆச்ரம தர்மத்தை நாம் பாட்டுக்குக் கேள்வி கேட்காமல் பண்ணிக்கொண்டு போவோம்' என்று இருக்கவொட்டாமல் எதுவோ ஒன்று மென்னியைப் பிடித்துத் தள்ளுகிறாற்போல இருக்கிறதே! இப்படி ஸரியான வழியாகப் போகவிடாமல் வேறு வழியில் போகவைத்து மனுஷ்யனைப் பாபத்தில் பிடித்துத் தள்ளுகிறதே! இவனுடைய அறிவுக்குப் புரிந்து, அறிவு அங்கீகாரம் கொடுத்து இப்படிப் பண்ணுவதாயில்லாமல், வேறு ஏதோ ஒரு சக்தி பலாத்காரம் செய்தல்லவா இவனை இப்படித் தள்ளுவதாகத் தெரிகிறது? அது என்ன?' என்று அவனுக்கு யோசனை வருகிறது. இது வேண்டாம், இன்னொன்று வேண்டும் என்று இவன் நினைக்கும்படியாக இவனைப் பலவந்தப்படுத்தி வேண்டாததை வேண்டப் பண்ணிப் பாபத்துக்கு ஆளாக்கும் force எதுவோ இருப்பது அவனுக்குத் தெரிகிறது. அது என்னவென்று மட்டும் தெரியவில்லை. 'எதுவோ' என்று விவரம் புரியாததாகத் தெரிகிறதே தவிர, 'இன்னது' என்று அந்த ஃபோர்ஸைத் திட்டவட்டமாகத் தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லை!

அது என்னவென்று தெரிவிக்கும்படியாகப் பகவானிடம் கேட்கிறான்:

அத கேந ப்ரயுக்தோயம் பாபம் சரதி பூருஷ: I
அநிச்சந்நபி வார்ஷ்ணேய பலாதிவ நியோஜித: II

'வார்ஷ்ணேய' என்று வ்ருஷ்ணி குலத்தோன்றலான பகவானைக் கூப்பிட்டான் என்று சொன்னேன். மேலே (இந்த ச்லோகத்துக்கு) அர்த்தம் சொல்லத்தான் நினைத்தேன். ஆனால், இதற்கு முன்னாடி கீதையில் என்ன இருக்கிறது, எந்த context-ல் அர்ஜுனன் இப்படிக் கேட்டான் என்று சுருக்கமாகச் சொல்ல நினைத்து ஆரம்பித்தது வளர்ந்துகொண்டே போய் விட்டது! அப்புறம் டெவலப் பண்ணலாம் என்று நான் நினைத்திருந்த சரக்கில் அனேகம் இப்போதே வந்துவிட்டது. ஆகக்கூடி, ஸம்பந்தமில்லாத விஷயமில்லை.

'அத' – ஆனாலும், அதாவது நீ சொல்கிறபடி, மனஸின் இஷ்டம் என்று ஒன்று இல்லாமல் பட்ட கட்டை மாதிரி ஆக்கிக்கொண்டு சாஸ்த்ரப்படி வாய்த்த ஸ்வதர்மாவை பண்ணலாமென்று ஒரு ஜீவன் நினைத்தானானாலும்,

'அயம் பூருஷ:' – இந்த ஜீவனானவன். 'புருஷன்' என்பதே 'பூருஷன்' என்றும் நீளும். 'விழி', 'நிழல்' முதலான வார்த்தைகள் 'வீழி', 'நீழல்' என்று நீள்கிற மாதிரி!

ஆனாலும் இந்த ஜீவனானவன் –

'அநிச்சந்நபி' – புத்திபூர்வமாக அப்படி ஆசைப்படாவிட்டாலும்; நன்றாக ஆலோசித்துப் பார்த்து, வேண்டும் வேண்டாம் என்று ஒன்றை விட்டு ஒன்றை எடுத்துக் கொள்ளாவிட்டாலும்; 'இன்வாலன்டரி'யாகவே;

'கேந' – யாரால்,

'ப்ரயுக்த:' – நன்றாக ஏவப்பட்டு,

பிடரியைப் பிடித்துத் தள்ளுகிறாற்போல யாரோ இவனை வேண்டும் வேண்டாம் என்கிறவற்றில் தள்ளுவது தெரிகிறது. அது யார் என்று தெரியவில்லை.

'கேந' – யாரால்,

'ப்ரயுக்த:' – வன்மையாய் ஏவப்பட்டு,

'பலாத்' – பலாத்காரமாக,

'நியோஜித இவ' – உந்தித் தள்ளினாற்போல; 'யுஜ்' – 'யோஜ்' என்பது வேர்ச் சொல். இன்னொன்றோடு சேர்ப்பது, பிணைத்துப் பூட்டுவதுதான் 'யுஜ்'. 'யுஜ்' என்பதன் அடியாக 'யுக்தம்' என்று சொல்கிறோம். 'யோஜ்' என்பதன் அடியாகவே 'யோகம்' என்கிறோம். சித்தம் சிதறவிடாமல் சேர்த்துப் பூட்டிப் பிணைப்பதால் அது யோகம். மாட்டைப் பூட்டிப் பிணைக்கிற ஏர்க்காலை 'yoke' என்று சொல்வது இந்தத் தாதுவிலிருந்துதான். 'யோஜ்' என்பதிலிருந்து 'யோஜித'. பூட்டிப் பிணைப்பது ஏதோ ஒன்றிலே செலுத்துவதற்காகத் தான். மாட்டை ஏர்க்காலில் பிணைப்பது அதை வயலில் செலுத்தத்தான். சித்தத்தைச் சேர்த்துப் பிடிப்பது அதைப் பரமாத்ம தத்வத்தில் செலுத்தத்தான். அதனால் 'சேர்ப்பதான' யோகத்திலேயே 'செலுத்துவதான' சக்தியும், propelling force-ம் தொக்கி நிற்கிறது. 'யோஜித' என்பது செலுத்தப்படுகிற நிலையைத் தெரிவிக்கிறது. ஒரு வார்த்தைக்கு முன்னால் 'நி' என்று போட்டால், அது இரண்டு மூன்று தினுஸான புது அர்த்தத்தைக் கொடுக்கும். அவற்றில் ஒன்று, அர்த்தத்துக்கு ஜாஸ்தி அழுத்தம் கொடுப்பதாகும். பாதம் (paatam) – விழுவது; நிபாதம் (nipaatam) – நன்றாக விழுவது. தர்சனம் – தெரிவது; நிதர்சனம் – நன்றாகத் தெரிவது. 'யோஜித'வுக்கு 'நி' சேர்த்து 'நியோஜித' என்றால் 'நன்றாகச் செலுத்தப்பட்டு', 'உந்தித் தள்ளுவது மாதிரிச் செலுத்தப்பட்டு' என்று அர்த்தம்!

ஒரு ஜீவனானவன் யாரால் பலாத்காரமாகச் செலுத்தப் பட்டு –

'பாபம் சரதி?' – பாபத்தில் போகிறான்? பாபத்தில் புகுகிறான்? அதாவது, பாபம் பண்ணுகிறான்?

'தானே மனஸாறத் தெரிந்து இஷ்டப்பட்டுச் செய்யாமல், வேறு யாரோ பலவந்தமாகப் பிடித்துத் தள்ளின மாதிரி மனுஷ்யர்கள் பாபத்தில் போய் விழுகிறார்களே, இப்படிப்

பிடித்துத் தள்ளும் அந்த ஆசாமி யார்?' பகவானை அர்ஜுனன் கேட்கிறான்.

ஸம்ஸாரம் என்பது த்வைதம், அதனால் பயம் என்று சொன்னோம். பயத்தைத் தருவது எதுவோ அது பாபம். ஆகையால் பரதர்மத்தில் போவது பகவான் சொன்னபடி 'பயாவஹ:' என்றால், அது பாபத்தை உண்டாக்குவதாகவே இருக்கும். இதனால்தான் அர்ஜுனன் பாபத்தைக் குறிப்பிடு கிறான்.

ஸ்வதர்மத்தை விட்டுப் பரதர்மம் மேற்கொள்வது பாபம். இது மட்டுமில்லை. இன்னம் அனேகப் பாபங்கள். நரக லோகங்களின் வர்ணனையைப் பார்த்தால் தெரியும், 'எத்தனை ஆயிரம் பாபங்கள் இருக்கின்றன? அது ஒவ்வொன்றுக்கும் என்ன தண்டனை?' என்று. இந்தப் பாபங்கள் எல்லாவற்றை யும் குறித்துத்தான் அர்ஜுனன் கேட்கிறான். மனுஷ்யர்கள் அனேகப் பாபங்களைப் பண்ணிவிடுகிறார்கள். எல்லாமே யோசித்து, திட்டம் போட்டு, அவர்கள் பண்ணினார்கள் என்று இல்லை. தங்களையும் மீறிப் பண்ணிவிடுகிற மாதிரிதான் இருக்கிறது. 'அநிச்சன்' என்று இதைத்தான் அர்ஜுனன் சொன்னது. இப்படி இவனைப் பண்ண வைப்பது யார் என்று கேட்கிறான்.

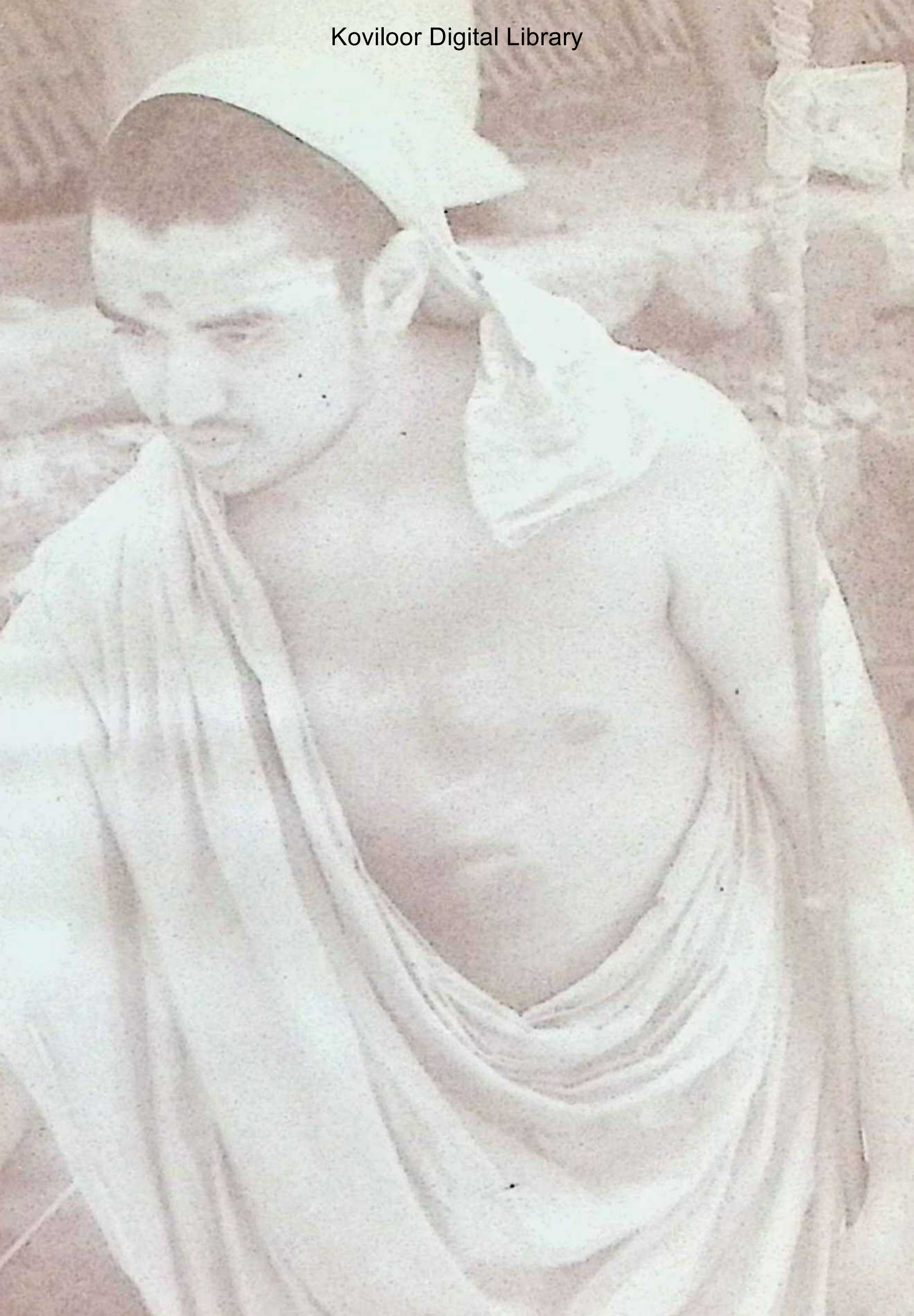
இங்கே அர்ஜுனன் ஜீவர்கள் பாபம் பண்ணுவதற்கு எந்தச் சக்தி காரணம் என்றுதான் கேட்கிறான். பாபத்திலிருந்து ஜீவன் விடுபட வழி என்ன என்று கேட்கவில்லை. அப்படிக் கேட்டி ருந்தால், 'எத்தனை சறுக்கி விழுந்தாலும் அத்தனை பாபத் துக்கு இடையிலேயும் விடாமல் ஸ்வதர்மத்தையே பின்பற்றிக் கொண்டு போனால், அதுவே பாபத்தில் இழுத்துவிடும் அஸுர வ்ருத்திகளிலிருந்து கொஞ்சங் கொஞ்சமாக ஜீவனை விடுவிக்கும்' என்று சொல்லியிருப்பார். ஏற்கெனவே இதை அவர் அவனுக்குச் சொல்லி ஆயிற்று. ஸ்வதர்மப்படி நிஷ்காம்ய கர்மயோகம் செய்வதைக் குறித்து, 'இந்தத் தர்மத்தை ஸ்வல்பம் அனுஷ்டிக்க ஆரம்பித்துவிட்டாயானா லும் மஹா பயமான ஸம்ஸாரத்திலிருந்து ரக்ஷித்துவிடும்' என்று ஏற்கெனவே சொல்லிவிட்டார்.

பயம், பாபம், பந்தம், ஸம்ஸாரம் என்ற எல்லாம் ஒரே விஷயத்தைச் சொல்கிறவைதான். ஆகையால் பயத்திலிருந்து ரக்ஷிப்பது என்றால் பாபத்திலிருந்து மீட்பது என்றே அர்த்தம்.

இப்போது அர்ஜுனன் பாப மோசனத்துக்கு வழி கேட்கவில்லை. ஏற்கெனவே அவர் சொல்லிவிட்டார் என்பதால் இருக்கலாம். பின்னே என்ன கேட்கிறானென்றால், 'தேவ – அஸுர குணங்களின் சண்டையில் அஸுரர்களான பாப வ்ருத்திகளை உண்டாக்கி, அவற்றில் ஜீவனைத் தூண்டிவிடுகிற சக்தி என்ன? ஒரு மனுஷ்யனைப் பாபத்திலே கட்டாயப் படுத்திப் புகுத்துகிற ஆஸாமி யார்?' என்றே கேட்கிறான்!

அடுத்த புத்தகத்தில்...

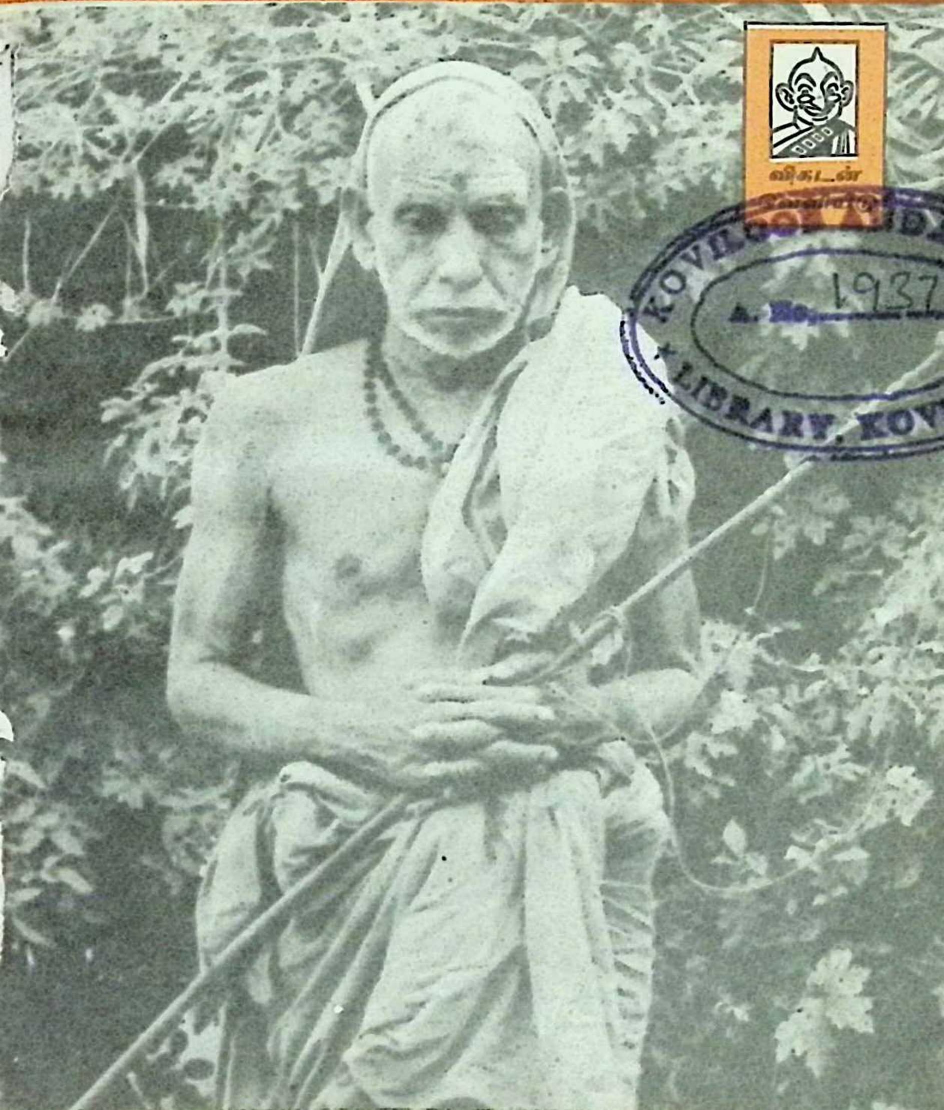
அத்வைதம் என்கிற தலைப்பின் கீழ்க் கட்டுரைகள் தொடர்கின்றன.

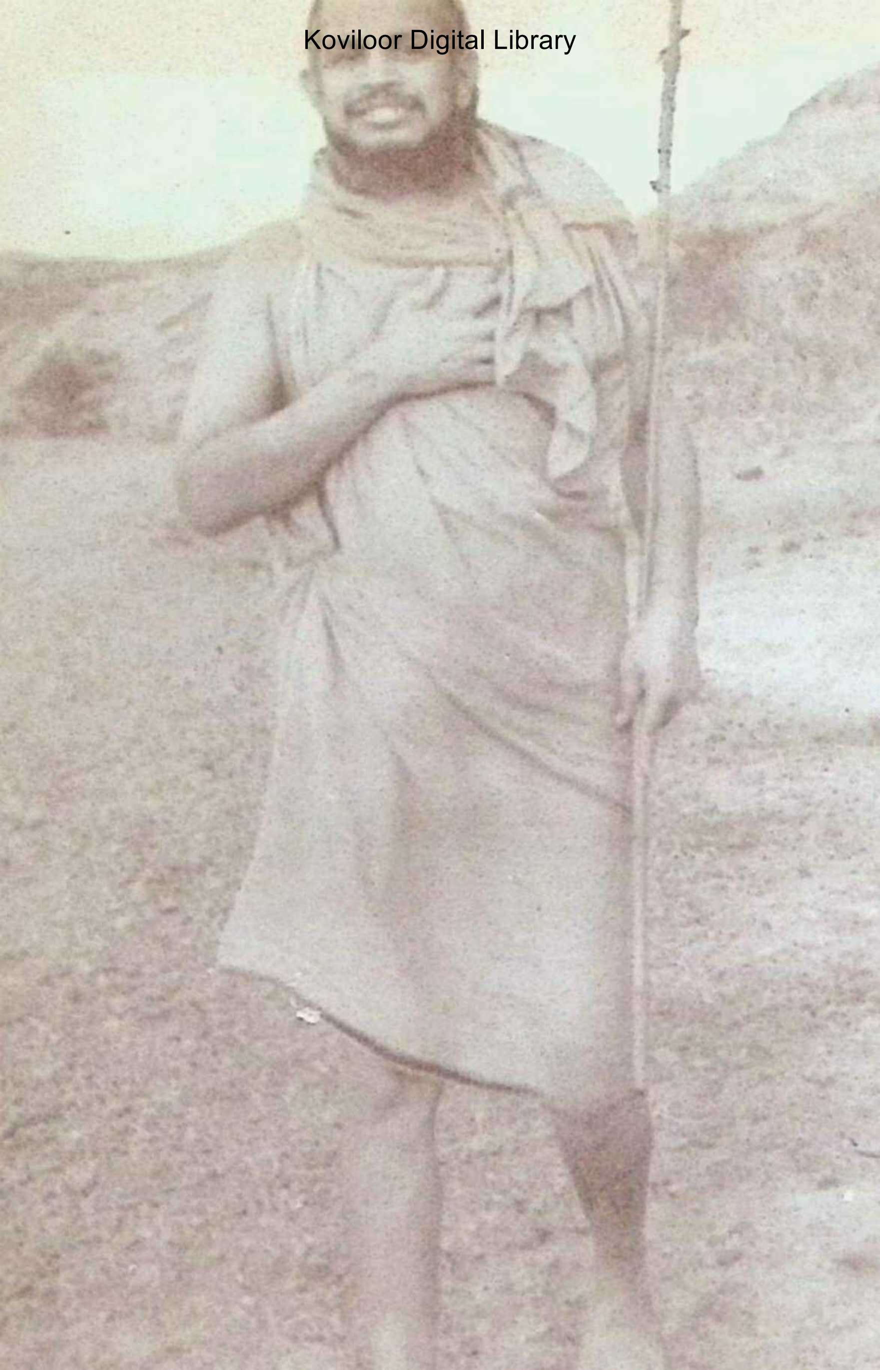

திருவையாறு – ஸ்ரீ தர்மசம்வர்த்தனி

அருள் உரை

விகடன்

ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி

சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

72

விகடன்
வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: ஜனவரி, 1994.

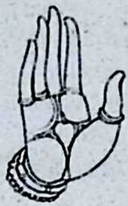
பின் அட்டை ஓவியம். சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) நான்காம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப்பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

அத்வைதம்

காம-க்ரோதம்

'அதுவா, இரண்டு சக்திகள் காரணம்' என்று பகவான் பதில் சொல்கிறார். அவை என்னென்ன என்று பேரைச் சொல்கிறார்.

காம ஏஷ க்ரோத ஏஷ ரஜோகுண ஸமுத்பவ: I
மஹாசநோ மஹா பாப்மா வித்த்யேந - மிஹ வைரிணம் II

'ஏஷ' - இது; எது காரணம் என்று கேட்டாயே, அது என்னவென்றால்,

'காம:' - காமம். அதாவது ஆசைதான் மனிதனைப் பாபத்தில் தள்ளுவதான எல்லா கெட்ட வ்ருத்திகளையும் தூண்டிவிடும் மூல காரணம்.

அது மட்டும்தானா? இன்னொன்றும் இருக்கிறது.

'ஏஷ: க்ரோத:' - அந்த இன்னொன்று என்னவென்றால் 'க்ரோதம்'; அதாவது கோபம்.

இந்த இரண்டும்,

'ரஜோகுண ஸமுத்பவ' மானவை - அதாவது மனுஷ மனஸு சாந்தமாகி ஸாத்விகமாகவுமில்லாமல், ஒய்ந்து மந்தித்துப் போய்த் தாமஸமாகவுமில்லாமல், வேகப்பட்டுக் கொண்டு கொந்தளிப்பிலே இருக்கிற ஒரு நிலை உண்டே, அந்த நிலைக்கு

ஆதாரமாயுள்ள குணமான ராஜஸத்தில் உண்டானவை; 'ரஜோ குண ஸமுத்பவ:'

'உண்டானவை' என்று நான் சொன்னாலும் பகவான் ஒருமையில் 'உண்டானது' என்றுதான் சொல்கிறார் – 'ஸமுத் பவ:' என்பது ஒருமைதான். காமம் ஒரு காரணம், இன் னொன்று க்ரோதம் என்பதாக இரண்டைச் சொல்லிவிட்டு, 'அவை ரஜோகுணத்தில் உண்டானவை' என்காமல், 'அது ரஜோகுணத்தில் உண்டானது' என்று சொன்னால் இது சொற் குற்றம்தானே என்றால், குற்றம் பகவான் மேலில்லை. என் குற்றம்தான். காமம் தவிர இன்னொன்று க்ரோதம் என்று நான்தான் சொன்னேன். பகவான் அப்படிச் சொல்லவில்லை.

'எது ஜீவனைப் பாபத்திலே பிடித்துத் தள்ளுகிறது!' என்று அர்ஜுனன் கேட்டதற்கு, 'எதுவா? அதுதான் காமம், அதுதான் க்ரோதம், அது ரஜோகுணத்தில் உண்டானது; காம ஏஷ க்ரோத ஏஷ ரஜோகுண ஸமுத்பவ:' என்றே சொல்கிறார். அதாவது காமமாக இருக்கிற அதுவேதான் க்ரோதமாகவும் இருக்கிறது என்று அர்த்தம் பண்ணிக் கொள்ளும்படிச் சொல் லியிருக்கிறார். காமத்துக்கு இன்னொன்று க்ரோதம் என்று காட்ட இங்கே வார்த்தை இல்லை. 'காமமும் க்ரோதமுமாகிய ஒரு கெட்ட சக்தி' என்று வைத்துக் கொள்ளலாம். ஆனாலும் காம-க்ரோதம், அதாவது விருப்பு-வெறுப்பு என்று இரட்டை யாக நாம் எப்போதும் சொல்வதாலேயே அந்தப் பழக்கத்தில் நான்தான் ஒன்று, இன்னொன்று என்று சொல்லிவிட்டேன்.

அப்படியானால் காமமும் க்ரோதமும் ஒன்றா என்ன? காமம் ஆசைப்படுகிற உணர்ச்சி; விருப்புணர்ச்சி. க்ரோதம் என்பதோ த்வேஷ உணர்ச்சியில் உண்டாவது. நேர்மாறான விருப்பும் – வெறுப்பும் எப்படி ஒன்று? ஸ்வதர்மம் வேண்டாம் என்று விடுவது வெறுப்பிலே. பரதர்மம் வேண்டும் என்று எடுத்துக்கொள்வது விருப்பத்திலே. இந்த இரண்டும் எப்படி ஒன்று?

ஒன்றுதான். யோசித்துப் பார்த்தால் புரியும். காமமே நிறைவேறாதபோது க்ரோதம் என்ற ரூபத்தை எடுத்துக் கொள்கிறது என்று புரியும். நமக்கு ஒன்றிலே ஆசை இருந்து அது கிடைக்காவிட்டால்தான் கோபம் உண்டாகிறது. நமக்கு

ஒருத்தரிடம் வெறுப்பு ஏற்படுகிறதென்றால் அது நமக்கு எது விருப்பமோ, அதற்கு மாறாக அவர் நடக்கிறார் என்பதால் தான். நம் விருப்பப் பூர்த்திக்குத் தடை ஏற்பட்டால் அதுவே வெறுப்பாகிறது. நம் ஆசையின் நிறைவேற்றத்துக்கு எதுவோ குறுக்கே வந்தால் அதனிடம் கோபம் உண்டாகிறது. பரதர்மத்திலே ஏற்படுகிற ஆசை அல்லது விருப்பத்துக்குத் தடையாக இருக்கிறது என்பதால்தான் ஸ்வதர்மம் வேண்டாம் என்று அதை வெறுத்து விட்டுவிடத் தோன்றுகிறது. ஒவ்வோர் ஆசைக்கும் இப்படியே. ஆசையாலேயே த்வேஷம் ஏற்படுகிறது. பந்தை எறிகிறோம் – இதுவே நம் ஆசையின் ஓட்டம் என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். அப்போது குறுக்கே தடையாகச் சுவர் மாதிரி எதுவோ வருகிறது. உடனே பந்து நம்மிடமே திரும்புகிறதல்லவா? அப்படித் திரும்பும் வேகம் தான் க்ரோதம்.

ஆசார்ய பாஷ்யமும் இப்படித்தான் காமம் க்ரோதம் என்ற இரண்டையும் ஒன்றாகவே சொல்கிறது. 'காமமேதான் ப்ரதிஹதமாகிறபோது க்ரோதமாகப் பரிணமிக்கிறது' என்று ஆசார்யாள் சொல்கிறார். 'ப்ரதிஹதம்' என்றால் ஒன்றிலே போய் மோதிக்கொண்டு திரும்புவது என்று அர்த்தம்.

ஆனால் நடைமுறையில் விருப்பு–வெறுப்பு என்கிறவை எதிரெதிர் உணர்ச்சிகளாகத் தெரிவதால் இரண்டாகச் சொல்கிறோம்.

பகவானே இன்னோரிடத்தில் (2–62) சொல்லியிருக்கிறார்:

காமாத் க்ரோதோ (அ)பிஜாயதே I
(ஆசையிலிருந்து கோபம் பிறக்கிறது.)

மேலே அர்ஜுனன் கேள்விக்குப் பதில் சொன்னபோது, காம-குரோதம் என்று இரண்டு மாதிரி சொல்லி, இரண்டு இல்லை என்றும் தெரிவிக்கிற விதத்தில் அப்புறம் ஒருமையில் சொன்னாரென்று பார்த்தோம்.

இன்னோரிடத்தில் (16–21) ஒன்றில்லை, இரண்டில்லை, மூன்று விஷயங்களைச் சொல்கிறார். பாபத்தில் தூண்டுவது காம-குரோதம் என்று மேலே சொன்னாரோல்லியோ? அந்தப்

பாபத்தினால் நமக்கு ஸம்பவிப்பது என்ன? ஸம்ஸாரம். ஸம்ஸாரத்திலும் ரொம்பக் கோரமான அனுபவம் நரகவாஸம். நரகத்தைப் பற்றித்தான் மூன்று விஷயங்களைச் சொல்கிற இடத்தில் குறிப்பிடுகிறார்:

த்ரிவிதம் நரகஸ்யேதம் த்வாரம் நாசந - மாத்மந:।

'ஆத்ம நாசம் என்ற நரகத்துக்கு வழி திறந்துவிடுகிற வாசல்கள் மூன்று விதமானவை.'

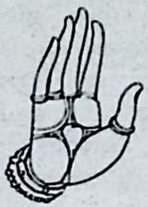
என்னென்ன?

காம க்ரோதஸ் - ததா லோப:

'காமம், க்ரோதம், லோபம் என்கிறவை.'

'லோபம்' என்றால் என்ன? காமத்திலேயே ஓர் அம்சம் தான் அது. புருஷனுக்கு ஸ்த்ரீயிடம், ஸ்த்ரீக்குப் புருஷனிடம் உண்டாகும் ஆசையிலிருந்து, பீச்சுக்குப் போக வேண்டும், அங்கே சுண்டல் வாங்கிச் சாப்பிட வேண்டும் என்றிருக்கிற ஆசை வரை லோகத்தில் எத்தனை ஆயிரம் தினுஸு ஆசையி ருக்குமோ அத்தனையும் காமம்தான். மஹாப் பெரியவர்களுக் குத் தன்னைத்தானே தெரிந்துகொண்டு தானாக இருக்க வேண்டும் என்ற உசந்த நாட்டமிருக்கிறதே, இதைக்கூட உபநிஷதத்தில் 'ஆத்ம காமம்' என்றுதான் சொல்லியிருக்கிறது என்றேனே! இத்தனை விதமான ஆசைகளுக்குள்ளே பொருளில், ஸொத்தில் இருக்கிற ஆசைக்கு மாத்திரம் லோபம் என்று பெயர். தன் பொருளை விடவே மனஸில்லாமல் இறுகப் பிடித்துக் கொண்டிருப்பவனை லோபி என்கிறோம்.

ஆக லோபமும் காமத்தின் ஒரு 'பார்ட்'டாகவே இருந்தும் பகவானே இங்கே, 'த்ரிவிதம் - மூன்று தினுஸு; ஒன்று - காமம், இரண்டு - க்ரோதம், மூன்று - லோபம்' என்கிறார்.

தீயவை அனைத்தும் ஆசையிலிருந்தே

ஷட்ரிபுக்கள் என்று ஆறு உட்பகைவர்களைச் சொல்வதில் காமம், க்ரோதம், லோபம் முதல் மூன்று. மோஹம், மதம், மாத்ஸர்யம் என்பவை பாக்கி மூன்று. யோசித்துப் பார்த்தால் இதுகளும் காமத்திலே, ஆசையிலே பிறந்தவைதான். மோஹம் என்பது என்ன? ஒன்றிடம் ஆசையினாலே அப்படியே அறிவிழந்து மயங்கிக் கிடப்பதுதான். மதம் என்பதும் தம் ஆசைப் படிக்கெல்லாம் இருக்கலாமென்ற திமிர்தான்; அல்லது நம் ஆசைப்படி நடந்துவிட்டது என்ற திருப்தியில் உண்டாகும் கொழுப்புத்தான். மாத்ஸர்யம் என்பதாக இன்னொருத்தனிடம் பொறாமைப்படுவது எதனால்? நம்மிடம் இல்லாத எதுவோ ஒன்று அவனிடம் இருக்கிறது; பணமோ, புத்தியோ, செல்வாக்கோ எதுவோ ஒன்று, அது நம்மிடம் இல்லையே என்பதால்தான் மாத்ஸர்யம். அதாவது, அது நமக்கு வேண்டும் என்ற ஆசைதான் மாத்ஸர்யத்தை உண்டாக்குகிறது. இவ்வாறாக, உட்பகைவர் என்கிற ஆறு அஸுரர்களுக்கும் காமம்தான் மூலம் என்றாயிற்று.

ஆகையால் ஸதா ஸர்வ காலமும் நம்மைப் பிய்த்துப் பிடுங்கிக் கொண்டிருக்கிற தேவாஸுர யுத்தம் நிற்க வேண்டுமானால் மூல விரோதியாக இருக்கப்பட்ட காமம் என்கிற அஸுரனை இல்லாமல் பண்ணிவிட வேண்டும். ஜீவன் சாந்த நிலை அடைய ஒரே வழி – ஆசா நாசம்தான்.

'காமம் என்ற பெருந்தீனிக்காரனான பாபியை உன்னுடைய பரம விரோதி என்று புரிந்துகொண்டு சண்டை போடு: மஹாசநோ மஹா பாப்மா வித்த்யேநமிஹ வைரிணம்.'

காமத்தை அது இது என்று அஃறிணையாகச் சொல்லாமல்

அவன், பெருந்தீனிக்காரன் என்று personify செய்து சொல்கிறார். பரமாத்மத் தத்வமே அவராக வந்திருக்கிறது. ஜீவனைத் தூக்கி விடுவதற்காகத் தத்வப்பொருள் க்ருஷ்ண பரமாத்மாவாகக் கண், காது, மூக்கோடு personify ஆகி வந்திருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட தாம், ஜீவனைக் குழியிலே தள்ளும் தீய சக்தியையும் ஓர் ஆளாகத்தான் சொல்ல வேண்டுமென்று, இப்படிச் சொல்கிறார். இவர் தேவ சக்தி; அது அஸுர சக்தி.

'மஹாசனன், மஹாபாப்மா' என்று காமத்தை, அல்லது காமனை (அவனிலேயே க்ரோதனும் அடக்கம். அப்படிப்பட்ட காமனை)ச் சொல்கிறார்.

'மஹாசந:' – பெருந்தீனிக்காரன். 'அசநம்' என்றால் சாப்பாடு. 'அசனன்' என்றால் சாப்பிடுகிறவன். அக்னிக்கு 'ஹுதாசனன்' என்று பெயர். ஆஹுதியைச் சாப்பிடுபவனாதலால் இப்படிப் பேர். 'மஹா அசனன்' – நிறையச் சாப்பிடுகிறவன். 'கொண்டா, கொண்டா!' என்று வாங்கிச் சாப்பிடும் குண்டோதரன். விஷயானுபோகங்களை இப்படித்தான் இந்த்ரியங்கள் மூலம் வாங்கி வாங்கித் தின்றுகொண்டே இருக்கிறான் காமன்.

இவன் 'மஹா பாப்மா'. 'பாப்மா' என்றால் பாபம்தான். உபநிஷத்தில் ஆத்மா பாபமற்றது என்று சொல்லுமிடத்தில் 'அபஹத பாப்மா' என்று இருக்கிறது.☆ காமத்தைக் காமன் என்கிற மாதிரி அவனையே பாபி, பாபாத்மா என்ற அர்த்தத்தில் 'பாப்மா' என்கிறார். ஸாதாரண பாபி இல்லை; 'மஹா பாப்மா', அதாவது, பெரும்பாவி. ஜீவர்களைப் பாபத்தில் புகுத்துவது யார் என்று அர்ஜுனன் கேட்டானே, அது இவன்தான். அதனால் இவன் மஹாபாபத்தின் வடிவமாகவே இருக்க வேண்டும்.

'இவனையே ஸம்ஸாரத்தில் பெரிய சத்ருவாக நீ அறிய வேண்டும்' என்கிறார் பகவான். 'வித்த்யேநம் இஹ வைரிணம்.'

'இஹ' – 'இஹ–பர' என்பதில் 'இஹ'மான ஸம்ஸாரத்தில்,

'ஏநம்' – இவனையே; காமத்தையே,

☆ *சாந்தோக்யம் 8, 1, 5, 8.41*

'வைரிணம்' – சத்ருவாக; அதாவது தேவாஸுரப் போரில் அஸுர ராஜாவான முதல் விரோதியாக,

'வித்தி' – அறிவாயாக!

'இப்போது கௌரவ ஸேனையோடு நீ போட வேண்டிய யுத்தம் லோகத்துக்காக. உனக்காக நீ போட்டுக்கொள்ள வேண்டியது துரியோதனன் ஸ்தானத்தில் ஆசையஸுரன் தலைமை வஹிக்கிற துர்வ்ருத்தி ஸேனையோடுதான்' என்கிறார் பகவான்.

ஸரி, ஆசையால்தான் அத்தனை கஷ்டமும் என்று தெரிந்து விட்டது. ஆசை என்பது மனஸுக்கு ரொம்பவும் ஸௌக்யத்தைத் தருகிற மாதிரித் தோன்றினாலும், ஸௌக்யத்தை அடையவே நாம் நமக்கு ஏற்படுகிற ஆசைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்ள முயல்கிறோமாயினும், கஷ்ட பரம்பரை அத்தனைக்கும் அதுதான் காரணம் என்று தெரிகிறது. ஆசார்யாள் தம்முடைய பாஷ்யத்தில், இதன் நிமித்தமாகத்தான் ப்ராணிகளுக்கு ஸர்வ அனர்த்த ப்ராப்தியும் என்கிறார். நிறைவேறாவிட்டால் கோபம்; அனுதாபம், தயை முதலான குணங்களை அழித்துக்கொண்டு ஒரு தானமோ, தர்மமோ, உபகாரமோ பண்ணாமல் நம்மிடம் உள்ளதைப் பேராசையோடு பிடித்துக் கொண்டிருக்கிற லோபம்; இப்படிப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிற வஸ்துவிலேயே புத்தியை இழப்பதான மோஹம்; ஆசை நிறைவேறிவிட்டாலோ அந்தத் திமிரிலே மதம்; இன்னொருத்தனிடம் இருப்பதில் நமக்குள்ள ஆசையால் அவனிடம் உண்டாகும் மாத்ஸர்யம் – என்றிப்படி பாபத்துக்குமேல் பாபமாக நம்மை அஸுரர்கள் நரகத்துக்கு இழுப்பதெல்லாம் ஆசையை மூலமாக வைத்துத்தானே?

ஆசை என்பது எப்படிப் பார்த்தாலும் பொல்லாததாக இருக்கிறது – நிறைவேறினாலும் மதத்தை உண்டாக்குகிறது; ஆசை தன்னுடைய நிறைவேற்றத்தால் கிட்டிய பொருளிடம் மோஹத்தையும், அதைக் கொஞ்சங்கூட மற்றவர்களுக்கு ப்ரயோஜனப்படுத்தக் கூடாது என்ற லோப குணத்தையும் ஏற்படுத்துகிறது. நிறைவேறாவிட்டாலோ க்ரோதம், மாத்ஸர்யம் இவற்றை ஏற்படுத்துகிறது.

இது தெரிந்துவிட்டது. அதாவ்து, அத்தனை கஷ்டமும் காமம் ஒன்றால்தான், எல்லாக் கஷ்டத்துக்கும் மூலமான அஸுரன் இதுதான் என்று தெரிந்துவிட்டது. ஸௌக்யத்துக் காக ஆசைப்பட்டுப் பரம அஸௌக்யத்தில், கஷ்டத்தில் போய் மாட்டிக் கொள்கிறோம்!

சந்தோஷத்தினாலேயே கஷ்டம்

ஸௌக்யம் என்று போய்க் கஷ்டத்தில் விழுகிறோம். ஸந்தோஷம் தருவது என்று நினைத்து ஆசையை வளர்த்துக் கொண்டு அதனாலேயே துக்கத்தை அடைகிறோம். இங்கேயும் ஆசை நிறைவேறாவிட்டால்தான் துக்கம் என்றில்லை; ஆசை யின் நிறைவேற்றத்தாலேயும் துக்கம்தான். எப்படியென்றால் ஆசை நிறைவேற்றத்தால் எதைப் பெற்றோமோ அது கையை விட்டுப் போய்விடப் போகிறதே என்று துக்கம். அதோடு பயம். இந்தப் பயம் நிஜமாயும் ஆகிவிடுகிறது. நமக்குக் கிட்டிய ஆசை வஸ்து நம்மை விட்டுப் போய்விடுகிறது. ப்ரியமானவர் செத்துப் போகிறார்; பணத்தைத் திருடன் கொண்டு போகி றான், அல்லது பாங்கு முழுகிப் போகிறது, அல்லது நமக்குத் திருட்டுப் போனதாக நேரே தெரியாவிட்டாலும் பண வீக்கத் தில் அதன் மதிப்புக் குறைந்து, 'ஐயோ! வீடு வாங்கலாம், கல்யாணம் பண்ணலாமென்று வயிற்றைக் கட்டி வாயைக்கட்டி மீத்தினோம்; இப்போது பார்த்தால் இதே ஸேவிங்ஸ், க்ரவுண்ட் வாங்கக் கூடப் போதவில்லையே, வரதக்ஷிணைக்குக்கூடப் போதவில்லையே!' என்று துக்கிக்கும்படி ஏற்படுகிறது.

ஸந்தோஷம் தரும் என்றுதான் ஒன்றுக்கு ஆசைப்படுகிறோ மென்றாலும் அதை அடைவதற்கே வேறு எத்தனையோ கஷ்டப்பட வேண்டியதாகிறது. சினிமா பார்த்து சந்தோஷப் பட வேண்டுமானால் எத்தனையோ நாழி 'க்யூ'வில் கால் வலிக்க நிற்க வேண்டியிருக்கிறது. அப்புறம் ஒரே புழுக்கத்தில்

கண்ணை எரிய வைக்கிற வெளிச்சத்தோடு, காதைத் துளைக்கிற சத்தத்தோடு ஓடுகிற சினிமாவைப் பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது. அதனால், தலைவலியும் கண்ணெரிச்சலும் உண்டாகின்றன. கிரிக்கெட் பார்த்து ஸந்தோஷப்பட வேண்டுமானால் முதல் நாள் ராத்திரியே அங்கே போய்ப் பனியில் படுத்துக்கொண்டு, பட்டினி கிட்டினி பார்க்காமல் அவதிப்பட்டுக்கொண்டுதான் இடம் பிடிக்க வேண்டியிருக்கிறது என்கிறார்கள். இப்படித்தான் எதற்கு ஆசைப்பட்டாலும் அது கிடைப்பதற்குக் கூலியாகக் கஷ்டம் ஏதாவது படும்படியே இருக்கிறது. நல்லதற்கு ஆசைப்பட்டாலுங்கூடத்தான். ஸ்ரீரங்கத்தில் வைகுண்ட ஏகாதசி, சிதம்பரத்தில் ஆர்த்ரா தரிசனம் பார்க்கணும் என்று நல்லதாக ஆசைப்பட்டாலும் எத்தனையோ இடிமொத்துப்பட்டுக் கொண்டு, பனியிலே குளிரிலே ராவெல்லாம் விறைத்துக் க்யூவில் கால் கடுத்துக் கஷ்டப்படத்தான் வேண்டியிருக்கிறது. பூஜை பார்க்க வேண்டும், தீர்த்தம் வாங்கிக்கொள்ள வேண்டும் என்கிற ஆசையில் (நல்ல ஆசைதான், அதில்) நீங்கள் (இந்த மடத்துக்கு) வந்தால் நான் மத்யானம் இரண்டு மணி, மூன்று மணிவரை உங்களைப் பட்டினி போட்டுக் கஷ்டப்படுத்துகிறேன்! நல்ல லக்ஷ்யத்துக்கு ஆசைப்பட்டு யோகம், சாதனை என்று எது செய்வதானாலும் அதிலே எத்தனையோ கஷ்டம். பத்மாஸனம் போட்டுக் கொள்வதென்றால் காலை முறித்து விடுகிற மாதிரி வலிக்கிறது! பூஜை என்றால் இந்தப் புஷ்பம், பத்ரம் இந்த ஸ்வாமிக்கு, இன்னொரு புஷ்பம், பத்ரம் இன்னொரு ஸ்வாமிக்கு, இதற்கு இந்த நைவேத்யம், அதற்கு அந்த நைவேத்யம் என்றெல்லாம் வைத்துக் கஷ்டப்படுத்தியிருக்கிறது. இன்னம் பஹு கஷ்டமாக உபவாஸம் இருப்பது, அங்க ப்ரதக்ஷிணம் பண்ணுவது, செடில் குத்திக்கொள்வது என்றெல்லாம் வேறு! 'அப்படியானால் ஸாதனை வேண்டாமா, உத்ஸவங்கள் பார்ப்பதும் க்ஷேத்ராடனம் பண்ணுவதும் கூடாதா, பூஜை பண்ண வேண்டியதில்லையா?' என்றால், இந்த விஷயத்துக்கு – அதாவது நல்லதாக ஆசைப்பட்டு அதற்காகக் கஷ்டப்படுவது என்ற சமாசாரத்துக்கு – அப்புறம் வருகிறேன். இங்கே சொல்ல வந்தது எப்படிப்பட்ட ஆசையாயிருந்தாலும், 'ஆசை வர வர ஆய்வரும் துன்பம்' என்பதுதான்.

எந்த ஆசையும் உண்டாவதற்குக் காரணம் என்ன? நாம்

ஸந்தோஷத்தைத் தேடுவதுதான். ஸந்தோஷம் என்பதைவிட ஆனந்தம் என்பதுதான் சரியான வார்த்தை. ஏனென்றால் நாம் 'சந்தோஷம்' என்பதுதான் ஆனந்தம், இன்பம், happiness (happiness-க்கு மேலே bliss, அதற்கு மேலே joy) என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தாலும் அப்படியில்லை. 'சந்தோஷம்' என்பது 'திருப்தி' என்றே பொருள்படுவது. தோஷம் (tosham) என்றால் திருப்தி. நல்ல ஆழ்ந்த திருப்தி சந்தோஷம். ஆனந்தப் படுவதும், திருப்தி கொள்வதும் நெருக்கமாகத் தொடர்பு கொண்டவைதான் என்றாலும் இரண்டும் ஒன்று என்று சொல்ல முடியாது. அதற்கப்புறம் அதிருப்திப்பட எதுவுமே உண்டாக முடியாது என்று நிறைந்த நிறைவாக, முடிந்த முடிவாகத் திருப்திப்படும் ஆத்மானந்தம் ஒன்றில்தான் இரண்டும் ஒன்றே ஆகிவிடுகின்றன. மற்ற விஷயங்களில் ஆனந்தத்துக்கும் திருப்திக்கும் கொஞ்சம் வித்யாசமிருப்பதாகத் தான் பார்க்கிறோம். மந்த மாருதம் வீசினால் ஆனந்தமாயிருக்கிறது என்போமே ஒழிய, திருப்தியாயிருக்கிறது என்று சொல்ல மாட்டோமல்லவா? எதிர்பார்க்கிற ஆசைப் பூர்த்திக்கு மட்டுமே 'திருப்தி' என்பது பொருந்துகிறது. எதிர்பாராமல் கிடைப்பதை 'திருப்தி' என்னாமல் 'ஆனந்தம்' என்று மட்டுமே சொல்கிறோம்.

ஆசையும் இன்ப-துன்பங்களும்

ஆனந்தம் தருகிறது என்பதற்காகத்தான் ஒன்றில் ஆசை வைக்கிறோமென்று சொல்ல வந்தேன். ஆனால், அந்த ஆசை ஒன்று, ஆனந்தத்தையே தராமல் துக்கத்தைக் கொடுக்கிறது; அல்லது கொஞ்சம் ஆனந்தத்தையும் நிறையத் துக்கத்தையும் கொடுக்கிறது; இல்லாவிட்டால் ஸமமாகக் கொடுக்கிறது. இப்படியெல்லாமின்றி நாம் விசேஷமாக ஆசைப்படாமல் தானாகவே ஓர் ஆனந்தம் வருகிறது, அது துக்கக் கலப்பே

இல்லாத ஆனந்தமாயிருக்கிறது என்றாலும் அந்த ஆனந்தம் சாச்வதமாயிருக்க மாட்டேனென்கிறது. கொஞ்ச காலத்துக்கு அப்புறம் அது எங்கேயோ ஓடிப்போய் மறுபடி நம்முடைய அழுகைகள் நம்மைப் பிடித்துக்கொண்டு துக்கப்படுகின்றன. இந்த ஆனந்தம் நமக்குத் தெரியாமலே இருந்திருந்தால்கூட நாம் பாட்டுக்கு இருந்திருப்போம். நடுவாந்தரத்தில் அது வந்து அப்புறம் ஓடிவிட்டதாலேயே, மறுபடி அந்த மாதிரி வருமா, வருமா என்று ஏக்கமுண்டாகிறது!

பணத்தால் ஆனந்தம் வரும் என்று ஆசைப்பட்டு ரேஸுக்குப் போகிறான். இருப்பதையும் கோட்டை விட்டுவிட்டு 'ஹோ'வென்று அழுகிறான். இது ஆனந்தமே தராமல் துக்கம் மட்டும் தருகிற ஆசை. கண்ணால், காதால் ஆனந்தம் வரும் என்று ஆசைப்பட்டு சினிமாவுக்கு, (சங்கீத) சபாவுக்குப் போகிறான். சினிமா கொஞ்சம்கூட நன்றாகயில்லை, ஒரே பேயும் கொலையுமாக வந்து குலை நடுக்குகிறது. 'ஆனந்தம் என்று வந்து விலை கொடுத்து இதை வாங்கிக்கொண்டோமே; பொழுதும் பணமும் வேஸ்ட் ஆச்சே' என்று எரிச்சலும் துக்கமும் வருகின்றன. வித்வானுக்குத் தொண்டைக் கட்டு; ஒரே அபஸ்வரம் என்றால், ஆனந்தத்துக்காக சபாவுக்குப் போனவனுக்கு எப்படியிருக்கும்? வெங்காய சாம்பாரோடு தோசை தின்னலாமென்று நாக்காலும், மூக்காலும் (நாக்கு ருசியைப் போலவே மூக்கு 'கமகமா'வினாலுந்தான் தீனி, ஆசை) ஆனந்தமடைய ஆசைப்பட்டுக் கொண்டு கிளப்புக்கு (ஒட்டலுக்கு)ப் போகிறான். அங்கே ஆறிப் போனதாக, ஊசிப் போனதாகச் சுட்ட எண்ணெயில் பண்ணினதை (சர்வர்) கொண்டு வந்து வைக்கிறான். வாயில் வைக்க வழங்கவில்லை. வந்து விட்டோமே, ஆர்டர் பண்ணிவிட்டோமே என்று முழுங்கி வைக்கிறான். கஷ்டம் அதோடு போகவில்லை. தலையைச் சுற்றுகிறது. வாந்தி பண்ணுகிறது. ஸ்பரிச உணர்ச்சியால் சரீரத்துக்கு ஆனந்தம் ஏற்படும் என்று ஆசைப்பட்டுக்கொண்டு ஜிலு ஜிலு என்று 'ஷவர்பாத்'தில் போய் நிற்கிறான். அது ஒரே சில்லிப்பாகக் கொட்டி விறைக்க வைக்கிறது. ஜலதோஷமும் மண்டையிடியும் வருகின்றன.

இதெல்லாம் ஆனந்தம் என்று தேடிப்போய் ஆனந்தக் கலப்பே இல்லாமல் துக்கத்தை மட்டும் பெற்றுக்கொள்வதற்கு

த்ருஷ்டாந்தம். சப்த, ஸ்பர்ச, ரூப, ரஸ, கந்தம் என்று பஞ்சேந்த்ரியங்களால் ஆசைப்படுகிறவற்றுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் கொடுத்தேன். கச்சேரியில் சத்தம், சினிமாவில் சத்தம், ரூபம் இரண்டும். ரசமும் கந்தமும் ஹோட்டலில். ஸ்பர்சம் 'ஷவர் பாத்'.

ஐம்புலனாலும் அழிவடையும் மானுடன்

'விவேக சூடாமணி' என்று ஓர் உத்தமமான ஞான நூல். நம்முடைய ஆசார்யாள் பண்ணினது. அதிலே ஒரு ச்லோகத்தில் இந்தப் பஞ்சேந்த்ரிய ஸமாசாரம் வருகிறது. ஒவ்வொரு ப்ராணி, இந்த ஐந்து இந்த்ரியங்களில் ஒவ்வொன்றினால் மட்டும் ஆசை வாய்ப்பட்டு நாசத்தை அடைவதைச் சொல்லி, மனுஷ்ய ப்ராணி மட்டும் ஐந்து இந்த்ரியங்களில் ஒவ்வொன்றாலுமே, அதாவது ஐந்தாலுமே மோஹிக்கப்பட்டு அழிவதைச் சொல்லி எச்சரிக்கிறார், துக்கப்படுகிறார்.

மான் சப்தத்தினால் நாசமடைவது. வேடன் கொம்பு ஊதுவான். அதைக் கேட்கிற ஆசையால் மான் மயங்கி நிற்கும்போதே பாணம் போட்டு அடித்துவிடுவான்.

யானை ஸ்பர்சத்தால் நாசத்தைத் தேடிக் கொள்கிறது. 'கெட்டா' (Khedda) என்று மைஸூர்க் காடுகளில் பண்ணுகிறார்கள் – யானையே கொள்ளும்படியான பெரிய பள்ளம் தோண்டி, மேலே அது பள்ளம் என்று தெரியாதபடி செத்தை செடி கொடிகளைப் பரப்பி வைத்திருப்பார்கள். பிடிக்க வேண்டிய ஆண் யானை பள்ளத்துக்கு ஒரு திக்கில் இருக்கிறது என்றால், அதற்கு எதிர் திக்கில் பள்ளத்துக்கு அந்தண்டை ஏற்கெனவே பிடித்துப் பழக்கப்படுத்திய ஒரு பெண் யானையைக் கட்டி வைத்திருப்பார்கள். அதை ஸ்பரிசித்து ரமிக்க வேண்டும் என்று ஆண் யானைக்கு ஆசை உண்டாகும். அந்த மோஹத்தில் அது குறுக்கே இருக்கிற பள்ளத்தைப் பள்ளம்

என்றே தெரிந்து கொள்ளாமல், செத்தை செடி கொடியின் மேலாக ஓடும். அவற்றால் இதன் 'வெயிட்'டைத் தாங்க முடியுமா? அப்படியே ஒடிந்து அதுகள் விழ, யானையும் பள்ளத்தில் தொபுகடீர் என்று விழுந்துவிடும்; பிடித்து விடுவார்கள்.

ரூபத்தால் நாசமடையும் ஐந்து விட்டில்பூச்சி – தீபத்தின் பளீர் ரூபத்தில் ஆசைப்பட்டுத்தானே வந்து அதில் விழுந்து மடிகிறது? 'ரஸம்' என்பதாக வாய்க்கு ஆசை காட்டும் ஆஹாரத்தால் மீன் உயிரை விடுகிறது – தூண்டிலில் உள்ள புழுவைத் தின்ன ஆசைப்பட்டுச் சாகிறது. வண்டு கந்தத்தினால் மரணத்தைத் தேடிக் கொள்கிறது. பெரிசு பெரிசாகச் சம்பகப் பூக்கள் உண்டு. அதன் வாஸனையில் நமக்கே மூக்கில் ரத்தம் கொட்ட ஆரம்பித்துவிடும் – அத்தனை தீக்ஷ்ணமான ஸுகந்தம்! இப்படிப்பட்ட புஷ்பங்களுக்குள்ளே போய் வண்டு உட்கார்ந்து கொண்டு அப்படியே தன் மதி இழந்து சொக்கிப் போய்விடும். அப்போது புஷ்பத்தின் இதழ் ஒவ்வொன்றாக மூடிக்கொண்டு, மலர்ந்திருந்த புஷ்பம் நன்றாகக் கூம்பிவிடும். அதற்குள் மாட்டிக்கொண்ட வண்டுக்கு அதோடு ஆயுஸு தீர்ந்துபோகும். இப்படி 'பஞ்ச' இந்த்ரியங்களில் ஒவ்வொன்றால் ஒவ்வொரு ப்ராணி 'பஞ்சத்வம்' (மரணம்) அடைகிறது என்று ஆசார்யாள் சிலேடை செய்கிறார். மனுஷ்யன் ஐந்தாலுமே அழிகிறானே என்று பரிதாப்படுகிறார்:

சப்தாதி: பஞ்சபிரேவ பஞ்ச பஞ்சத்வம் – ஆபு:
ஸ்வகுணேந பத்தா: I
குரங்க – மாதங்க – பதங்க – மீந – ப்ருங்கா நர:
பஞ்சபிரஞ்சித: கிம் II

'குரங்க' என்றால் மான்; குரங்கில்லை. 'மாதங்கம்' என்றால் யானை. 'பதங்கம்' விட்டில். மீனம்தான் மீன். ப்ருங்கம் என்றால் வண்டு.

'நர' – மனுஷ்யனானவன்; 'பஞ்சபி' – ஐந்தாலும் (ஐம்புலனாலும்); 'அஞ்சித' – கவரப்பட்டிருக்கிறான். 'பஞ்சபி: அஞ்சித' என்பது ஸந்தியில் 'பஞ்சபிரஞ்சித' என்றாகியிருக்கிறது. 'கிம்' என்று முடித்திருக்கிறார். 'கிம்' என்றால் 'என்ன'. 'ஐயோ, இப்படி மனுஷ்ய ஜீவனானது பஞ்சேந்த்ரியத்தாலும் கவர்ந்திழுக்கப்படுகிறதே, என்ன பண்ணலாம்?' என்று

பரம கருணையோடு, 'கிம்' போட்டிருக்கிறார்.

ஆசை, ஆனந்தம் என்று போய் அடியோடு ஏமாந்து நாசமடைவதைப் பற்றிச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன்!

ஆனால் எப்போதும் இந்த மாதிரி அடியோடு கெடுதலாகத்தான் நடக்கிறது என்று 'பெஸ்ஸிமிஸ்டிக்காக'ச் சொல்லக் கூடாது. இப்படியும் அனேக சமயங்களில் நடக்கிறதென்றே காட்டவந்தேன். கொஞ்சமாவது ஆனந்தம், அதோடு துக்கம் கலந்து வருவது என்பதாகத்தான் பெரும்பாலும் பார்க்கிறோம். புத்தியையும் கெடுத்து, உடம்பையும் கெடுத்து, குடும்ப வாழ்க்கையையும் கெடுப்பதான மதுபானத்தில் ஒருத்தன் போனானால்கூட, குடிக்கிற அந்த ஒரு நிமிஷம் அவனுக்கு ஓர் ஆனந்தம் இருக்கக்கூடும். ஓட்டலில் போடுவதில் எப்போதும் சுட்ட எண்ணெயும், ஊசலும்தான் என்றில்லாமல் வாய்க்கு ருசியாகவும், அதாவது நாக்குக்கு நிஜமாகவே ஆனந்தமளிப்பதாகவும் போடலாம்; அப்போதும்கூட அதற்கான bill, இந்த அனாசாரத் தீனியால் ஏற்படும் ஆத்மஹானி ஆகியவற்றைப் பார்த்தால் ஆனந்தப்படுவதைவிட துக்கப்பட வேண்டியதே ஜாஸ்தி என்று தெரியும். வித்வானுக்கு எப்பவும் தொண்டை கட்டுவதில்லை. சாரீரம் வசதியாயிருந்து, mood-ம் நன்றாயிருந்து அவர் பாடினால், 'கொடுத்த காசு வீணில்லை' என்று தோன்றுகிறது. இங்கே ஆனந்தமும் - துக்கமும் சமம். கைக் காசு போட்டு டிக்கெட் வாங்கியது துக்கம்தான்; இப்போது அப்படித் தெரியாவிட்டாலும் வித்வான் நன்றாகப் பாடியிராவிட்டால் அப்போது தெரிந்திருக்கும்!

'இன்னும் எத்தனை வேண்டுமானாலும் கொடுக்கலாம்' என்று நினைக்கும்படியாக வித்வான் பாடியிருந்தால் அப்போது துக்கத்தைவிட ஆனந்தம் ஜாஸ்தி. Free Pass (இலவசச் சீட்டு) கிடைத்து சபாவுக்குப் போய், வித்வானும் வெளுத்து வாங்கிவிட்டால் அப்போது (செலவு என்பதால் ஏற்படும்) துக்கமே இல்லாத ஆனந்தம்!

வாஸ்தவம். ஆனால், இந்த ஆனந்தமும் சாச்வதமாக நின்றதா? Dull-ஆக depressed-ஆக, இந்த அழுமூஞ்சி ஸம்சாரத்தை நினைத்துக் கொண்டிருக்காமல் சபாவுக்குப் போகலாமென்று நினைத்தான். 'ஓஸி' டிக்கெட்டும் கிடைத்தது. கச்சேரி

யும் நன்றாகயிருந்தது. ஆனந்தமாகக் கேட்டான். ஆனால், வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்தபோது அந்த ஆனந்தம் அப்படியே இருந்ததா? 'கச்சேரி விமரிசையை அகத்திலே கொஞ்சம் 'அளந்து' உத்ஸாஹப்படுத்திக் கொள்ளலாம்' என்று இவன் நினைத்துக்கொண்டு வந்தான். ஆனால், ஊர் சுற்றிவிட்டு நாழி கழித்துச் சாப்பிட வந்திருக்கிறானே, போட (பரிமாற) வேண் டுமே என்று அகமுடையாள் உர்ரென்று இருக்கிறாள்! இவ னுடைய ஆனந்தம் போய் dull அடித்து, மறுபடி depressed ஆகி விடுகிறது. படுக்கப் போய், காற்றில்லை, கொசு பிடுங்குகிறது என்றால் இப்போது அந்தக் கச்சேரி ஆனந்தத்தில் லவலேச மாவது ஆற்றிக் கொடுக்க வருகிறதோ?

இப்படியே ரேஸுக்குப் போகிறவர்களில் ஜயிக்கிறவர்க ளும் இருக்கிறார்கள். ஆனாலும் அந்தப் பணம் கொண்டு வந்த ஆனந்தம் சாச்வதமாயிருக்கிறதா? அதனாலேயே எத்த னையோ தொல்லை, ஸங்கடம் வருகிறது. பணமும் சொத்தும் தான் மனுஷ்யன் பலவிதக் கெடுதல்களில் போய்க் கஷ்டத்தை உண்டாக்கிக் கொள்வதற்குக் காரணமாயிருக்கிறது. இந்த லோகத்தில் கஷ்டமே படாமல், ஸுகஜீவனம் செய்தே செத் துப்போகிற பணக்காரர்களும் இருக்கிறார்கள்; ஆனால், அவர் களும் பணத்துக்காக அல்லது பணத்தினால் செய்த அனேகக் கெடுதல்களுக்காக – தொழிலபிவிருத்திக்காக லஞ்சம் கொடுத் தது, யாசகனை அடித்து விரட்டியது இப்படி ஏதாவது கெடுத லுக்காக – பரலோகத்தில் பதில் சொல்லத்தான் வேண்டியிருக் கும்; அதாவது கஷ்டப்பட வேண்டித்தானிருக்கும். கொஞ் சமோ நஞ்சமோ கஷ்டத்தை உண்டாக்காமல் பொருளாசை ஒருத்தனை விடுவதென்பது நடக்காத காரியம்!

கஷ்டமே தராமல், துக்கமே கொடுக்காமல் ஆனந்தத்தைத் தரும் ஆசாபூர்த்தியும் (ஆசையின் நிறைவேற்றமும்) அப்போ தைக்கு மட்டும் தற்காலிகமாகத்தான் அந்த ஆனந்தத்தைத் தருமேயன்றி, சாச்வத ஆனந்தம் தருவதில்லை. 'ஷவர்' ரொம் பவும் ஹிதமாகவே கொட்டினாலுங்கூட அதிலேயே சாச்வத மாக நிற்க முடியாது. உசந்தால் அரை மணிக்கு மேல் தாங்காது. வித்வான் எத்தனை நன்றாகப் பாடினாலும் அவர் ஐந்து மணி, ஆறு மணி பாடிக்கொண்டே போனால் 'போர்' அடித்துவிடுகிறது! வீட்டுக்குப் போக பஸ் கிடைக்குமா என்ற விசாரம் ஏற்படுகிறது!

பாதாம்கீர் நன்றாயிருக்கிறது என்றாலும் எத்தனை டம்ளர் சாப்பிடுவது? இரண்டு மூன்று டம்ளர் சாப்பிட்டால் வயிறு முட்டிப்போகிறது. அதற்கு மேலே உபசரித்தால், 'ஐயோ, தயவுசெஞ்சு விட்டுடப்பா' என்று கெஞ்சுகிறோம். இந்த இரண்டு மூன்று டம்ளராவது நல்லது பண்ணுகிறதா? இல்லை. ஒன்றோடு நிறுத்திக் கொண்டிருந்தால் உடம்புக்குப் புஷ்டியைத் தந்திருக்கும். ஆசையின் மேலே மேலும் இரண்டு டம்ளர் சாப்பிட்டதில் வயிற்றுப்போக்கு, வாயில் எடுப்பு உண்டா கிறது. ஆனந்தம் சம்பாதித்துக் கொண்டது நன்றாயிருக்கிற தல்லவா?

ஆசை வஸ்துவை அளவோடு நிறுத்திக்கொள்ள முடிவ தில்லை. அதற்கு மேல் வேண்டியிருக்கிறது. அதற்காக, 'அதையே சாச்வதமாக அனுபவி; நாள் பூரா பாட்டுக் கேளு; அண்டா பாதாம் கீர் சாப்பிடு' என்றாலும் முடிவதில்லை. புஸ்தகப் புழு என்று நாளெல்லாம் படிப்பவர்களுக்குக்கூட ஓர் இடத்தில் அலுப்புத் தட்டிப் புத்தகத்தைத் தூக்கிப் போட்டு விட்டு, கொஞ்சம் 'வாக்' பண்ணிவிட்டு வரலாம் என்று புறப் படுகிறார்கள். அலுப்பாவது சாச்வதமாகத் தட்டிவிட்டதா, அப்படியாவது இந்தப் பாட்டு ஆசை, சாப்பாட்டு ஆசை, படிக்கிற ஆசை, அல்லது வேறு எத்தனையோ ஆசைகளில் ஒன்று அடியோடு தீர்ந்ததா என்றால் அதுவும் இல்லை! இன்றைக்கு வேண்டாம் என்று விட்ட ஆசை நாளைக்கு ரொம்பவும் வேண்டியதாக அரித்தெடுக்க ஆரம்பிக்கிறது.

கால-தேசாதிகளின் பாதிப்பு

இன்னொரு விசித்ரம் – ஆனந்தத்தைத் தருவது என்பதால் ஒன்றிலே ஆசை ஏற்படுவதாகப் பார்த்தோம். ஆனால், இந்தப் போக்ய வஸ்து அதன் அனுபோகத்தில் ஏதோ ஓர் அளவில் அலுத்துப்போவது மட்டுமில்லாமல், கால தேச ஸந்தர்பாதி களாலும் ஒவ்வொரு சமயத்தில் வேண்டாததாகி விடுகிறது. இப்போது ஆனந்தம் தருகிற ஒன்று எப்போதும் ஆனந்தம் தருவதில்லை. எத்தனை ருசியான ஆஹாரமானாலும் நமக்கு ரொம்பவும் பிடித்தமான உணவுப் பதார்த்தமானாலும் கொஞ்சம் ஜ்வரம் வந்துவிட்டால் வைக்க வழங்குகிறதா? வேண்டும், வேண்டும் என்று எந்தப் பதார்த்தத்தைத் தேடிப் போய்ச் சாப்பிடுவோமோ அதையே இப்போது வேண்டவே வேண்டாம் என்கிறோம். தேடித் தேடிப் போய் எது எது களைப் பார்ப்போமோ அவற்றையே கண்வலி வந்தால் பார்க் காமல் கண்ணை மூடிக் கொள்கிறோம். உசந்த காஷ்மீர் சால் வைதான், 'எத்தனை ஹிதமாக இருக்கிறது?' என்று மார்கழி மாசம் எடுத்துப் போர்த்திக் கொண்டோம். சித்திரை பிறக் கிறது. அதே சால்வைதான், அது ஹிதம் தருகிறதா? மேலே பட்டாலே 'நெருப்பாட்டம்' இருக்கிறது. முதல் காரியமாகப் பெட்டியிலே போட்டு மூடுகிறோம்.

வேடிக்கையாக ஒன்று சொல்வார்கள். பிரிட்டிஷ் துரைத் தனத்தார் காலத்தில் கிஸ்தி நோட்டீஸ்கள் வருமாம். நிலச் சொந்தக்காரனுக்கு, 'இப்படித் தீட்டி விட்டானே!' என்று கோபம் கோபமாக வருமாம். இந்தக் காலத்தில் 'ஒரு தினுஸில்' உத்தியோகஸ்தர்களை (உத்யோகஸ்தர்களைவிட அரசியல்வா திகளை) 'சரிக்கட்டி' வரி, கிரி எதுவானாலும் ஸாதகமாக மாற்றிக் கொள்வதாகச் சொல்கிறார்கள். அந்தக் காலத்தில் இந்தத் 'தினுஸு' அவ்வளவாக நடைமுறையில் இல்லை. அடி

யோடு இல்லாமலில்லை. ஆனால், இப்போது தாண்டவம் பண்ணுகிற அளவுக்கு அப்போது இல்லை. இப்போது மாதிரி எடுத்ததற்கெல்லாம் 'ரிட்'டும் அப்போது போட முடியாது. ஆனதால் அந்த நிலச்சுவான்கள் மூக்கால் அழுதுகொண்டே கிஸ்தியைக் கட்டிவிடுவார்களாம். மனஸிலே மட்டும், 'வரி போட்ட ஆபீஸரை எப்படியாவது பழி வாங்கவேண்டும்' என்று கங்கணம் கட்டிக்கொள்வார்களாம்.

தனுர்மாஸ பஜனை முடிந்து ராதா கல்யாணம் நடக்கும். நிலக்காரர்கள் அதற்கு அந்த உத்யோகஸ்தரை மரியாதை பண்ணிக் கூப்பிடுவார்கள். அவரும் வருவார். ராதா கல்யாண முஹூர்த்தம் முடிந்து நன்றாகப் போஜனமும் பண்ணி வைத்து, சந்தன தாம்பூலம் கொடுத்து உத்யோகஸ்தரை ரொம்பவும் மரியாதையுடன் அனுப்பி வைக்கிற கட்டம் வரும்.

'நன்னா சந்தனம் பூசிக்கோங்கோ, பூசிக்கோங்கோ' என்று அவரிடம் கேட்டுக் கொள்வார்கள்.

நல்ல குளிர் மாஸம். அவர் எவ்வளவு பூசிக் கொள்வார்? ஏதோ கையில், கழுத்தில் கொஞ்சம் தடவிக் கொள்வார்.

வரி கட்டிவிட்டு, மனஸுக்குள் க்ஷாத்ரமாயிருப்பவர்கள் பழிவாங்குவதற்கு இதிலேதான் 'ஆயுத'த்தை ஒளித்து வைத்துக் கொண்டிருப்பார்கள்! வெளியிலே மரியாதை குறையாமல் ரொம்பவும் அன்பும் ஸ்வாதீனமுமாக, 'யார்டா அங்கே? சார் ஷர்ட்டைக் கழட்டுடா, ராதா க்ருஷ்ண ப்ரஸாதமா உடம்பெல் லாம் சந்தனம் தடவலாம்' என்று சொல்லி, அப்படியே அவர் உடம்பெல்லாம் பேலா சந்தனத்தையும் கொட்டிச் சொத சொதவென்று தேய்த்துவிடுவார்களாம். பக்கத்துக்கு ஒருத்த ராகக் கூப்பிட்டு நிறுத்திப் பெரிய பெரிய விசிறிகளை அவர் களிடம் கொடுத்து, 'சாருக்கு நன்னா விசுறுங்கோடா' என்பார் களாம்.

இந்தப் பலவந்த உபசாரத்தில் அதிகாரி உடம்பெல்லாம் வெடவெட என்று நடுங்கிக்கொண்டு தவியாய்த் தவித்து ஊரை விட்டே மாற்றல் கேட்டுக்கொண்டு ஓடிப்போய் விடுவாராம்! ஆயுதமாக ஹிம்ஸித்த இந்தச் சந்தனமும் விசிறி யும் சித்திரை வைகாசியில் 'சைத்யோபசாரம்' என்பதாக எத்தனை ஆனந்தம் தந்திருக்கின்றன?

ஆசையை விழுங்கும் இன்னோர் ஆசை

ஓர் ஆசையை இன்னொரு ஆசை முழுங்கி, ஆனந்தத்தைப் பறிப்பதையும் பார்க்கிறோம். ரொம்பவும் பிடித்த பாடகரின் கச்சேரி. ஃப்ரீ பாஸூம் கிடைக்கிறது. ஆனால், யாரோ நெருங்கின பந்துவுக்கு அன்று ஆபரேஷன், அல்லது 'என்னவோ'வே நேர்ந்துவிட்டது, என்றால் கச்சேரிக்குப் போகத் தோன்றுகிறதா? இப்போது பாட்டு ஆசையும், ஆனந்தமும் என்ன ஆயின? ஓர் ஆசையை இன்னொரு ஆசை முழுங்கிவிடுகிறது. பாட்டு ஆசையைவிட பந்துத்வ ஆசை பெரிசாயிருக்கிறது.

சாக்லேட்டை நீட்டினால் கையிலிருக்கிற சொப்பை ஒரு குழந்தை போட்டுவிட்டு இதற்கு ஓடிவருகிற மாதிரிதான், பெரியவர்கள் என்று சொல்லிக்கொள்கிற நாமும் இருக்கிறோம்!

ஏதோ கொஞ்சம் ஸ்வாமி ஆசையும் நடுப்புற (நடுவில்) வந்து கோயிலுக்குப் போகிறான். புறப்பாட்டுக்கு நாழியாகும் என்பதால் காத்துக் கொண்டிருக்கிறான். அன்றோடு சினிமா கடைசி 'ஷோ' என்று காதில் விழுகிறது உடனே 'புறப்பாட்டை' விட்டுவிட்டு இவனே சினிமா கொட்டாய்க்குப் புறப்படுகிறான். அல்லது மாற்றியும் சொல்லலாம். சினிமாவுக்குக் கிளம்புகிறான்; அன்றைக்கு ஸ்வாமி புறப்பாடு என்று கேள்விப்படுகிறான்; உடனே, சினிமா கிடக்கட்டும் என்று கோயிலுக்கு நடையை மாற்றிக் கொள்கிறான். எதுவோ ஒன்று மொத்தத்தில் ஓர் ஆசையும் நிரந்தரமாக இல்லை, இன்னொரு ஆசை தன்னை முழுங்க விட்டுவிடுகிறது; ஒரேயடியாயும் ஜீர்ணமாகி விடுவதில்லை; மறுபடி பழைய பலத்தோடயே திரும்பி வந்து நம்மைப் பிடித்துக்கொள்கிறது.

ரொம்பக் கஷ்டம் வருகிற காலத்தில் சினிமாவை விட்டு விட்டு நவக்ரஹம் சுற்றுவது, பிள்ளையாருக்குக் குட்டிக் கொள்வது என்றிப்படி ஆசை; புராண ப்ரவசனம் கேட்கப் போகலாமே என்று தோன்றுகிறது. ஸௌக்யம் வந்தால் குஷி பிறந்து, அந்த ஆசைகள் போய் ஸினிமா, இல்லாவிட்டால் வேறே ஏதோ கேளிக்கையில் ஆசை பிறக்கிறது.

நம்முடைய சரீரத்திலேயே ஓர் அங்கத்தைவிட இன்னொரு அங்கத்திடம் ஆசை ஜாஸ்தியாயிருக்கிறது. சாதாரணமாக மற்ற எல்லா வெளி வஸ்துக்களைவும்விட நமக்கு நம்முடைய சரீரத் தில்தான் அதீத ப்ரியம். 'நாம்' என்பதே நம்முடைய சரீரம் என்றுதானே ஞானிகளைத் தவிர மற்ற எல்லோரும் நினைக் கிறோம்? 'நான் சிவப்பாக இருக்கிறேன்; அல்லது கறுப்பாக இருக்கிறேன். நான் குட்டையாயிருக்கிறேன்; அல்லது நெட்டை யாயிருக்கிறேன்' என்றெல்லாம் சொல்லும்போது உடம்பையே 'நானாக' நினைப்பதுதானே தெரிகிறது? நமக்கு ரொம்ப ப்ரிய மானவர்கள் கவனக் குறைவால் நம் கால் விரலில் ஒன்றைக் கொஞ்சம் மிதிந்து விட்டால்கூட அவர்களிடமுள்ள ப்ரியம் போய்க் கோபம் கொள்கிறோம். ஏனென்றால் உடம்பிடம் அத்தனை ஆசை! இந்த்ரிய ஆனந்தங்களையெல்லாம் அது தான் தருகிறது என்பதனால் இப்படியொரு ஆசை. ஸோப், ஸெண்ட், ஸில்க் எல்லாம் போட்டு உடம்பை ஆசை ஆசையாக அலங்காரம் பண்ணிக் கொள்கிறோம்.

விரலிலே புண், நன்றாகச் சீழ் வைத்துவிட்டது, அதனால் ஜ்வரம், ஜன்னி வந்தது என்றால், 'எங்கே கை முழுவதுமே புரை ஓடி அழுகிவிடுமோ?' என்ற பயத்தில், நவரத்ன மோதிரம், வைர மோதிரம் போட்டு அலங்காரம் பண்ணிக் கொண்ட அந்த விரலை 'ஆம்ப்யுடேட்' செய்யச் சொல்கி றோம். நம்முடைய உடம்பிலேயே ஓர் அங்கத்தைவிட இன் னொன்றிடம் ஆசை ஜாஸ்தி என்பதைக் காட்ட வந்தேன். இன்னொருத்தர் நம் கால் விரலைக் கொஞ்சம் மிதித்தால் அத்தனை கோபம் வருகிறதே, ஆனால், நமக்கு சர்க்கரை வியாதி வருகிறது, அதனால் காலில் ஏதோ புண் ஆறாமல் புரை ஓடிவிட்டது என்றால், விரல் மட்டும் இல்லை, 'காலையே வெட்டினாலும் பரவாயில்லை. உயிரைக் காப்பாற் றுங்கள்' என்று டாக்டரிடம் சொல்கிறோம். 'ஹார்ட்'டுக்கு

மருந்து சாப்பிட்டால் வயிற்றுக்கு இன்னின்ன போடக்கூடாது, fat சேர்க்கவே கூடாது என்று diet வைக்கிறார்கள். 'அப்படியே பண்ணுகிறேன்' என்று நோயாளி செய்கிறபோது இவனுடைய சரீரத்திலேயே இவனுக்கு வயிற்றைவிட ஹ்ருதயத்திடம் ப்ரியம் ஜாஸ்தி என்றுதானே அர்த்தம்? T.B.-க்கு ஏதோ ஓர் ஊசி குத்தினால், காது அடைத்துப் போகும் என்று சொன்னால், 'காது போனால் போகட்டும், லங்ஸைக் காப்பாற்றிக் கொடுங்கள்' என்கிறான்.

ஆசைவேகம் ஒன்றிலிருந்து ஒன்றுக்குத் தாவுவதாகவும் இருக்கிறது.

ஒரு மனிதருக்குப் பணத்திலே ரொம்பவும் ஆசை. தன்னுடைய ஏகபுத்ரனிடமும் அதே மாதிரி ஆசை. எதனிடம் ஜாஸ்தி ஆசை என்று அவருக்கே தெரியாது. பிள்ளைக்குப் 'போலியோ'வோ எதுவோ ஒரு வியாதி வந்தது. அதற்காக ஊர் ஊராக, தேசம் தேசமாகப் போய் வைத்யம் பார்த்தார். அத்தனை ஸொத்தும் கரைந்து போயிற்று. பார்த்துப் பார்த்துச் சேர்த்த சொத்தைவிடப் பிள்ளைதான் முக்கியமென்று தெரிந்தது. அதாவது பண ஆசையைவிடப் பிள்ளை ஆசைதான் பெரிசு என்று தெரிந்தது.

'ஈஷணா த்ரயம்' – 'மூவாசை' என்பார்கள். வித்தேஷணா, புத்ரேஷணா, தாரேஷணா என்று மூன்று ஈஷணைகள். 'ஈஷணை'யிலிருந்துதான் ஈஷிக்கொள்வது என்ற வார்த்தை வந்திருக்கிறது. அதாவது சமைத்த பதார்த்தம் 'பத்து' (பற்று) என்று பாத்திரத்தில் ஒரே கெட்டியாக ஒட்டிக் கொள்வது போல ஏற்படும் ஆசைதான் ஈஷணை. இரண்டும் பற்றுதான், பற்றிக்கொள்வது ஆசை. வித்தேஷணா என்றால் பணத்தாசை; புத்ரேஷணா – பிள்ளைப் பாசம்; தாரேஷணா – பெண்டாட்டி மோஹம். பிள்ளையின் இளம்பிள்ளை வாதத்துக்காக இந்த மனிதர் ஆஸ்திபாஸ்தியைக் கரைத்ததில் இவருக்கு வித்தேஷணையைவிடப் புத்ரேஷணை பலமானதென்று தெரிகிறது.

அப்புறம் அந்தப் பிள்ளைக்கு உடம்பு ஸ்வஸ்தமாயிற்று. ஆனால், பெண்டாட்டி 'போய்'விட்டாள். இரண்டாம் கல்யாணம் பண்ணிக் கொண்டார்.

கொஞ்ச காலம் கழித்து என்ன ஆயிற்றென்றால் இளையாள் வார்த்தையைக் கேட்டுக்கொண்டு, ஆதியில் அத்தனை அருமையாகக் காப்பாற்றிய பிள்ளையை அடித்து விரட்டிவிட்டார். மறுபடியும் ஓர் ஆசையை இன்னொன்று முழுங்கிவிட்டது. புத்ரேஷணையைவிட தாரேஷணை பெரிசாகிவிட்டது!

அப்புறம் அவருக்கு வயிற்றிலே என்னமோ உபாதி வந்தது. நிரம்பச் சிகித்ஸை கொடுத்து ஸரி பண்ணி, 'ஆனாலும் இனிமேல் ரொம்பவும் கொஞ்சமாக, ஆனாலும் புஷ்டியுள்ள தாக பாதாம் ஹல்வா, பால்கோவா மாதிரிதான் சாப்பிட வேண்டும்' என்று டாக்டர்கள் சொல்லிவிட்டார்கள். இப்போது என்ன பண்ணினார் என்றால், ஏற்கெனவே ஸொத்தும் ரொம்பக் கரைந்துவிட்டதால், விலை உயர்ந்த இந்த ஆஹாராதிகளை அந்தப் ப்ரிய பத்னியின் கண்ணில்கூடக் காட்டாமல், தான் மட்டும் மூடிமூடிச் சாப்பிட ஆரம்பித்தார். அதனால் தாரேஷணையையும்விடத் தன்னிடமே உள்ள ஆசை தான் பெரிசு என்று ஆயிற்று.

அப்படித் 'தானாக' நினைத்ததிலும் பல அம்சங்கள் ஒன்றைவிட ஒன்று அதிக ஆசைக்குரியதாக உள்ளன என்பது இதற்கு அப்புறம் தெரிந்தது. அந்த மனுஷ்யருக்கு ஹார்ட் அட்டாக் வந்தது. அப்போது fat பண்டங்களான ஹல்வாவும் கோவாவும் சாப்பிடப்படாது என்று பத்தியம் வைத்துவிட் டார்கள். இவரும் உடனே அவற்றை விட்டுவிட்டார். 'தான்' என்று நினைத்த உடம்பிலேயே ஹ்ருதயத்திடமுள்ள ஆசையால் வயிற்று ஆசை போய்விட்டது!

இப்படி நம் உடம்பிலேயே ஓர் அங்கத்தைவிட இன்னோர் அங்கத்திடம் அதிக ப்ரியம் இருக்கிறது. கார்யங்களைச் செய் யும் கை கால் முதலான அங்கங்களைவிட ரஸானுபவத்தை, சுவை உணர்ச்சியைத் தரும் நாக்கு, காது, மூக்கு, கண் முதலியவற்றிடம் அதிக ஆசை எனலாம். நான் சொன்ன ஆஸாமிக்கு ('அவர் யார்? அட்ரஸ் சொல்லுங்கள்' என்று கேட்டுவிடக்கூடாது!) கண்ணில் கோளாறு வந்தது. அப்போது அதற்கு மருந்து கொடுத்தால், உடம்பு பூரா ஒரே நரம்பு மண்டலமாதலால் காலில் வலி வந்து நடமாடக் கஷ்டம் ஏற்படும் என்றார்கள். 'பரவாயில்லை' என்று சொல்லிக்

கண்ணைக் குணப்படுத்திக்கொண்டு, காலுக்குக் கஷ்டத்தைத் தெரிந்தே வரவழைத்துக் கொண்டார். கர்மேந்த்ரியத்தைவிட ஞானேந்த்ரியம் அதிக ஆசைக்குரியதாயிருக்கிறது என்பதற்குத் திருஷ்டாந்தம்.

இன்னொரு ஸமயத்தில், அந்தக் கண்ணே மங்கிப் போனாலும் பரவாயில்லை என்று உயிருக்கு ஆபத்து என்னும்போது ஏதோ ஊசி போட்டுக் கொண்டார்.

எல்லா இந்த்ரியங்களையும்விட உயிர் பெரிசாயிருக்கிறது. இதனால்தான், ஓர் உணர்ச்சியுமில்லாமல் 'கோமா'விலேயே எட்டு மாஸம், பத்து மாஸம் தன்னை வைத்திருக்க முடியுமென்றாலும் அதற்குப் பணம் கட்டி வைத்தியம் பார்த்துக் கொள்கிறேனென்கிறான்! மயக்க நிலையிலேயும்கூட இருக்கிற அந்த உயிர் இன்னதென்றே இவனுக்குத் தெரியாத நிலையிலேயும் இப்படி உயிராசை என்று ஒன்று இருக்கிறது!

மனம் ஆத்மாவுக்கும் புலனுக்கும் இடைப்பட்டது

உயிருக்கு முன்பாகவும், கர்மேந்திரிய – ஞானேந்திரியங்களுக்குப் பின்பாகவும் வருகிற ஒன்றைச் சொல்ல வேண்டும். ஜீவனுக்கு ரொம்பவும் முக்கியமான ஒன்று அதுதான் மனஸ். இந்த்ரியங்களால் பெறும் அனுபோகங்களையெல்லாம் உணர்வது மனஸ்தான். ஆனால் இந்த்ரிய உபகரணங்கள் இல்லாமலேயும் அது தானாக அனுபவங்களைப் பெறும். பல தினுஸாக எண்ணி எண்ணிக் கற்பனைகள் செய்வதிலேயே சந்தோஷம், பயம், துக்கம் எல்லாம் படுவது, பின்னே சொன்ன வகையைச் சேர்ந்ததுதான். ஒரு கல்யாணமென்றால் ஸந்தோஷப்படுவது, ஒரு சாவு என்றால் துக்கப்படுவது, ஆவி சேஷ்டை என்று கேள்விப்பட்டால் பயப்படுவது, பக்கத்து வீட்டுக்காரனுக்கு லாட்டரி விழுந்தால் பொறாமைப்படுவது என்றிப்படிப் பல

உணர்ச்சிகள் (மற்ற இந்த்ரியங்களின் மூலமாக அன்றி) மனஸுக்கே டைரக்டாக உண்டாகிறவைதான். உயிரைப் பற்றி ஒரு மனுஷ்யனுக்குத் தெரியாததுபோல மனஸைப் பற்றித் தெரியாமலில்லை. கர்மேந்த்ரிய ஆனந்தத்தைவிட ஞானேந்த்ரிய ஆனந்தத்தைப் பெரிசாக நினைக்கிற மனுஷ்யன், அந்த எல்லா இந்த்ரியங்களின் ஆனந்தத்தையும்விட மனஸின் தனித்த ஆனந்தத்தையே பெரிசாக நினைக்கிறான். குடி, கஞ்சா, drug என்று போகிறானே அது எதற்கு? போதையிலே கண் தெரியாமல், காது கேட்காமல் வாயும் குழறிப்போய் – அதாவது ஞானேந்த்ரியங்கள் எல்லாவற்றையும் ஹானி செய்துகொண்டு; தள்ளாடித் தள்ளாடி நடந்தபடி – அதாவது கர்மேந்த்திரியத்தையும் ஹானி செய்துகொண்டு – ஏதோ ஒரு சாக்கடையில் போய்ப் புரளுகிறானே; தன்னையே 'படோர்', 'படோர்' என்று அடித்துக் கொள்கிறானே எதனால்? எதற்காக? தனக்கு ரொம்பவும் பிரியமான சரீரத்தை இத்தனை கஷ்டப்படுத்திக் கொள்வது, அந்தப் போதை நிலையில் மனஸிலே இவனுக்கு ஏதோ ஓர் ஆனந்தம் தெரிகிறதே, அதற்காகத்தான். கர்மேந்த்ரிய, ஞானேந்த்ரியங்களை மட்டுமின்றி அறிவுக்கே இந்த்ரியமான மூளையையும் அந்த நிலையில் பறிகொடுத்துவிட்டு இவன் தேடிப் போகிற எதுவோ ஒன்று மனஸின் ஆனந்தந்தான். கவலைகளை மறக்கணும், மனஸ் ஸந்தோஷமாக இருக்கணும் என்றுதான் மற்ற இந்த்ரியம், மூளை இவற்றிலுள்ள அதீதப் பற்றையும் விட்டு, ஊரவமானத்தையும் வாங்கிக் கொள்ளத் தயாராகப் போதை வஸ்துவில் போய் விழுகிறான்!

சரி, பழைய கேள்வியை மறுபடி கேட்கிறேன்: அந்த ஆனந்தம் அப்படியே சாச்வதமாகத் தங்கி நின்றதா? எத்தனை மொந்தை போட்டாலும் எப்போதோ ஒரு போது போதை தெளியத்தான் செய்கிறது; ஆனந்தம் மாயமாகப் போய்விடுகிறது. வயிறுகெட்டு, குடும்பம் கெட்டு, இப்படிக் கெடுத்த பாபமெல்லாம் இவன் மேல் மூட்டையாக விழுகிறது. ஆனந்தத்துக்காக இவன் செய்த காரியமே, இந்தப் பாப மூட்டையின் வழியாக இவனுக்கு மஹாக் கஷ்டத்தையும், துயரத்தையும் கொடுக்கிறது. 'பாபம் சரதி பூருஷ:'தான்!

மனுஷ்யனுக்குத் தன்னிலேயே மற்ற அங்கங்களைவிட அதிப்ரியமானதாயிருக்கிற இந்த மனஸினால் பெறும் ஆனந்

தங்கூட ஓர் அளவுக்குப் பிறகு அலுத்துத்தான் போகிறது. படித்த நாவல் மனஸுக்கு ரொம்பப் பிடித்திருந்தது. அதனால் படுத்த பின்னேயும் தூக்கம் வராமல் நினைவு அதையே சுற்றிச் சுற்றி வருகிறது. இப்படியே வித்வான் பாடின தோடி, இல்லா விட்டால் யாரோ ஸ்வாமிகள் பண்ணின பூஜை, என்று இவன் ஆழ்ந்து அனுபவித்து மகிழ்ந்த எதுவோ ஒன்று ராவெல்லா மும் மனஸில் சுற்றிச் சுற்றி வருகிறது. மனசு ஆனந்தித்ததுதான். இதற்காக ஒரு செலவுமில்லை; கையைக் காலை ஆட்டி வேலை செய்யும் ச்ரமம் இல்லை; வேறே எந்தவிதமான கஷ்டமு மில்லை. ஆனால், அதே நினைவு ராத்திரி பன்னிரண்டு (மணி), ஒன்று என்று நீடித்துக் கொண்டிருந்தால்? அது பிடிக்கவா பிடிக்கிறது? 'தூக்கம் வராமல் உபத்ரப்படுத்து கிறதே!' என்று எரிச்சலாக வருகிறது.

மனஸைத்தான் 'நிஜ நாம்' என்று நினைத்துக் கொண்டு அதற்காக மற்ற எல்லாவற்றையும் விட்டுவிடத் தயாராக இருக்கிறோம். ஆனால், இப்படிப்பட்ட மனஸின் ஆனந்தமும் ஒரு ஸ்டேஜில் பிடிக்காமல், வெறுமனே செத்துப் போன மாதிரி, ஒன்றும் தெரியாமல் தூங்குவதில் ஆசை உண்டா கிறது! தூக்கத்திலே உடம்புக்கோ, மனஸுக்கோ, புத்திக்கோ ஏதாவது கொஞ்சமாவது ஆனந்தம் இருக்கிறதோ? இல்லை இப்படியிருந்தும் அதிலே ஆசை. நாலு நாள் தூக்கம் இல்லா விட்டால், உடம்பு, மனஸ், புத்தி எல்லாமே பலஹீனப்பட்டுப் போகிறது. ராஜபோகமாக ஜீவிக்கிறவன், சந்த்ரிகை தாவள்ய மாய்க் கொட்டும் ஸலவைக் கல் நிலா மாடத்தில் பட்டு மெத்தையில் சயனித்துக் கொண்டிருக்கிறான். தென்றல் ஜிலு ஜிலுவென்று வீசுகிறது. ப்ரிய பத்னி பக்கத்திலேயே ஸுநாத மாக வீணாகானம் செய்து கொண்டிருக்கிறாள். அத்தர் வாஸனை மணக்கிறது. ஆனாலும் ஒரு ஸ்டேஜுக்கு அப்புறம் இத்தனை ஸுகமும் தெரிய வேண்டாம் என்று மறந்து தூங்கு வதற்கு ஆசைப்படுகிறான்.

மற்ற ஆசைகளும், ஆனந்தங்களும் அனுபவிக்கும்போதே ஒரு ஸ்டேஜுக்கு அப்புறம் அலுத்துப் போகிறாற்போல் தூக்கம் மட்டும் தூங்குகிறவனுக்கு அலுத்துப்போவது என்றில்லை. அவன்தான் உணர்ச்சியே இல்லாமல் தூங்கு கிறானே, எப்படி அலுப்புத் தெரியும்? ஆனால், முழித்துக்

கொண்டபின் மறுபடி கொட்டாவி வந்தால், 'இது என்ன சனியன்! மறுபடித் தூக்கம் வருகிறது? தலையிலே தண்ணி யைக் கொட்டிக் கொண்டாடுவது அதை அடித்து விரட்டு வோம்' என்று நினைக்கிறான். அதாவது தூக்க ஆசை ஆனந்த மும் அலுத்துத்தான் போகிறது!

அலுத்துப் போனாலும் அற்றுப் போவதில்லை

ஒவ்வொரு ஆசையும் ஒவ்வொரு ஸமயத்தில் அலுத்துப் போகிறது. ஆனாலும் எந்த ஆசையுமே ஒருவழியாக அற்றுப் போயும் விடாமல் கொஞ்ச நேரத்துக்கு அப்புறம் 'விட்டேனா பார்' என்று மறுபடி படையெடுக்கிறது. ஆசையைப் பூர்த்தி பண்ணும் வஸ்துவின் அனுபோகம் ஜீவனுக்குத் திரும்பத் திரும்ப வேண்டியிருக்கிறது. அதற்கு அவன் அடிமையாகிவிடு கிறான், addict ஆகிவிடுகிறான். அடிமையாய் விட்டால் அப்பு றம் துக்கப்பட வேண்டியதுதான்!

'ஷவர்பாத்'தான் தனக்கு 'ஹாபிட்' என்றால் எல்லா இடத்திலும் 'ஷவர்' கிடைக்குமா? ஸங்கீதத்தில் ராஸிக்யம் இருக்கிறவனுக்கு எப்போதும் உசந்த ஸங்கீதமாகக் கிடைக்க முடியுமா? கவிதையிலே ரொம்ப ரஸிப்பு, இலக்கியத்திலே ஈடுபாடு இருக்கிறவனுக்கு உசந்த விஷயமாக எப்போதோதான் கிடைக்கிறது. காமா சோமா, கன்னா பின்னா ஆகியவைதான் நிறையக் கிடைக்கின்றன. இவனுக்கோ பிடிக்காமலிருக்க முடிவ தில்லை. அப்படி ஹாபிட் ஆகிவிட்டது. ஆனால், படிக்க எடுக்கிற புஸ்தகம் எதுவும் த்ருப்தி தரமாட்டேன் என்கிறது. அதற்காகப் படிக்காமல் இருந்தாலும் dull-ஆக, depressed-ஆக இருக்கிறது. ஆசை உண்டாக்குகிற ஹாபிட் என்கிற பழக்க தோஷத்தினால் இப்படியெல்லாம் துன்பம். ரேஸ் கோர்ஸ், கள்ளுக்கடை, சீட்டாட்டம், காஃபி க்ளப்தான் என்றில்லை; எதிலே ஆசை வைத்தாலும் அது ஒரே இழுப்பாக இழுத்து,

அதிலே ரொம்ப ஆனந்தத்தைத் தந்த அனுபோகத்துக்காக மறுபடி மறுபடி தாஹப்பட வைத்து ஒருத்தனை வறட்டி எடுத்து விடுகிறது. இவன் எதிர்பார்ப்பது – உசந்த ஸங்கீதம் பிடித்தவனுக்கு உசந்த ஸங்கீதம், கிராம்யக் கூச்சல் பிடித்தவனுக்கு அப்படிப்பட்ட கூச்சல், உசந்த லிட்ரேச்சர் பிடித்தவனுக்கு ரஸமான இலக்கியம், ஆபாஸக் கூத்துப் பிடித்தவனுக்கு அந்த ஆபாஸம், இட்லி சாம்பார் ப்ரியனுக்கு அந்த போஜ்யம் – இப்படி ஒவ்வொருத்தனும் எதிர்பார்ப்பது அவன் ஆசைப் படும் தரத்துக்கு எப்போதும் கிடைப்பதில்லை. அப்படிப்பட்ட ஸமயங்களில் ஏமாற்றமும் துக்கமுமே ஏற்படுகிறது. அந்த ஆசை இல்லாதிருந்தால், இந்தத் துக்கமும் இல்லை!

குறிப்பாக ஒன்றிலே ரொம்ப ஆசை வைத்து ஒஹோ என்று ஸந்தோஷிப்பதாலேயே, அது கிடைக்காத போதெல்லாம் ஒரேயடியாகக் குறைப்பட்டுக் கொண்டு துக்கம் கொண்டாடுவதாக ஆகிறது. அதே ரகத்தைச் சேர்ந்த வேறு நல்ல விஷயங்களைக்கூட உள்ளபடி அனுபவித்து ரஸிக்க முடிவதில்லை. இவனுக்கு எதுவோ ஒரு ராகம், எதுவோ ஒரு கீர்த்தனம் favourite (அலாதியாய்ப் பிடித்தது) என்றால், ஒரு வித்வான் வேறே எத்தனை ராகம், எத்தனை கீர்த்தனம் தேவகானமாகப் பாடி, ஸபை பூராவும் கொண்டாடினாலும், இவன் மட்டும் தனக்குப் பிடித்ததைப் பாடவில்லையே என்று மூக்கால் அழுகிறான்! இப்படியே இவனுக்கு ஒருத்தர் Favourite வித்வானென்றால், வேறே எத்தனை வித்வான்கள் நன்றாகப் பாடினாலும், தனக்குப் பிடித்தவர் பாடவில்லையே என்றே குறைப்படுகிறான்.

ஸ்வாமி, ஸ்வாமியார்கள், விஷயத்தில்கூட இப்படி உண்டு. ஏதோ ஒரு க்ஷேத்ர மூர்த்தியிடந்தான் ஒருத்தனுக்கு ரொம்பப் பிடித்தமென்றால், வேறே எந்தக் கோயிலுக்குப் போனாலும், அங்கே எத்தனை பேர் பக்திப் பரவசமாகத் தர்சனம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தாலும், இவன் மட்டும் 'அந்த மாதிரி ஆகுமா?' என்றுதான் குறையோடு நினைத்துக் கொள்கிறான். யாரோ ஒரு ஸ்வாமியாரைப் பெரியவர் என்று பிடித்துவிட்டால், அப்புறம் வேறே எந்த மஹானைப் பார்த்தாலும், 'உம், அவர் மாதிரி ஆகாது' என்றுதான் முனகிக் கொள்கிறான்!

அப்புறம் நமக்குப் பிடித்த ஸ்வாமிக்கே எத்தனை நன்றாய் அலங்காரம் பண்ணியிருந்தாலும், பிக்ஷாடன அலங்காரம் மாதிரி ஆகுமா என்று குறைப்படுவது; நமக்குப் பிடித்த ஸ்வாமிகளே கீதை உபன்னியாஸம் எவ்வளவு உயர்வாகப் பண்ணினாலும், 'விவேக சூடாமணி' பண்ணப்படாதோ என்று குறைப்படுவது – என்றெல்லாமும் ஒன்றில் ஆசை, ஸந்தோஷம் என்பதாலேயே அனேக வேறு ஸந்தோஷங் களைப் பறிகொடுப்பதாக ஆகிறது!

அதற்காக, நமக்குப் பிடித்ததை நிரந்தரமாகப் பிடித்து வைத்துக் கொள்ள முடிகிறதா? இல்லை. அது எப்போதாவது தான் கிடைத்தால் கிடைக்கிறது. அப்படிக் கிடைக்காதபோது ஒன்றும் பிடிக்க மாட்டேனென்கிறது. சொல்லத் தெரியாத வேதனையாக இருக்கிறது. சில ஸமயத்தில் கோபமாகக்கூட வருகிறது.

கஞ்சா, இந்த நாளில் 'drug' என்று பேர் தந்திருக்கும் போதை வஸ்துக்களில் ஆசை வைத்து ஹாபிட் ஆக்கிக் கொள்ளும்போது, ஆசைப் பூர்த்தியால் தேஹம் கெட்டு புத்தி வைகல்யம் (தடுமாற்றம்) ஏற்படுகிறதென்றால், ஹாபிட்டை இவன் விடப்பார்த்தாலோ, முடியாமல், அது அவனைப் படாத பாடுபடுத்தி ப்ராணஹத்திகூடப் பண்ணிக் கொள்ளச் செய்கிறது என்கிறார்கள்.

அதாவது ஆசையால் கெடுதல் என்று தெரிந்தால்கூட அதை விட்டு விடுவது ச்ரமமாயிருக்கிறது.

நாம் பெரிசாக ஆசைப்பட்டுத் தேடிப் போகாமல் அது வாகவே வந்து கலப்பில்லாத ஆனந்தம் தருவதாகவும் சில வஸ்துக்கள் இருக்கின்றன. கொஞ்சம் விச்ராந்தியாயிருக்கலா மென்று பீச்சில் போய் உட்காருகிறோம்; அல்லது மொட்டை மாடியில் போய் உட்காருகிறோம். நமக்கு அன்று பூர்ணிமை என்று தெரியாது. ஆனால் தலையைத் தூக்கிப் பார்த்தால் பூர்ண சந்த்ரன் வெண்ணெய்க்கட்டி மாதிரி அழகாகத் தெரிகி றது; குளுகுளு என்று சந்த்ரிகையைக் கொட்டுகிறது. நாம் ஆசைப்படாமலே ஆனந்தம் கிடைக்கிறது. இந்த ஆனந்தத்துக்

காக நாம் எந்தக் கஷ்டமும் படவில்லை. இதற்கு அப்புறமும் இந்த அனுபவத்தால் ஒரு கெடுதலும் வரப்போவதில்லை. எல்லாம் ஸரிதான். ஆனாலும் இந்த ஆனந்தமும் எத்தனை நாழி சாச்வதம்? அது உள்ளளவும்கூட அதாவது ராத்ரி பூரா நம்மால் அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடிகிறதா? உசந்தால் ஒரு மணி பார்க்கிறோம். அப்புறம் அந்த ஆனந்தம் நிற்கிறதா? ஆனாலும் இன்றைக்குப் பார்த்ததில் 'ஹாபிட்' மாதிரிக் கொஞ்சம் ஏற்பட்டுவிட்டது. நாளைக்கும் சந்த்ரனைப் பார்க்கிறோம். ஆனால் அது இன்று மாதிரி இல்லை. கொஞ்சம் மூளியாகத்தானிருக்கிறது. இன்று பூர்ணமாகப் பார்த்து விட்டதாலேயே நாளைக்கு மூளியாகப் பார்க்கும்போது என்னவோபோல் இருக்கிறது. எப்போ பூர்ணிமை வரும்? எப்போ வரும்?' என்று இன்னும் ஒரு மாஸத்துக்கு அப்புறம் அதேநாள் வருகிற வரைக்கும் ஓர் ஆசை அடித்துக் கொண்டேயிருக்கிறது. அதாவது முதலில் பூர்ணிமைக்காக ஆசைப்படாவிட்டாலும், அதைப் பார்த்து ஆனந்தப்பட்ட பின் ஆனந்தமே ஆசையை உண்டாக்கிவிடுகிறது. இப்படி எதிர்பாராமல் தானாகவே ரொம்ப ஆனந்தமாக வருகிறவையும், பிற்பாடு அது வராதா, வராதா என்று எதிர்பார்க்க வைக்கிற ஆசையை ஏற்படுத்திவிடுகிறது. எந்த ஆனந்தமானாலும் அது நிரந்தரமாய் இருப்பதில்லையாதலால், அந்த ஆனந்தத்துக்குக் காரணமான வஸ்து ஏதோ ஒரு ஸமயத்தில் மட்டுமே நமக்குக் கிட்டுவதாய் இருந்துகொண்டு மற்ற ஸமயங்களிலெல்லாம் அதற்காக நம்மை தவிக்கப் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறது!

நல்லதில்லாததுகளைப் போலவே நல்லதின் விஷயத்திலும் இப்படியே இருக்கிறது. ஈச்வர தர்சனம் க்ஷணகாலம் கிடைத்து அவன் மறைந்துபோய் விட்டானானால் அப்புறம் அந்தத் தர்சன ஆசை பக்தனைப் பைத்தியமாக, வெறியாக ஆக்கிவிடுகிறது. அதை ஓர் உத்தமமான விரஹ தாபமாகச் சொல்கிறார்கள். அந்தப் பாவத்திலேதான் மாணிக்கவாசகர், ஸ்ரீக்ருஷ்ண சைதன்யர் எல்லாம் கதறு கதறு என்று கதறி மூர்ச்சைபோட்டு விழுந்திருக்கிறார்கள். சென்ற நூற்றாண்டில் இப்படியே (ராமக்ருஷ்ண) பரமஹம்ஸரைச் சொல்கிறார்கள்.

அத்வைதம் தவிர அனைத்திலும் துக்கம்

ஸ்ருஷ்டியிலே ஈச்வரன் சாச்வத ஆனந்தம் தருவதாக ஏதொன்றையுமே படைக்கவில்லை. அவனே தர்சனம் தந்தால் கூட அது ஸர்வ கால ஆனந்தமாக இருப்பதில்லை. நாமதேவ ரைப் போல, ஸுந்தரமூர்த்தி ஸ்வாமிகளைப் போல தினந் தினம் அவனைப் பார்த்துக் கொட்டமடித்தவர்களைக்கூட அவ்வப்போது விட்டுப் பிரிந்து அழ அழவுந்தான் வைத்திருக் கிறான். க்ருஷ்ணனுக்கு ராதை உயிர் என்கிறார்கள். அவளையும் விரஹத்தில் அப்படியே தேஹமே சிதறிப் போய்விடுகிறாற் போலத் துடிக்கத்தான் விட்டிருக்கிறான். ஆசைப்பட்டால் அழுதுதான் ஆகணும் என்றே இப்படியெல்லாம் வைத்திருக் கிறான். அவனை வெளியிலே வேறாக வைத்து ஆனந்தப்படு கிறவரை அதுவும் சாச்வத ஸுகமில்லை, அத்வைதம் தவிர எல்லாம் துக்கம்தான் என்று காட்டவே இப்படிப் பண்ணு கிறான் போலிருக்கிறது.

இலக்கியம், ஸங்கீதம், சிற்பம் முதலானதுகளில் மனஸைக் கொடுத்தவர்கள் (அதாவது நிரம்ப ஆசை வைத்தவர்கள்) உசந்ததாக அவற்றில் ஒன்றைப் பார்த்துவிட்டால் அதுமாதிரிப் பார்ப்போமோ பார்ப்போமோ என்று ஸதாவும் ஒரு தவிப்பா கத் தேடிக் கொண்டே இருப்பார்கள். தவிப்பது, தேடித்தேடி, அலைகிறது என்றால் அது அசாந்திதான், துக்கம்தான்!

கெட்ட அனுபோகங்களும் இதே மாதிரி ஒருதரம் ருசி கண்டுவிட்டவர்களுக்கு ஆசை வெறியைத் தூண்டிவிடுகிறது. அப்புறம் அவர்களே கொஞ்சம் அறிவு தெளிந்த நிலையில், 'ஐயோ, இத்தனை கீழ்த்தரமாக இருந்து விட்டோமே' என்று தனக்குள்ளேயே குன்றிப் போய் மிகவும் துக்கப்படும்படி இருக்கிறது.

இதிலே இன்னொரு பெரிய தப்பு என்ன என்றால் நாம் எதுவோ ஒன்றில் ஆசைப்பட்டுவிட்டால், அதன் அனுபோகத்தில் நமக்குக் கிடைக்கும் ஸ்வய த்ருப்திக்காகப் பிறத்தியார் என்ன கஷ்டப்பட்டாலும் பரவாயில்லை என்ற எண்ணம் வந்துவிடுகிறது. நமக்கு வாய்க்கு ருசியாக ஒன்று வேண்டுமென்பதற்காக வயஸான தாயார் கல்லுரலைக் கட்டிக்கொண்டு மன்றாடினாலும் பரவாயில்லை என்று தோன்றுகிறது. இப்படி எத்தனையோ கஷ்டங்களுக்கு, கொடுமைகளுக்குப் பிறரை ஆட்படுத்தி நம் ஆசையைப் பூர்த்தி செய்துகொள்ள நினைக்கிறோம். இதெல்லாம் நம் பாபக்கணக்கில் ஏறி வருங்காலத்தில் நம்மை வட்டிபோட்டுத் தீட்டிவிடும்.

இந்த விஷயத்தை ஆலோசித்துப் பார்க்கும்போது பிறர் கஷ்டப்பட்டாவது நாம் த்ருப்திப்பட நினைக்கிறோம் என்பது நமக்கே தெரியாத விதத்தில், ரொம்பவும் நல்ல உத்தேசங்களில் கூட எத்தனை சூதாக (இதைத்தான் மாயை என்பது) வேலை செய்கிறது என்று தெரிகிறது. பொது ஜன ஸேவை, பரோபகாரம் என்று செய்கிறோமே, அதன் தாத்பர்யம் என்ன? நம்மைக் கஷ்டப்படுத்திக் கொண்டாவது பிறருக்கு மகிழ்ச்சி உண்டாக்க வேண்டும் என்பதுதான். ஆனால் இந்த ஸேவையாலும் பிறத்தியாருக்கு த்ருப்தியைத் தருவதைவிட நமக்கே த்ருப்தி உண்டாக்கிக் கொள்கிறதுதான் உள்ளூற, நம்மை அறியாமலே, நமக்கு முக்யமாய்விடுகிறது. எப்போது பார்த்தாலும் நாம் விரும்புவது போன்ற பரோபகாரப் பணி நமக்குக் கிடைக்கும் என்று சொல்ல முடியாதல்லவா? அப்படிச் சரீரத்தாலோ, த்ரவ்யத்தாலோ உபகாரம் பண்ண முடியாமலிருக்கிற நாளில் தொண்டில் ரொம்பவும் ஈடுபட்டவர்களுக்கு, 'ஐயோ, இன்றைக்குத் தண்டத்துக்கு ஒரு தொண்டும் இல்லாமலிருக்கிறோமே' என்று வருத்தமாய் இருக்கிறது. அந்த மாதிரி ஸமயத்தில் எவனோ ஒருத்தன், 'தரித்ரத்தில் திண்டாடறேன்; 'அஞ்சு, பத்து உதவி பண்ணுங்கோ!' என்று வந்தால் பரோபகாரிக்கு ஸந்தோஷமாயிருக்கிறது; 'யாரோ கீழே விழுந்துவிட்டார்கள்; first-aid (முதலுதவி) தர வேண்டும், ஆஸ்பத்திரிக்குத் தூக்கிக் கொண்டு போக வேண்டும்' என்று ஸேவைக்கு டிமான்ட் வந்தால் உடனே ஸந்தோஷம் உண்டாகிறது.

அதாவது ஒரு பரோபகாரி விண்டு பார்த்துக் கொண்டால்,

அவனுடைய உள்மனஸுக்கே அது ஸம்மதமாகத்தான் இருக் காது என்றாலும்கூட, அவனுக்கு ஸேவை செய்வதில் உள்ள ஆசையினால், அவனையும் அறியாமலே அந்த ஆசைப் பூர்த்தியை முன்னிட்டு வேறு எவனோ ஒருத்தன் தரித்திரத் திலோ ஆபத்திலோ கஷ்டப்பட்டாக வேண்டியிருக்கிறது. அதாவது, தான் இன்னொருத்தன் கஷ்டத்தைத் தீர்க்க வேண்டும் என்ற ஆசைப் பூர்த்தியை முன்னிட்டு எவனாவது கஷ்டப்பட வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கிறான்! 'எதிர்பார்க் கிறான்' என்றால் மனஸ் அறிந்து இல்லை. 'எனக்குத் தொண்டு வாய்ப்பு கிடைப்பதற்காக யாராவது கஷ்டப்பட வேண்டும்' என்று மனஸறிந்து ஓர் உபகாரி நினைக்க மாட்டான். ஆனாலும் மனஸுக்குள்ளே சூதாக இப்படியும் ஓர் எண்ணம் பதுங்கிக் கொண்டு இருக்கிறாற்போலத்தான் இருக்கிறது.

வெள்ள நிவாரணம் என்று பெரிதாக ஒரு பணி செய்து முடித்துத் திரும்பும்போது, 'நாளைக்கு இப்படி ஓடி ஆடி நூறு ஜனங்களுக்குச் செய்வதற்கில்லையே' என்று ஒரு தாபம் பிறந்தால், அப்போது தனக்கு ஸேவா பாக்யம், அதிலே கிடைக்கும் ஆசைப்பூர்த்தி, ஆத்ம த்ருப்தி போய்விட்டதே என்று அபிப்ராயம் துளியாவது இருக்கத்தான் செய்கிறது. ஸேவை மாதிரி உத்தம விஷயமாக இல்லாமல் கெடுதலானவற் றில் ஆசை உள்ளபோது இந்த அபிப்ராயமே நன்றாக பலமாக வெளிப்பட்டு, பிறரை மனஸறிந்து கஷ்டப்படுத்தியாவது ஸ்வய ஆசையைப் பூர்த்திப் பண்ணிக் கொள்ள வைக்கிறது!

எதுவோ ஒன்றில் நாம் ஆசை வைத்துவிட்டால் அது நம் கையை விட்டுப் போகிறபோது, நமக்கு அந்த ஒன்றில் ஏற்படும் மனத்ருப்தியையே நினைத்து பிறத்தியார் கஷ்டப்பட் டாவது நமக்கு அது மறுபடி கிட்டவைக்க வேண்டுமென்று நினைத்துவிடுகிறோம்.

இப்படி அனேகத் தப்பு எண்ணங்களை ஆசை உண்டாக்கு கிறது.

இதுவரை ஆசைப்படுகிறவர் ஆளாகிற கஷ்டம், துக்கங் களையே பற்றி நிறையச் சொன்னேனே, ஆசைப்படுகிறவர் களால் மற்றவர்களுக்கு ஏற்படும் கஷ்ட துக்கங்களைப் பார்க் கும்போது இது ரொம்ப அல்பமாகி விடுகிறது. ஆசையினால்

எத்தனை கொலைகள்! ஸாம்ராஜ்யத்தை விஸ்தரிக்க வேண்டும் என்று ராஜாக்கள், ராஜா மாதிரியான ஹிட்லர், முஸோலினி போன்றவர்கள் ஆசைப்பட்டால் எத்தனை லக்ஷம் உயிர்கள் சாக வேண்டியிருக்கிறது? நடக்கிற அத்தனை கொலையும், கொள்ளையும், ஸ்த்ரீகளை பலாத்காரப்படுத்துவதும், மற்ற மோசடிகளும் ஆசையினால்தானே?

தன்னுடைய ஆசையினால் மற்றவருக்கு இழைக்கும் இந்தத் துன்பங்கள் ஒருவனைச் சும்மா விடுவதில்லை. அவை எல்லாம் அவனுடைய பாபக் கணக்கில் ஏறி ஒட்டிக்கு இரட்டியாக அவனை நரக லோகத்திலும் மறு ஜன்மாக்களிலும் பழி வாங்கத்தான் செய்யும்.

உயர் பண்புகளுக்கு ஊறு செய்யும் ஆசை

இப்படிப் பாப ரூபமெடுத்துப் பழி வாங்குவதில் முக்யமானது பொய். ஆசைதான் இப்படிப் பல பொய்களை அடுக்க வைக்கிறது. பொய்க்கும் வித்து ஆசைதான்.

மனு முதலான மஹாப் பெரியவர்கள் ஸகல மக்களுக்கும் அஹிம்ஸை, ஸத்யம், திருடாமை, தூய்மை, புலனடக்கம் என்ற ஐந்து உயர்ந்த பண்புகள் இருக்க வேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இந்த ஐந்தையும் நாசம் பண்ணுவதாக ஆசை என்பது இருக்கிறது.

ஹிம்ஸை ஏன் செய்கிறோம்? மாம்ஸத்தில் உள்ள ஆசையினால். இன்னொருத்தனிடமுள்ள ஒரு பொருளில் நமக்கு ஏற்படும் ஆசையால் அவனை ஹிம்ஸித்தாவது அதைப் பெறப் பார்க்கிறோம்!

ஸத்யத்தை ஏன் விடுகிறோம்? ஆசை வைத்த எதையோ ஸத்யமான முறையில் போய் அடைய முடியாது என்பதால்

தான் இப்படிச் செய்கிறோம். நம்மைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும்; நம்முடைய ஸொத்து, நம்முடைய அந்தஸ்து, மானம் போன்ற எதுவோ ஒன்றைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆசைக்காகத்தான் பேசுகிற பொய்யெல்லாம்; பண்ணுகிற மோசடியெல்லாம்!

பொருளிடத்திலுள்ள ஆசையால்தான் திருடுவது என்பதை விளக்கவேண்டிய அவச்யமில்லை.

ஆசார சுத்தியைவிட்டு விடுவது, 'மனஸ் போனபடி ஸெளகர்யங்களை அனுபவிக்க வேண்டும்' என்ற ஆசையினால் தான்.

புலனடக்கம் போவது ஆசையால்தான் என்பதைச் சொல்லவே வேண்டாம்.

அதாவது மனு சொன்ன ஐந்து பெரிய தர்மங்களையும் மீறப் பண்ணுவது ஆசைதான்.

அறுபகைக்கு மூலம், ஐந்து தர்மங்களையும் நிர்மூலம் செய்வதற்குக் காரணம் – என்றிப்படி ஸகல தோஷங்களுக்கும் பிறப்பிடமாக இருப்பது ஆசைதான்!

ஆக, ஆரம்பித்த இடத்துக்கே திரும்ப வருகிறோம் – நமக் குள்ளே தினந்தினமும் நடக்கிற தேவாஸுர யுத்தத்திலே நல்ல வ்ருத்திகளான தேவசக்திகளை ஹதாஹதம் பண்ணும் கெட்ட வ்ருத்தி என்னும் அஸுர சக்திகளுக்கெல்லாம் உற்பத்தி ஸ்தான மாக இருப்பது ஆசைதான்!

உயர்ந்த ஸந்தோஷத்தைத் தருவதாக நமக்குத் தோன்றுகிற நல்ல ஆசைகள்கூட உண்மையில் துன்பம் தருபவைதான். ஏனென்றால் எப்பேர்ப்பட்ட ஆசையாயிருந்தாலும் அது ஒருவித அரிப்புத்தான். மனஸில் அத்ருப்தியிருந்து அதனால் ஏற்படுகிற அரிப்புத்தான் ஆசை, ஆசை என்பது. மனஸுக்கு எடுக்கிற தாஹம்தான் ஆசை. ஆசையிருக்கிறதென்றால் மனஸ் என்று ஒன்று இருக்கிறது என்றே அர்த்தம். மனஸ் என்பது இருந்துவிட்டால் உபத்ரவம்தான். மனஸ் ஆத்மாவுக்கு த்விதீய மான வஸ்து; அதனால் பயஹேதுவானது என்று பார்த்

தோமே! இந்த மனஸ் என்கிற வஸ்துதான் அகண்டானந்தமான பரமாத்மா சிறுத்துக் குறுகிப்போய் ஜீவாத்மா என்று வேஷம் போட்டுக் கொள்ளும்போது இப்படி அதைச் சின்னதாகக் குறுக்க வைத்துக் கட்டுவது. தனி ஜீவன்கள், individual-கள் என்று தங்களை அவர்கள் தெரிந்துகொள்வதே தனித்தனி மனஸ் களைக் கொண்டுதான். ஆனதால் மனஸ் என்பது பரமாத்மா வுக்கு வேறேயாகத்தான் எப்போதும் இருக்க முடியும். ரொம்ப உயர்ந்த நிலையில்கூட அது பரமாத்மாவைத் தொட்டுக் கவிந்து கொண்டோ, அல்லது பரமாத்மாவின் சக்தி, கருணை முதலானவற்றை ஓரளவுக்குத் தனக்குள்ளும் நிரம்பிக்கொண் டோதான் இருக்க முடியுமே தவிர, அப்படியே அவனுடைய அகண்டானந்தத்தைத் தானும் அனுபவிக்க முடியாது. இந்த மனஸைப் பூராவும் அவனிடமே கரைத்து இல்லையென் றாக்கிக் கொண்டால்தான் சாச்வதமான அகண்ட ஆனந்தம் கிடைக்கும்!

வைகுண்டத்திலே, கைலாஸத்திலே பேரானந்தம் அனுப விப்பதாகச் சொல்வதும்கூட மனஸை வைத்துக் கொண்டு பெறும் அனுபவம்தான். த்வைத விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தி கள் இது துக்கக் கலப்பேயில்லாத சாச்வத ஆனந்தம் என்று சொல்கிறார்கள். ஆனாலும்கூட அங்கே அவர்கள் முக்தர்களா கச் சொல்பவர்கள் பரமாத்மாவுக்கு வேறேயாக இருந்து கொண்டு, வேறுபட்ட மனஸால்தான் அவரை அனுபவிக் கிறார்களாதலால், நிறைந்த நிறைவு நிலையிலேயே நிரந்தர மாக இல்லாமல் குறைவுகளுக்கும், துக்கங்களுக்கும் எப்போதா வது ஒரு ஸமயத்திலாவது ஆளாகத்தான் செய்கிறார்களென்றே புராணங்களிலிருந்து தெரிகிறது. ஸாக்ஷாத் அம்பாள், மஹா லக்ஷ்மியிலிருந்து நாரதர், ஸனகாதிகள், ப்ருங்கி மஹர்ஷி மாதிரியான மஹா மஹாப் பெரியவர்களும்கூடத் தனியான ஒரு மனஸோடு பரமாத்மாவுக்கு வேறே மாதிரிப் பாவத்தில் இருக்கும்போது துக்கத்துக்கும் கோபத்துக்கும் ஆளாவது, சாபத்துக்கு ஆளாவது, பரமாத்மாவைப் பிரிந்து ரொம்பவும் துக்கிப்பது, பூலோகத்தில் பிறந்து பச்சாத்தாபப்பட்டு மிகவும் உக்ரமாகத் தபஸ் செய்து தங்களையே வருத்திக் கொள்வது என்றெல்லாம் அவஸ்தைப்படத்தான் வேண்டியிருக்கிறது என்று புராணக்கதைகளிலிருந்து தெரிகிறது. அதனாலேதான்,

மற்ற பற்றுக்கள் (ஆசைகள்) விடுவதற்காகப் பரமாத்மா ஒருவனிடம் மாத்திரம் பற்று (ஆசை) வையுங்கள் என்று.

பற்றுக பற்றற்றான் பற்றினை - அப்பற்றைப்
பற்றுக பற்று விடற்கு

என்று திருவள்ளுவர் சொன்னதற்கு மேலேயும் போய்:

ஆசைஅறுமின் ஆசைஅறுமின்
ஈசனோடாயினும் ஆசைஅறுமின்

என்று திருமூலர் சொன்னார்.

யுத்தம் தீர
ஆசையை ஒழிக்க!

நமக்கு ஸந்தோஷம் தருவதாகத் தோன்றினாலும் உண்மையில் கஷ்டம் விளைவிப்பதுதான் என்பதாகச் சில ஆசைகளைப் பற்றி மாத்திரம் நமக்கே தெரிகிறது. உதாரணமாக, அரிக்கிற போது சொறிந்து கொண்டால் ஹிதமாயிருக்கிறதென்று அப்படிப் பண்ணினால் அப்புறம், புண் ஜாஸ்தியாவது நமக்கு நன்றாகத் தெரிகிறது. அதனால் சொறிந்து கொள்ளாமல் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ளப் பார்க்கிறோம். எல்லா ஆசையுமே அரிப்புத்தான். ஆசை என்பதே அரிப்புத்தான். அதன் பூர்த்திக்காகப் பண்ணுவதெல்லாமே சொறிந்து கொடுத்துப் புண்ணை 'ஸெப்டிக்' ஆக்குவதுதான்!

இதனால் என்ன ஏற்படுகிறதென்றால் ஆசையை அழித்தால்தான் உள்ளே நடக்கும் தேவாஸுர யுத்தம் தீரும்; நமக்குச் சாந்தி கிடைக்கும்.

எப்படி அழிப்பது?

நூறு, ஆயிரம், லக்ஷமாக இத்தனை ஆசைகள் இருக்கின்

றனவே! ஒன்றை அடக்கினால் இன்னொன்று தலைதூக்கு கிறதே! அந்த இன்னொன்றை அடக்கப்போனால் முதல் ஆசையே 'நான் செத்தேனா பார்!' என்று 'ஸொரூபம்' காட்டு கிறதே!

மரணத்தால் ஆசை அழியுமா?

'ஸார், இந்த உடம்பு இருப்பதால்தானே ஆசை ஏற்படு கிறது? ஆசையால் துன்பப்படுவது – துன்பப்படுத்துவது, ஆசையால் பயப்படுவது – பயமுறுத்துவது, ஆசையால் அவமானத்துக்கு ஆளாவது – அவமானத்துக்கு ஆளாக்குவது எல்லாம் உடம்பு உள்ளவரைதானே? செத்துப் போனவர் களுக்குத் துன்பம் உண்டா, பயம் உண்டா, அவமானமுண்டா?' என்று நினைத்து மரணத்துக்கு வேண்டிக் கொள்ளலாமா? குளம் குட்டையில் விழலாமா? சாண் கயிற்றைத் தேடலாமா?

ஊஹூம், இது ஸொல்யூஷன் (தீர்வு) இல்லை.

செத்துப் போனவர்களுக்கு ஆசையும் அதனால் ஏற்படும் பயம், அழுகை, அவமானம் முதலானதும் இல்லை என்று முடிவு பண்ணினது தப்பு. செத்துப்போனவர்கள் ஒரேயடி யாகப் போய்விடவில்லை. உயிரோடிருந்தபோது பலவிதமான ஆசைகளுக்கு உட்பட்டு அவர்கள் பண்ணிய பாபங்களை உடம்பு போன பின்னும் நரகாதி லோகங்களில் அனுபவித்து விட்டுப் பாக்கியை அனுபவிக்க இந்த லோகத்துக்கே அவர்கள் வந்துகொண்டுதானிருக்கிறார்கள்.

அதாவது அந்த உடம்புதான் போச்சு. வேறே உடம்பு வந்துவிட்டது. அது மனுஷ உடம்பாகவே இருந்து மறுபடி பழையபடியே ஆசைகள் பட்டு அவஸ்தைகளைத் தேடிக் கொள்ளலாம். அல்லது ஒரு மாட்டின் உடம்பாகி ஏர்க்காலில் அவதிப்படலாம். குதிரையின் உடம்பாகி வண்டி பாரத்தை இழுத்துக் கொண்டு ஓடலாம். ஆக, உடம்பு, அதனால் வருகிற

துன்பம் இரண்டையும் சாவினால் போக்கிக் கொண்டுவிட முடியாது.

அதிலும் தற்கொலையால் சாவு தேடிக் கொள்வது என்னும் போது, ப்ராண ஹத்தி என்று இதுவே பெரிய பாபமாகச் சேர்ந்து, இதற்காக வேறு மஹா கஷ்டமான தண்டனைகள் அனுபவிக்க வேண்டிவரும். தற்காலத்தில் சிலர் பெரிய தப்புக் கார்யம் பண்ணிப் 'பிடிபட்டு விடுவோம்' என்கிற ஸ்திதி உண்டானாலோ அல்லது ஸஹிக்க முடியாத பெரிய துக்கம் எதுவாவது ஏற்பட்டாலோ ரிவால்வரை எடுத்துத் தங்களையே சுட்டுக் கொண்டு விடுகிறார்கள். ஆனால் ஸம்ஸாரத்தால் உண்டாகும் தீமைகளையும் துக்கங்களையும் போக்கிக் கொள்ள இது ஒரு வழியாகுமா என்றால், ஆகாது. ஸ்தூல சரீரத்தை அழித்துக் கொண்டாலும், அப்புறம் ஸூக்ஷ்மமாக ஏதோ ஒரு மாதிரியான மற்றொரு சரீரம் இருந்து கொண்டிருக்கும். நாம் பண்ணின கார்யம், எண்ணின எண்ணம் எல்லாவற்றுக்கும் காரணமாகவும், அவற்றை அனுபவித்த ஒன்றாகவும், சாவுவரை அனுபவித்தும் தீர்க்காமல் இன்னம் பாக்கி நிற்கும் அனுபவத்தை அடைய வேண்டியதாகவும், எண்ணின எண்ணங்களுடைய போக்குகள் மறுபடியும் அப்படியே எண்ண வைக்கிற விதத்தில் வேர் கொண்டு ஆஸ்பதமாகப் பற்றிக் கொண்டிருப்பதாகவும் 'அந்தஃகரணம்' என்பதன் ரூபமாக அந்த மற்றொரு சரீரம் இருந்து கொண்டிருக்கும். தற்கொலையால் ஸ்தூல சரீரத்தைப் போக்கிக் கொண்ட பிற்பாடும் அந்தச் சரீரத்தோடு சுற்றிக் கொண்டு இருக்க வேண்டும்.

நாமாக ஸூயிஸைட் பண்ணிப் போக்கிக் கொள்ளாமல் தானாக உயிர் போனால், ஜீவனின் ஸூக்ஷ்ம சரீரம் நரகம் அல்லது ஸ்வர்க்கத்தில் கர்மபலனை ஒரளவுக்கு அனுபவித்து விட்டு, பாக்கியை அனுபவிக்க பூலோகத்திலேயே 'எண்பத்து நாலுலக்ஷம் யோனிபேதம்' என்னும் உயிரினங்களில் எதுவோ ஒன்றாகப் பிறக்கிறது ஸூயிஸைட் பண்ணிக் கொண்டவனின் ஆவியோ நரகத்திலுள்ளதைவிடக் கஷ்டமான அவஸ்தைகளை ஆத்மஹத்திப் பாபத்துக்காக இந்த லோகத்திலேயே அலையாய் அலைந்து அனுபவிக்க வேண்டும். நரகம் அல்லது ஸ்வர்க்கம், அப்புறம் மறுபடி பூமி என்பதற்கு முந்தி, 'பேயாய் அலைவது' என்றே சொல்கிறோமே, அப்படி ஒரே தவிப்புடன்

அலைய வேண்டும். அந்த ரூபத்தில் பசி, தாஹம் முதலான வற்றைப் பூர்த்தி பண்ணிக் கொள்ள முடியாமல் எவராவது ஒருத்தருடைய உடம்மைப் பிடித்து ஆட்டி வைத்துக் கொண்டு, இந்தப் பாபத்தையும் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். வேப்பி லையால் வீறுவீறு என்று அடி வாங்கவேண்டும். இதோடு நிற்காது. மறுபடி ஜன்மா வரும். எந்தத் தப்பு வெளிவந்து விடுமோ என்று பயந்து தற்கொலை செய்துகொண்டானோ, அல்லது எந்தத் தோல்வியைத் தாங்க முடியாமல் சுட்டுக் கொண்டானோ, அல்லது எந்த வ்யாதிக் கஷ்டம் தாங்காமல் விஷத்தைச் சாப்பிட்டானோ அந்தத் தப்பு மாதிரியே ஒன்று அடுத்த ஜன்மாவில் அம்பலமாகி மானம் போகத்தான் போகும்; அல்லது அதே போன்ற தோல்வி அப்போது ஏற்படத்தான் செய்யும்; அதே மாதிரி வ்யாதி உபாதைப்படுத் தத்தான் செய்யும். அதனால் தற்கொலை மூலம் எதிலிருந்து ஒருத்தன் தப்புவதற்கு நினைக்கிறானோ அதனிடமிருந்து தப்புவதென்பது இல்லவே இல்லை. இதோடுகூடக் குட்டி போட்டுக் கொண்டு தற்கொலைக்குத் தண்டனையாக ஆவி ரூபத்தில் அனேக அவஸ்தைகள்!

இதனாலெல்லாந்தான் ஆத்மஹத்தி பெரிய பாபமென்று தர்ம சாஸ்த்ரங்கள் முடிவு செய்திருக்கின்றன. இக்காலச் சட்டப் படியும்கூட அது குற்றம் என்று வைத்திருக்கிறார்கள்.

படவேண்டிய கஷ்டங்களோடுகூட வேப்பிலை அடியும் வாங்குவதுதான் மிச்சம்!

பிறவித் தண்டனை

ஒரு விதத்தில் பார்த்தால், இயற்கை மரணத்துக்கு அப்புறம் புனர்ஜன்மா ஏற்பட்டு மறு உடம்பு வருவதுங்கூட அடி வாங்குவதற்குத்தான். ஸாத்விகத் தண்டனை அதிகமாகிவிட்ட இக்காலச் சட்டமுறை அமலுக்கு வருவதற்கு முன்பெல்லாம் குற்றவாளிகளுக்கு இத்தனை கசையடி என்று தண்டனை விதிப்பார்கள். கட்டிவைத்து அடிப்பார்கள். பெரிய குற்றங்க ளுக்குத் தரும் அத்தனை கசையடியையும் குற்றவாளியால் ஒரே ஸமயத்திலே தாங்கிக் கொள்ள முடியாது. நடுவிலே மூர்ச்சை போட்டுவிடும். அல்லது உயிரே போய்விடும். 'இப்படி ஆவதற்கு விடக்கூடாது. ஒவ்வொரு கசையடியையும் அவன் அனுபவித்துக் கஷ்டப்பட வேண்டும். அப்போதுதான் தண்டனை பெற்றதாகும்' என்ற அபிப்ராயம் அப்போது நியாய பரிபாலனமாக நினைக்கப்பட்டது. அதனால் என்ன பண்ணுவார்களென்றால், பக்கத்தில் ஒரு வைத்யரை வைத்துக் கொண்டே அடிக்க ஆரம்பிப்பார்கள். அவர் குற்றவாளியை அவ்வப்போது பரீக்ஷித்துக் கொண்டேயிருப்பார். ஏதோ ஒரு கட்டத்தில் அதற்குமேல் ஸ்மரணையோடு வலியை அனுபவிக்க முடியாதென்றோ, ப்ராணன் போய்விடுமென்றோ அவருக்குத் தெரிந்தால், உடனே, 'இதோடு இன்றைக்குப் போதும், நாளைக்கு, அப்புறமும் மீந்தால் அதன்பின் வரும் நாட்களில், பாக்கி அடி கொடுக்கலாம்' என்று சொல்வார். அப்படியே நிறுத்திவிடுவார்கள். அப்புறம் குற்றவாளிக்கு ஆஹாரம் போடு வார்கள். நல்ல ஆஹாரமாகவே போடுவார்கள். அப்போது தானே அடிவாங்கச் சக்தி இருக்கும்? அப்புறம் நன்றாகத் தூங்க வும் பண்ணுவார்கள். இந்த உபசாரமெல்லாம் மறுபடி தண்டனை தருவதற்காகவேதான்! மறுநாள் மறுபடி 'பூசை' ஆரம்பித்துவிடுவார்கள்.

அந்த மாதிரிதான் நாம் பண்ணின பாபங்களை அனுபவிக்க

உடம்பைக் கொடுத்து, கஷ்டங்கள் என்கிற கசையடிகளை பகவான் கொடுக்கிறார். இந்த உடம்பு அதற்கு மேலே தாங்காது என்று அவர் நினைக்கிற கட்டத்தில் சாவை அனுப்பி வைக்கிறார். அப்போதைக்குத் தூங்கப் பண்ணி விடுகிறார். கொஞ்ச நாழி அவரிடம் லயிப்பு! அப்புறம் அதே உயிரைப் பிறப்பிக்கிறார். குழந்தையாய்ப் பிறந்து பால்யதசை முடிகிற வரை அதற்குக் கஷ்டம் அதிகம் தெரிவதில்லை. வ்யாதி வக்கை அதைப் பிடுங்கி எடுத்தாலும், அப்பா – அம்மா அடித்தாலும் அப்போதைக்கு ஏதோ வ்ராச்சு' 'வ்ராச்சு' என்று கத்தித் தீர்க்கிறதே தவிர, துக்கச் சுமை என்று ஒன்றைத் தோளிலே போட்டுக் கொண்டு நீடித்துத் துன்பப்பட்டுக் கொண்டிருப்ப தில்லை.

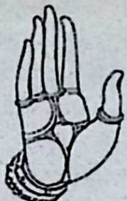
வயஸு வந்தபின் நாம் படுகிற கஷ்டத்தில் கால்வாசிதான் நாம் நடைமுறையில் பரத்யக்ஷமாக அனுபவிப்பதாக இருக்கும்; பாக்கி முக்கால்வாசி அந்தக் கஷ்டத்தையே பற்றி நினைத்து நாம் தோளில் தோய்த்துப் போட்டுக் கொள்வதுதான். துக்கம் கால்வாசி என்றால் துக்கம் கொண்டாடுவது முக்கால்வாசி! ஏற்பட்டுவிட்ட துக்கத்தை நினைத்துப் பார்ப்பது, இது போதாதென்று இதிலிருந்து இன்னும் என்னென்ன உண்டாகுமோ என்று இனிமேல் ஏற்படக்கூடிய துக்கங்களைக் கல்பித்துக் கொண்டேயிருப்பது ஆகியவற்றின் பாரம் நமக்கு ஜாஸ்தி. குழந்தைக்கு இந்த மனச்சுமை இல்லை. எதையும் ஆழப் போட்டுக் கொண்டு நாம் உழப்பிக் கொள்கிறமாதிரி இல்லாமல் அது க்ஷணத்தில் மறந்துவிட்டு லேசாகிவிடும். நம் மாதிரி அதற்கு வாழ்க்கை ப்ரச்னைகளும் இல்லை. பொது வாகக் குழந்தைப் பிராயமானது விளையாட்டு, சீராட்டல் என்று ஸந்தோஷமாகவே போகிறது. குற்றவாளிக்கு ஆஹாரம் போட்டுப் போஷிப்புப் புண்ணி, மறுபடி தண்டனை வாங்குவ தற்குத் திராணி உண்டாக்கிய மாதிரி நமக்கு பால்யத்தை வைத்திருக்கிறார் பகவான். அப்புறம் மறுபடி கஷ்டக் கசையடி ஆரம்பித்து விடுகிறது.

வேப்பம்பழத் தித்திப்பு

யாராயிருந்தாலும் ஒரே கெட்டதாகப் பண்ணாமல் எங்கேயோ கொஞ்சம் நல்லதும் பண்ணுவதால் நடுநடுவிலே கொஞ்சம் கொஞ்சம் இன்பமானது நடக்கிறது. இந்த ஸந்தோஷம் கசையடிக்கு ஆயின்ட்மென்ட் போடுகிறது. எங்கே யாவது யாருக்காவது புண்யசாலிகளுக்குக் கசையடியில்லாமல் சந்தனப்பூச்சாகவே நடக்கிறது. அது ரொம்பவும் அபூர்வம். நூற்றுக்குத் தொண்ணூறு நாம் பாபம் செய்தவர்களேயான தால் ஸந்தோஷம் ஒரு மடங்கு என்றால், கஷ்டம் பத்து மடங்கு என்றே வருகிறது. ரொம்ப உசந்தாலும் வாழ்க்கையில் நாம் அனுபவிக்கிற ஆனந்தம் வேப்பம்பழத் தித்திப்புத்தான். வேப்பங்காயைவிட வேப்பம்பழத்துக்குத் தித்திப்பு உண்டு என்பது வாஸ்தவந்தான். ஆனால், அது மாம்பழத்தின் தித்திப் பாக முடியுமா? ரொம்பக் கசப்பிலேயே கொஞ்சம் தித்திப்பு மாக, அனேகக் கஷ்டங்களுக்கு மத்தியிலே அல்ப ஆனந்தம் நமக்குக் கிடைக்கிறது. இவ்வளவுக்குத்தான் நமக்குத் தகுதி. அல்லது இப்போதே நம் தகுதியை மீறிப் பகவான் கொஞ்சம் தயை தாக்ஷிண்யம் காட்டுவதால்தான் இவ்வளவு கஷ்டத்தோ டாவது நிற்கிறது என்று சொல்லலாம்.

ஆசைதான் இதற்கெல்லாம் காரணம் என்றால், அந்த ஆசை உடம்பை அழிப்பதாலும் போகாது என்றால் என்ன தான் பண்ணுவது? எப்படித்தான் தப்பித்துக் கொள்வது?

விடாமுயற்சி வேண்டும்

ஆசை அடங்கமாட்டேன் என்றாலும் திரும்பத் திரும்ப அடக்கப் பார்த்துக் கொண்டேதானிருக்க வேண்டும். வைராக் யம் என்பதான ஆசையின்மையை, பற்றின்மையை ஸம்பாதித் துக் கொள்ள விடாமுயற்சி பண்ணிக் கொண்டே இருக்க வேண்டும்.

ஏனென்றால் ஆசை என்ற இந்த ஒரே ஒரு சத்ருவை எப்படியோ ஒரு தினுஸில் எப்பாடு பட்டாவது நாம் ஒழித்துக் கட்டிவிட்டால் போதும் – அப்புறம் நாம் ராஜாதான். ராஜா என்றால் இந்த உலகத்து ராஜா இல்லை. அவனுக்கு உள்ள ஆசையும் தொல்லையும் நமக்கு வேண்டவே வேண்டாம். நான் சொல்வது ஆசை, தொல்லை கிட்டேயே வராத சாச்வத சாந்தத்தை உடைய ராஜா!

பல நூறாயிரம் கெட்ட வ்ருத்திகளை ஒவ்வொன்றாய் அடக்கப் பார்த்து ப்ரயோஜனமில்லை. அது முடியாத காரி யம். ஆகையால் அவை கிளைகள் என்றால் அவற்றுக்கு வேராக உள்ள ஆசை என்ற ஒன்றை வெட்டிவிட்டால் போதும். ஆனால் வெளியே நீண்டிருக்கும் கிளையை வெட்டுவதைவிட உள்ளே புதைந்துள்ள வேரைத் தோண்டி அழிப்பது ரொம்பவும் கஷ்டம்தான். இருந்தாலும் இதைச் செய்யாவிட்டால் வெட்டிய கிளைகள் மறுபடி மறுபடி முளைத்துக் கொண்டுதானிருக்கும் என்பதால் எப்படியாவது இதை ஸாதிக்கத்தான் வேண்டும்.

கறையான் புற்று வைக்கிறது. அதை உடைக்கிறோம். அடுத்த வாரம் பார்த்தால் அது மறுபடி முளைத்திருக்கிறது. மறுபடி தட்டிவிடுகிறோம். அதற்கப்புறம் சில நாள் போனால் புற்று மறுபடியும் கிளம்பித்தானிருக்கிறது. இதற்கு முடிவு

எப்படி?? தாய்ப்பூச்சி இருக்கிறவரைக்கும் அது கொஞ்சங்கூட அலுக்காமல் சலிக்காமல் இப்படிப் புற்று வைத்துக் கொண்டே தான் இருக்கும். அது எங்கே எந்தச் சந்து பொந்தில் மூங்கிலுக் குள் ஒளிந்து கொண்டிருக்கிறதோ அங்கே தேடித் தோண்டி அதை எடுத்து 'ஸம்ஹாரம்' பண்ணினால்தான் அப்புறம் புற்று புறப்படாமலிருக்கும். இப்படியே ஸகல கஷ்டத்துக்கும், ஸகல துர்வ்ருத்திகளுக்கும் தாய்ப்பூச்சியாயுள்ள ஆசையை அழிக்கா மல், அந்தக் கஷ்டம் ஒவ்வொன்றையும் நிவ்ருத்தி செய்து கொள்ளவும், ஒவ்வொரு துர்வருத்தியாகப் போக்கிக் கொள்ள வும் பாடுபட்டால் அவ்வளவும் நிஷ்பலனாகத்தான் ஆகும். Cause-ஐ (காரணத்தை) அழிக்காமல் விடும்வரை effects-ஐ (விளைவுகளை) நிரந்தரமாக அழிப்பது என்பது நடக்காத கார்யம்.

பகவான் காம - க்ரோதம் என்று சொல்லி, க்ரோதத்தை யும் காமத்திலேயே அடக்கி ஒருமையாகப் பேசும்போது இப்படித்தான் உபதேசம் செய்திருக்கிறார்.

காம ஏஷ க்ரோத ஏஷ ரஜோகுண - ஸமுத்பவ: ।

இதற்கு அர்த்தம் சொல்லிவிட்டேன். தொடர்ந்து,

மஹாசநோ மஹாபாப்மா வித்த்யேநம் இஹ வைரிணம் ।

என்று சொன்னதற்கும் கொஞ்சம் அர்த்தம் சொன்னேன்.

இந்தக் காமமானது பெருந்தீனி கேட்பது: 'மஹாசந'. ஒரு தரம் தீனி போட்டுவிட்டால், அதாவது ஓர் ஆசையை ஒரு தரம் பூர்த்தி பண்ணிக் கொண்டு விட்டால், அதோடு அதன் பசி தீர்ந்து விடுவதில்லை. சாப்பாட்டு விஷயத்தில் எப்படி ஒரு வேளை போஜனம் செய்தால் சாச்வதமாய் நம் வயிறு நிரம்பு வதென்றில்லாமல் தினந்தினம் மூன்றுவேளை நாலு வேளை சாப்பிட வேண்டியிருக்கிறதோ, அப்படியேதான் ஆசைப் பசியும் எத்தனை தடவை தீர்த்துக் கொண்டாலும் தீராமல் மறுபடி எழும்புகிறது. அப்புறம் 'மஹாபாப்மா' - மஹாபாவி என்று ஆசையை (பகவான்) திட்டுகிறார். நம்முடைய அத்தனை பாப பட்டாளத்துக்கும், அதாவது கெட்ட வ்ருத்தி களான அஸுரப் படைக்கும் இதுதானே உற்பத்தி ஸ்தானம்?

அதனால் 'மஹாபாப்மா'. வித்த்யேநம் இஹ வைரிணம் – வித்தி ஏனம் இஹ வைரிணம். பொழிப்புரையாய் சொன்னால், 'இஹ ஏனம் வைரிணம் வித்தி'. 'இஹ' – இந்த உலகத்திலே, ஸம்ஸாரத்திலே; 'ஏனம்' – இதை, இந்தக் காமத்தை; 'வைரிணம்' – விரோதியாக: 'வித்தி' – அறிந்துகொள். 'இந்த லோக வாழ்க்கையில் காமம்தான் பெரிய சத்ரு என்று தெரிந்து கொள்ளடா அப்பா!' என்கிறார்.

ஆசையின் செயலும் 'அதிஷ்டான'மும்

அப்புறமும் சொல்லிக் கொண்டே போகிறார் அதன் க்ரூர ரூபம், கார்யம் முதலானதுகளை. 'அக்னியை எப்படிப் புகை மறைக்கிறதோ, கண்ணாடியை எப்படித் தூசி மறைக்கிறதோ, வயிற்றில் உள்ள சிசுவை எப்படி கர்ப்பப்பை மறைக்கிறதோ அப்படிக் காமம் ஞானத்தைச் சுற்றிச் சூழ்ந்துகொண்டு மறைக் கிறது', என்று சொல்லிவிட்டு மறுபடி, 'ஆமாண்டா அர்ஜுனா! ஞானிக்குப் பரம சத்ரு இதுதான். பூர்த்தியே பண்ண முடியாமல் கொழுந்துவிட்டுக் கொண்டிருக்கும் ஆசைத் தீதான் மனுஷ்யனின் அறிவை அப்படியே சூழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது' என்கிறார்.

முதலில் அறிவுத் தீயை மறைக்கும் புகையாய் ஆசை இருக் கிறது என்றார். அப்புறம், இதுவே அக்னிபோல ஒருத்தனைத் தபிக்கச் செய்வதை நினைத்து, 'அறிவை எரிக்கிற நெருப்புப் போல ஆசை பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறது' என்கிறார்.

இன்னமும் சொல்கிறார்:

எந்த வஸ்துவானாலும் அது தொழில் பண்ண வேண்டு மானால் ஏதோ ஓர் இடத்தில் ஊன்றி நிலைப்பட்டு நின்று அங்கேயிருந்துதான் கைவரிசையைக் காட்ட வேண்டும்.

இப்படி நிற்கும் ஸ்தானத்துக்கு 'அதிஷ்டானம்' என்று பெயர்.

'அதிஷ்டானம்' என்றவுடன் ஸன்னியாஸிகளின் ஸமாதிகளுக்கு அப்படிப் பேர் சொல்வது நினைவு வரலாம். எதனால் இந்தப் பேர்? என்ற கேள்வியும் எழலாம்.

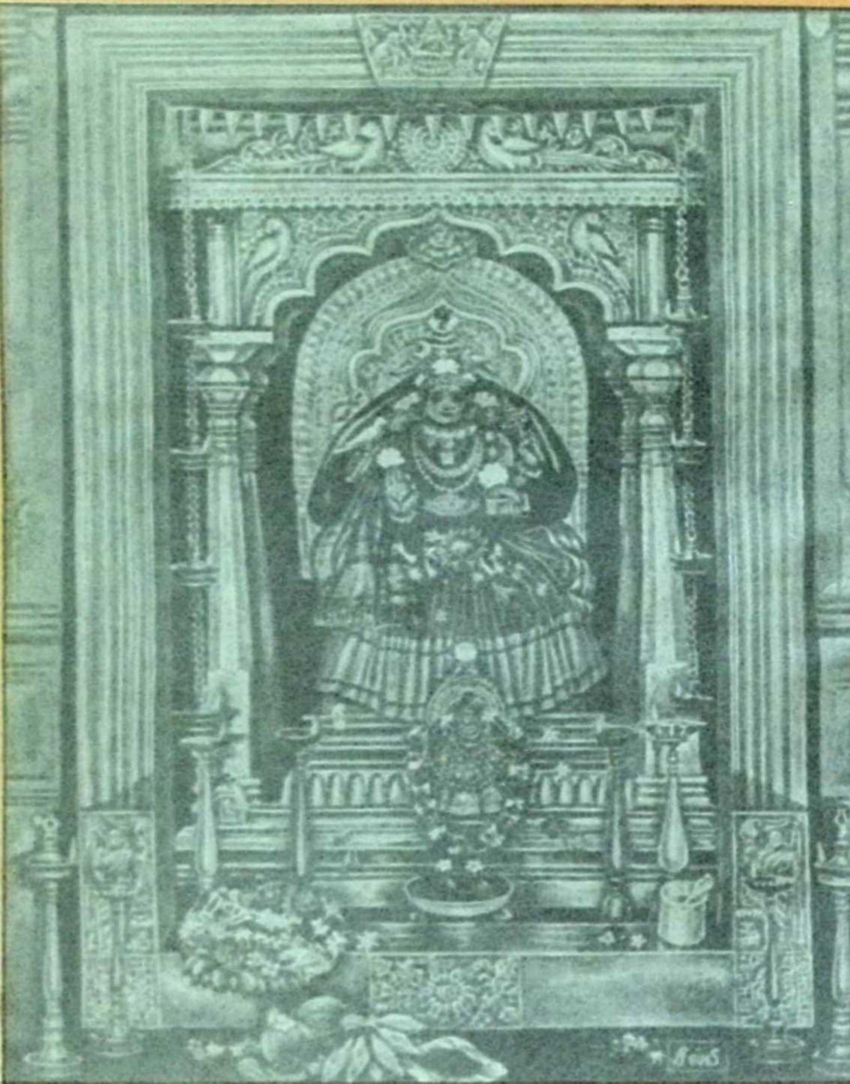
சரீரத்தைவிட்டு ஸித்தியான பெரியவர்களுடைய அனுக்ரஹ சக்தியில் ஒரு கலை ப்ராணவியோகமான பிறகும் அவர்களுடைய சரீரத்திலே இருந்து கொண்டிருக்கும். அந்தப் பெரியவருடைய தேஹத்தைப் புதைத்துவைக்கிற இடத்தில் இந்த அனுக்ரஹக் கலையானது ஊன்றி நின்று பக்தர்களுக்குப் பாயும்படியாக ஸ்தானம் ஏற்படுத்தித் தரப்படுகிறது. அதனால் தான் ஸமாதியை 'அதிஷ்டானம்' என்பது.

வழக்கத்தில் எப்படியிருக்கிறதென்றால், சில இடங்களில் ஸமாதியின் மேலே துளஸி வைக்கிறார்கள்; சில இடங்களில் ஸமாதிக்கு மேல் சிவலிங்கம் ப்ரதிஷ்டை செய்கிறார்கள். துளஸி வைக்கப்பட்ட ஸமாதியை ப்ருந்தாவனம் என்றும் லிங்கம் வைக்கப்பட்ட ஸமாதியை அதிஷ்டானம் என்றும் சொல்வதாக வழக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. நம் மடத்து ஆசார்யர்களிலேயே கலவையில் ஸித்தியான இரண்டு பெரியவர்களுக்கு அங்கே துளஸி வைத்து ப்ருந்தாவனம் அமைந்திருக்கிறது. இளையாத்தங்குடியில் ஸித்தியானவருக்கு அங்கே சிவலிங்க ப்ரதிஷ்டையோடு அதிஷ்டானமும் அமைந்திருக்கிறது.

அடுத்த புத்தகத்தில்...

அத்வைதம் என்கிற தலைப்பின் கீழ்க் கட்டுரைகள் தொடர்கின்றன.

சிருங்கேரி - ஸ்ரீ சாரதாம்பாள்